

Ekmek ve Adalet Kavgası Tüm Kavgaların Anasıdır!

Ölümü gösterip sıtmaya razı etmek istiyorlar...

**Sadaka istemiyoruz!
Dilenciliği kabul etmeyeceğiz!
Ekmeğimizi,
kavgamızla kazanacağız!**

Ekmek ve Adalet

www.ekmekveadalet.com

email adresi....

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi

Sayı: 1

25 Mart 2002

FİYAT (KDV Dahil) 750 000

www.ekmekveadalet.com

Hukuk'un
H'si
Varsa

Süleyman Demirel
Doğan Güreş
Mehmet Ağar
Tansu Çiller
Necati Özgen
Hasan Kundakçı
Teoman Koman
Veli Küçük
Hayri Kozakçıoğlu
Ünal Erkan

Tutuklayın

Paşa Hazretleri!

Vay paşa hazretleri vay; Alaattin Çakıcı'yla da iş ortağymışsınız... Çatılı'ya da siz görev vermişsiniz... Kıbrıs'ta kara para aklamak için kurulan bankalarda da sizin eliniz varmış... Ne eliniz varmış?

12 Eylül darbesinin ardından "milletin huzur ve istikrarı" için yönetime el koyduk dediginizde, ilk iş bankaları korumaya almanız, hayra alamet değildi ama... siz yine de "vatanın bekçisi"ydiniz; zaten bankalar da vatanın bir parçası değil miydi? Oysa, vatan sizin için sadece bankalar, holdingler demekmiş, öğrendik.

Paşa hazretleri, "herşey bilgimin dahilindeydi" diyor...

Ne ağır, oturaklı bir havaları vardı oysa, en büyük vatan koruyucuları onlardı... "Paşa" deyince akan sular durmaz mıydı!

Eskiden generaller emekli olunca, ellerinde file, çarşı pazar dolaşırken görüntülenirlerdi ilk olarak. Şimdi holding koltuklarında görüntü veriyorlar. Epey bir palazlanmışsınız demek ki, fırsatları değerlendirmişsiniz. Hortumlanarak iflas ettirilen bankaları kelepir fiyatına kendi holdinginize almanız da kapitalizmi iyi öğrendiğinizi gösteriyor zaten. OYAK adına geçenlerde yapılan açıklamalarda, "elimizde çok fazla sermaye birikti, dışarıya açılacağız" deniliyordu. Hayret. Oysa halk, tarihinin en büyük yoksulluğunu yaşıyor.

Herkes sizi "vatan bekçiliği" yapıyor bilirken, siz işi "dolar bekçiliğine" çevirmişsiniz çoktan. Holding paşalığı, ne de olsa ancak emeklilikte kazanılan bir hak. Tekelci burjuvazi arasında buna "huzur hakkı" denilmekteymiş; emekliliğinizde sizin huzurunuzu sağlamak için, hiç anlamadığınız işlerde holding yönetim kurullarına yerleştiriliyordunuz. Ama bu da sizi kesmedi anlaşılan. Holding patronluğu için emekli oluncaya kadar bekleyemezsiniz. Kurulduğu zamanlarda

mütevazı ordu pazarlarıyla sınırlı olan OYAK'ınız, şimdi memleketin en büyük holdinglerinden biri. Holding paşaları'ndan **Paşaların Holdingi** aşamasına geçtiniz.

Paşalar çok sever "milletin ordusu" demeyi. Ama Afganistan'a "milletin" değil, ABD'nin çıkarları için gitmedi mi bu ordu? Ondan önce, Kosova'ya, Bosna'ya, Somali'ye gittiğinde de millete mi sormuşlardı? "Ey millet, senin ordunu Somali'ye göndermek istiyoruz, ne diyorsun?" mu dediler?

Ordu, milletin ordusu olsaydı, böyle olması gerekmez miydi?

Ordunun sahibi kimse, nereye gideceğini, gitmeyeceğini de o belirliyor. ABD ve NATO, şuraya birlik gönderin diyor, gönderiliyor. "Tak-Şak paşalar" doldurmuş genelkurmayı... IMF, ABD, NATO, tak diye söylüyor, paşalar şak diye yapıyor...

Ama, sırtlarını ABD'ye, NATO'ya, IMF'ye dayasalar da çok korkuyor paşalar. **Kestikleri kafaların, istifedikleri dolarların** hesabını ya bir gün soran çıkarsa?

Korkmayın korkmayın. Muğlalı gibi olmazsınız; Marmaris'te ressam olursunuz, bankalarda yönetim kurulu üyesi olur, Sa'ların, Koç'ların himayesinde huzur bulursunuz, ama Muğlalı olmazsınız. Bir ihtimal; Muğlalı olmayıp da Ersöz Paşa gibi, Hulusi Sayın, İsmail Selen, Temel Cingöz paşalar gibi olmak da var. Ve zaten, Susurluk da canlarınıza ve çıkarlarınızı bu ihtimalden korumak için değil miydi? Susurluk da, Korkut yarbaylarnız da bu ihtimali tümenden ortadan kaldıramamışsa, vay size!

Vay ki, artık apoletleriniz yalnız acıyı ve öfkeyi hatırlatıyor herkese.

Nasıl hatırlatmasın? Siz, Korkut Eken'in yetiştirdiği özel timcilerin ellerine alıp poz verdikleri o kesik kafanın annesi olsaydınız, her apoletli görüşünüzde ne hissederdiniz? Siz, general Teoman Koman'ların, Veli Küçük'lerin emrindeki ölüm mangaları tarafından Bayrampaşa hapishanesinde diri diri yakılan Şefi'nin, Özlem'in annesi olsaydınız... ne anlatırdı apoletler size?

Ölüm Orucunun 88. şehidi Doğan Tokmak halkının omuzlarında uğurlandı Omuzlarında Doğan Tokmak'ın

cenazesi, binlerce yürek, herkese gösterdi ki, F tiplerinde zulüm nice olursa olsun, devlet gecekondü semtlerinde nice terör estirir estirsün, kavga sürecektir...

IMF geldi emretti: 60 bin işçi atılsın!

Yeni YÖK Yasası:

Halk çocuklarına okullar kapatılsın!

Halka yaşama hakkı yok!

**Bir önder
Bir parti
Bir tarih
30 Mart
1972**

Kızıldere'den bugüne devrim yolunda süren kavga...

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
Şubat, Mart 1997

Yer:
Tüm Türkiye... En başta gecekondü semtleri

1 Şubat 1997'de
"Sürekli aydınlık için bir dakika karanlık" eylemleri başladı...
Halk, **adalet** istiyordu! Meydanlar, onbinlerle dolmaya başladı.
Adalet için!
Aylarca sürdü eylemler. Kampanyanın biri bitti, diğeri başladı.

**Susurluk yerinde,
Susurluk'a karşı mücadele gündemde...
Işıklar yüreklerimizde her gün yanıp sönüyor...
Adalet istiyoruz sloganımız hiç dinmiyor...
ADALET yerini buluncaya kadar da dinmeyecek.**

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: web@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Deriği.
Sahibi Ve Yazışleri Müdürü: A. Ercan Gökoğlu
Mimar Hayrettin Mah. Doğramacı Sok. No: 12/4
Eminönü İSTANBUL
Tel-faks: 0 212 491 16 40- 491 16 37
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yavıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

FIYATI: 750 000	Fransa: 3 Euro	İngiltere: £2
Avrupa: 3 Euro	İsviçre: 3 Euro	Belçika: 3 Euro
Almanya: 3 Euro	Hollanda: 3 Euro	Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 251 97 25	İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak No: 31/501 Yaparsoy İş Hanı Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96	Mersin: İstiklal Cad. İstiklal İş Hanı Kat: 7 No: 20 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Ankara: GİM Buharı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay Tel-faks: 0 312 417 39 11	Kocaeli: Demiryolu Cad. 1. Geçit Kargısı Eski İş Hanı Kat: 6 No: 40 Tel-faks: 0 262 332 47 40	Samsun: Talimhane Cad. Bozuluş İş Hanı Kat: 3/42 Tel-faks: 0 362 435 25 80
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Saban Karatürk Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18	Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97	Tatvan: Kemir Kaya Mah. Kunduracılar Cad. Dedeoğlu Sokak Pustular İş Hanı Kat: 1 No: 33 Tel-faks: 0 462 221 59 93
Çanakkale: Karatepe Mahallesi Gaziler Caddesi Yemerci Sokak No: 27 Daire:10 Şahinbey	Malatya: Dabakhan Mah. Eskihalet Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61	Zonguldak: Garipapa Cad. Ofisöğü İşhanı Kat: 5 Daire:9 Tel: 0 372 252 51 79

- 3... Umudu Temsil ediyoruz
5... Devlet kim? Susurluk ne?
6... Susurluk'un "Zirve"si
yargılanmalıdır
8... Ucuz Kahramanlar ve Halkın
Kahramanları
10... Susurluk davası görüldümü?
11... 89 Şehit?
13... Haykırdı bin yürek:
Kavga sürecektir!
14... Cheney geldi, satın aldı,
emir verdi, gitti
16... Newroz kutlandı
18... Haberler
19... TAYAD'dan imza kampanyası:
"Tecrite Hayır"
20... Siz olsaydınız direnmeyip
ne yapardınız?
21... Bağımsız Türkiye:
IMF'den dört talimat
22... IMF iktidarları yönettikçe
bu tablo sürer,
halk yönetirse bu topraklar...
25... Artık "Bakılacak" ne var?
26... Bir önder, bir parti, bir tarih
30 Mart 1972
28... Ölen kim, yenilen kim?
30... Üniversitelerde IMF programı:
Yeni YÖK Yasa Tasarısı
32... 11 Eylül öncesi ve sonrası
dünya
33... Böl, birbirine kırdır, sömür!
35... Bir günlük bebeği öldüren
zulüm, ölümle zulmü teslim alan
direniş
36... Beyazıt meydanında faşizme
karşı öfke
37... Bu acıları yaşanamamak için ses-
imizi yükseltmek gerek
38... "Türban savaşı" değil! zulümle
inançların düşüncelerin savaşı
40... Söyleyecek sözümüz...
Çözümümüz var!
42... "Küreselleşme karşıtları"
44... İspanya'da yüzbinler emperyal-
izmi lanetledi
45... "Tek Talep, Tek Slogan" ama
hesap çok...
47... Kırılır yalanın çarkı... Medya...
48... Yurtdışından
49... Hekimoğlu türküsü ve öyküsü
50... Kahramanlar Ölmez

Umudu temsil ediyoruz

"Savaştan kaçanlar, savaşa girenlerden daha çok yara alırlar"

Oscar Wilde

Biz bu topraklarda umudu tem-
sil ediyoruz. Umudu taşıyoruz
toprağımızın dört yanına. Tari-
himiz bir yanıyla umudu savun-
ma tarihidir. Bu kadar umutlu
ve umutlarımızın gerçekleşece-
ğine dair bu kadar inançlı olma-
saydık, on yıllara yayılan bunca
zorlu direnişi gerçekleştiremez-
dik. Bu kadar umutlu ve inançlı
olmasaydık, bunca saldırılar
karşısında yok olmaktan kurtu-
lamazdık.

U mudumuzun adı, örgütlenmiş
halktır. Umudumuzun adı,
devrim hedefi ve iddiasıdır.
Umudumuzun adı, her türlü ya-
lana, riyaya, sömürü ve zulüm
ideolojilerine karşı, bizi saf ve
temiz kılan devrimci ideoloji-
mizdir. Biz devrimciyiz. Devrim-
ciliğimiz lafta değildir. Salın
devrimcileri de değiliz. Hayatın
içinde, halkın kültürüyle, müca-
delenin ateşiyle yoğrulmuş dev-
rimcileriz.

Ü lkemizdeki ekonomik, siyasi,
kültürel yapı; 70 milyonu, ça-
resizliğe mahkum etmek istiyor.
Alternatifimiz yok diyerek, dü-
zen partilerine mahkum etmek
istiyor. Önce aç bırakıp, ardın-
dan "gemisini kurtaran kaptan-
dır" diyerek, bencilliğe mah-
kum etmek istiyor. İşte biz bun-
lara mahkumiyeti reddediyo-
ruz. İşte biz, bunlara karşı, 70
milyonun çaresinin, alternatifi-
nin olduğunu **söylemek ve gös-
termek için** varız. Bu topraklar-
da, umudu yeşertmeye, umudu
yaygınlaştırmaya, umudu kitle-
selleştirmeye çalışıyoruz. Bunu

başaracağız.

Ö yle koşullarda yaşıyoruz ki,
düzenin kaymağını yiyen bir
avuç azınlığın dışında, kimsenin
bu düzeni onaylaması, destekle-
mesi için bir neden yok. Bir avuç
azınlığın ve tabii emperyalist te-
kellerin saltanatını sürdürmek
için, halka karşı **Susurluk'u** or-
ganize ettiler. Başlangıçta, NA-
TO'ya bağlı "özel harp dairesi"
adı altındaki kontrgerilla örgüt-
lenmesi, zamanla tüm devlet
haline geldi. Bugün Susurluk'un
devlet olduğunu herkes görü-
yor artık. Biz, yıllar önce söyle-
miştik. Bugün, burjuva basında
bile bunun böyle olduğu söyle-
niyor. En son netleşmeyi de, bir
yerde eski Genelkurmay Başka-
nı Doğan Güreş ve devletin "zir-
vesinde" yer alanların itirafları
sağladı.

1 997'de aylarca, ışıkları yakıp
söndürerek, meydanlara çıkarak,
Susurluk'tan hesap sorul-
masını talep ettik, adalet iste-

**Adını ister kabul edin, is-
ter etmeyin, bu bir savaşı-
tır: Sınıflar savaşı. Başka
deyişle, bu ülkede iktidarı
oluşturan bir avuç azınlık
durumundaki oligarşiyle,
halkın savaşı.**

**Herkes işte tam bu nokta-
da bir tercih yapacaktır;
Ya boyun eğecek, ya da...**

dik. Sonra, "sanki bir şey olmamış" gibi, infazlar, katliamlar, kaybetmeler, banka hortumlamalar sürdü. Susurlukçular gerçek anlamda yargılanmadı. Belki bu "geçici" görünümlü, kimilerini umutsuzluğa sevketti. Öyle ya, milyonlar eylem yapmasına rağmen bir şey değişmiyorsa, daha ne yapılacaktı?

Bu yanlış, ve Susurluk düzeni karşısında, hemen pes eden bir düşüncedir. **Birincisi**; sömürü ve zulüm düzenine karşı yapılan hiç bir eylem boşa gitmez. **İkincisi**, yüzyılların devlet ve iktidar tecrübesine sahip bir düzen, kısa süreli bir eylemlilikle değişmez. O zaman, yapmamız gereken de kendiliğinden ortaya çıkıyor: Bıkmadan, yılmadan, yorulmadan bu mücadeleye devam edilecek.

Adını ister kabul edin, ister etmeyin, bu bir savaştır. Sınıflar savaşı. Başka deyişle, bu ülkede iktidarı oluşturan bir avuç azınlık durumundaki oligarşiyle, halkın savaşı. Bu savaşta, oligarşi kelimenin gerçek anlamıyla acımasızdır. İktidarını korumak, saltanatını sürdürmek için yapmayacağı hiç bir şey yoktur. Katliamlar, işkenceler, soygun, yalan, herşey onun için doğaldır. Düzenini ancak halkı örgütsüzleştirerek, sindirerek sürdürebileceğini bildiği için, halkın üzerinde sürekli baskı, yasak politikası uygular. Yani savaşın bir tarafı olan oligarşi, bu savaşı kesintisiz sürdürür. Halk da işte tam bu noktada bir tercih yapacaktır; ya iktidarların zulmüne boyun eğip, açlığa, işsizliğe, bağımlılığa, çocuğunu okutamamaya, hastasını tedavi ettirememeye razı olacak, ya da... Ya da savaşacaktır. Yazımızın başında aktardığımız söz, işte tam bu tercih noktasını belirlemekte önemlidir. Bu savaştan kaçabilirsiniz; ama bu daha az zarar göreceksiniz demek değildir.

Milyonlarca işçi, memur, köylü, esnaf, serbest meslek sahibi, öğrenci, aylarca eylemler yaptık Susurluk'a karşı. Burjuva medya o zamanlar "artık hiç bir şey eskiki gibi olmayacak" diye, yine umut pompalamakla, düzene ilişkin yanıltıcı beklentiler yaratmakla meşguldü. Biz ne dedik? Biz, düzenin asli niteliğinin değişmeyeceğini söyledik. Bu düzenin "demokratikleşmeyeceğini" söyledik. Pek umutsuzluğumuzdan mıydı bunu söylememiz. Hayır, baştan da ortaya koyduk; ülkemizin ve halkımızın geleceğine dair, bizden daha çok umutlu olan kimse yoktur. Ama biz, düzenin yapısını iyi tanıyorduk. Sorunların, **bu düzen içinde çözülemeyeceğini** biliyoruz. Bunu söyledik, bu kanıtlandı.

Sorunlarımızın çözümü, uzun süreli bir mücadeleyi, köklü bir değişimi gerektirir. Bu ülke emperyalizme bağımlı, bu ülke faşizmle yönetiliyor, bu ülkede oligarşinin iktidarı var. Emperyalizme bağımlılığın yerine bağımsızlığı, faşizmin yerine demokrasiyi, oligarşinin iktidarının yerine halkın iktidarını koymak gerek. Böyle bir değişiklik, hiç kuşku yok, zorlu bir değişikliktir. Zulüm karşısında sabırlı olmak iyi değildir. Ama direnmekte, mücadele etmekte, örgütlenmekte sabırlı ve ısrarlı, kararlı olmak gerek.

Ekmeğimizin gasbedildiği, adaletin yokedildiği bir dünyada ve ülkede yaşıyoruz. ABD adındaki emperyalist, dünya imparatorluğu kurmak için, Irak'a, Yugoslavya'ya, Afganistan'a saldırıyor, daha başkalarına saldıracağını ilan ediyor. Hak, hukuk, adalet yok. IMF, Dünya Bankası, talimatlar yağdırıyor, şu kadar işçiyi at, köylünün, memurun parasını kes, madenlerini bize ver... Ekmek yok, adalet yok. Oligarşinin iktidarı katlediyor, dilimizi yasaklıyor, düşüncelerimizi yasaklıyor, hak isteyen tepesine copla biniyor...

Açlar ekmek istemeyecek mi? Adaletsiz bırakılanlar, adalet istemeyecek mi? Kendi yurdunda köle yapılanlar, bağımsızlık istemeyecek mi? Beynine zincir vurulanlar özgürlük istemeyecek mi? 70 milyon genç yaşlı, eğitim benim de hakkım, sağlık benim de ihtiyacım demeyecek mi? Dünya halklarının tepesine yağdırılan akıllı bombalar, veya 19-22 Aralık katliamları, Armutlu'da, Akkise'de sıkılan kurşunlar, meydanları işgal eden panzerler, durmadan çalışan işkence tezgahları, halkın bu isteklerini nereye kadar bastırabilir?

İşte, ABD emperyalizminin, işbirlikçilerinin tüm terörüne rağmen, dünyanın dört bir yanında, halkların çok çeşitli biçimlerdeki direnişi bitirilemiyor. Emperyalizmin, oligarşilerin her zafer çığlığını, "*halk ayaklanacak... patlayacak... şiddet kapıda*" diyen kabus dolu haykırırlar izliyor.

Dünya halkları da, halkımız da savaşacak! Ekmek için, adalet için, bağımsızlık için, onurlu ve özgür bir yaşam için, savaşacak. Bu kesindir. Bundandır umudumuzun büyüklüğü. Bundandır inancımızın kesinliği. Bu inanç ve güvenle, engeli, dolambaçlı ve sarp bir yolda, elimizde kurtuluş bayrağı, yürüyoruz. Bu yürüyüş, özlemlerimizi, umutlarımızı gerçeğe dönüştürecek yürüyüştür. 70 milyon insanımızı bu yürüyüşe katılmaya davet ediyoruz.

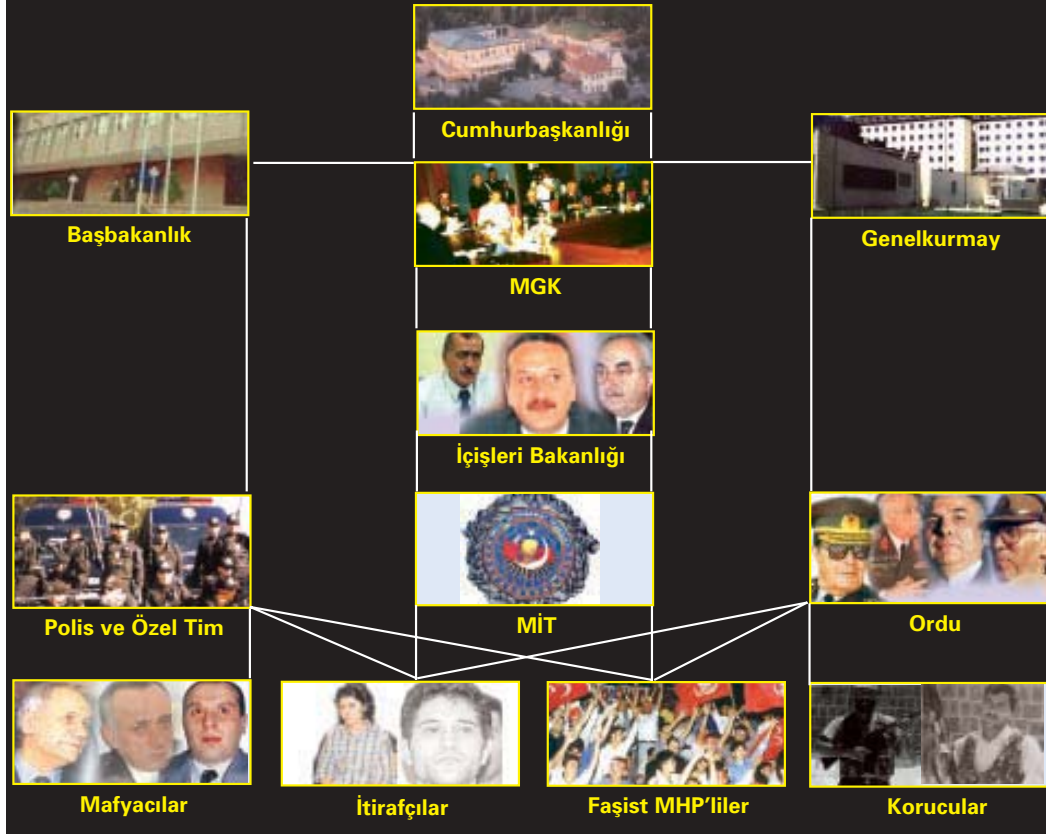
Devlet Kim? Susurluk Ne?

Susurluk devletin resmi politikasının adıdır. Bu nedenle Susurluk'u en doğru anlatan slogan; "Susurluk Devlettir" sloganıdır.

Bu yapı içinde dönemsel olarak isimler değişir ama o yapı yerinde durur. Susurluk sürer.

Bu nedenle generallerin emekli olması, Susurluk'u organize edenlerden Ağar'ın deşifre olması hiçbir şeyi değiştirmez. Susurluk infazlarıyla, katliamlarıyla, "zirvesi"yle, ölüm mangalarıyla sürüyor.

İşte **Susurluk** denen yapının **şeması**:

Tek Talep İçin Birlik: **GENERALLER YARGILANSIN!**

Tüm muhalif güçlerin şimdi önünde birlik olabilecekleri, birlikte seslerini yükseltebilecekleri bir talep var; Generaller yargılansın.

Elbette Susurluk sadece onlardan ibaret değildir. Generallerin yargılanması, Susurluk'un yargılanmasının başlangıcı denilebilir. Düzen, yargılar yargılamaz, tartışılması gereken bu olmamalıdır. Bu ses ne kadar gür çıkarsa düzen de o derece zorlanacaktır.

Kimse; karmaşık formüllerle, tumturaklı birlik nutuklarıyla kitleleri aldatmasın, oyalamasın.

Hiç kimsenin, hiçbir şekilde böyle bir ortak talep etrafındaki birliğin önüne koyabileceği engeller yoktur, olamaz. Benim şu gündemim, Susurluk'un şu yanı, bu yanı... bu slogan, şu talep demeden **tüm demokratik güçler, Susurluk'a karşı olanlar bir araya gelmeli**; Generaller yargılanmalıdır! talebiyle mücadele etmelidir.

Suç duyurularıyla, kitlesel eylemlerle, tüm halk kesimlerinin kendini ifade edebileceği eylemlerle sesimizi yükseltelim: **GENERALLER YARGILANSIN...**

Hukukun Zerresi Varsa; SUSURLUK'UN "ZİRVE" Sİ YARGILANMALIDIR

Susurluk Tablosu Daha Da Netleşti Suçlular; Ortada

Eski Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, İçişleri Bakanı Mehmet Ağar, Başbakan Tansu Çiller, Generaller; Veli Küçük, Teoman Koman, Hasan Kundakçı, Necati Özgen, OHAL Valileri; Hayri Kozakçıoğlu, Ünal Erkan, Ölüm Mangası Elemanları; Özel Timciler, Jitemciler... Derhal tutuklanmalı ve yargılanmalıdır.

Bunların yargılanmadığı yerde Susurluk sürüyor demektir. Hukuk, yasa, kural yok demektir.

Emekli generallerin itirafı, Susurluk'un büyükçe bir parçasının gözler önüne serilmesi idi. Neydi bu "büyükçe parça"? Ordunun Susurluk'la ilişkisinin alenileşmesi ve Susurluk'un ordusu-polisi-siyasetçisi-bürokrasisi ile "devlet" olduğu gerçeğinin kör gözler tarafından dahi görülür hale gelmiş olması.

Oysa 3 Kasım 1996'da Susurluk kazasının ardından orduyu Susurluk ilişkilerinin dışında tutmak için ne kampanyalar düzenlenmiş, ne yalanlar söylenmişti. Hatta Genelkurmay binalarının ışıkları bile yakılıp, söndürülmüştü. Şimdi? Şimdi "takke düştü, kel göründü."

"Kel" 3 Kasım'dan bu yana görmek isteyenler için açıldı aslında.

Bu nedenle devrimcilerin "**Susurluk Devlettir**" sloganının tarihselliği ve ne kadar net ve doğru bir slogan olduğu bugün çok daha açıktır. Düzenin işleyişini en iyi tanıyan devrimciler yine en doğru olanı söylemişlerdi.

Bugün Korkut Eken'e "*emirleri biz verdik*" diyen ge-

neraller konuşmadan tam 7 yıl önce, devrimciler **Ordu'nun Susurluk'un içinde**, ortasında olduğunu da söylemişti.

Bugün Açığa Çıkanlar; Emir Veren Generaller Zaten Açıkta Olanlar; General Veli Küçük'ler

Susurluk, devletin resmi politikasının adıdır.

Bu politikanın kararlarının MGK'da alındığını Susurlukçu Mehmet Ağar; "*tüm kararları zirvede aldık*" diyerek itiraf etmiştir.

MGK'da kararları belirleyen Genelkurmay, yani ordu olduğu konusunda işe, sokaktaki çocuk bile bilgi sahibidir.

Susurluk "zirvesi" ve karar alanlar net!

Susurluk ilişkilerinin bir kısmının ortaya çıktığı günler de dahi Ordunun Susurluk'un ortasında olduğu Veli Küçük ile kanıtlanmıştır.

Kimdi Veli Küçük; devletin resmi raporlarından, satır başlarıyla aktaralım:

"Kocaeli İl Jandarma Alay Komutanı Veli Küçük'ün mafyacılarla sıkı ilişkide olduğu..."

"Doğan Erşahin'in (mafyacı) Veli Küçük'ün Kocaeli jandarma komutanı olduğu sırada Kocaeli jandarmasının elinden firar ettiğini...Doğan Erşahin'in bir tetikçi olduğunu... Veli Küçük'ün koruduğunu..."

"Tuğgeneral Veli Küçük'ün Yeşil'i çok iyi tanıdığını, beraber çalıştıklarını, Yeşil'in Veli Küçük'ün sözünden çıkmadığını, Veli Küçük'ün bir zamanlar Jitem'in en kademli, en sözü geçen kişisi olduğunu, bu kişiyi tutanlar olduğu için general olduğunu, Kocaeli Jandarma komutanıyken birkaç soruşturma geçirdiğini, ancak bunların kapatıldığını; Veli Küçük'ün Doğu'dan ayrıldıktan sonra telefonla Doğu'da bazı işleri yaptığını. Veli Küçük'ün Kocaeli'ye tayininden sonra Yeşil'in de İstanbul tarafına kaydığını, bu tarafta da infazların başladığını, faili meçhullerin arttığını...." (TBMM Susurluk Komisyonu raporlarından)

Bu kadarı yeterlidir; devrimcilere karşı tetikçilik yaptırılan mafya ile ilişkiler; tek başına bir ölüm mangası haline getirilmiş "Yeşil" ile ilişkiler, gittiği yere götürdüğü kayıplar, infazlar, katliamlar...

Tüm bunlar bilinmesine rağmen Veli Küçük TBMM Susurluk Komisyonu'na ifade vermeye gitmedi. Genelkurmay tarafından gönderilmedi. Bunun üzerine, hakkındaki iddialar komisyon tarafından 24.02.1997 tarihinde 1996/2303 HZ sayısı ile Genelkurmay Başkanlığı-

na gönderildi. Genelkurmay'ın hakkında soruşturma açmasını, komisyona ifade vermesi için izin vermesini bırakın, korudu ve terfi ettirdi.

Neden mi?

Birincisi; Veli Küçük'ün Susurluk ilişkilerinin resmileşmesi, ordu'nun artık kendini aklamayacak noktaya gelmesi; katliamların, binlerce kayıbin, infazın sorumlusunun en başta ordu olduğunun resmileşmesi demektir.

İkincisi; "Kahraman" ve "şerefli" ordunun her türlü mafya, kirli işin içinde olduğunun resmileşmesi demektir.

"Kellesi verilecek" yani Susurluk'un üstünü örtmeye hizmet edecek, "emekli" yarbaylar varken, halen görevi başındaki bir generalin feda edilmesi ordu'nun hiçbir yalanla, aldatmayla kurtulamaması demektir.

Veli Küçük halen gözlerden uzak (!), hiçbir ilgisi yokmuş gibi tutulmak isteniyor. **O da konuşmalı;** o da nasıl emir verdiğini; Yeşil'i cinayetlerinde, kaybetmelerinde, bombalamalarında nasıl kullandığını anlatmalıdır.

Ya Konuşmayan Generaller?

Veli Küçük sadece bir isimdir, Susurluk'un ordusunun emir komuta zincirindeki bir halkadır; ya öteki halkalar?

Öteki halkaların bir kısmı Korkut Eken'i kahraman ilan etme böylece Susurluk'u meşrulaştırma ve kahramanlaştırma kampanyasında konuştu; **YA KONUŞMAYANLAR?**

Konuşanların rütbeleri, konuşmayanların kimler olduğunu da anlatmaya yeter. Susurluk'un sürüyor olması da; ordu'nun meşhur **"görevde devamlılık"** ilkesi içinde anlamını buluyor. **"Görev"; Susurluk'un sürdürülmesidir.** Görev başındakiler de sürdürüyor. Katliamlar, kayıplar, infazlar, mafya ilişkileri, faşist tetikçilerle ilişkiler bu "devamlılık" içinde sürüyor. Akkise'ler, Armutlu, 19 Aralık katliamları, kaybedilen Hadepliler, infaz edilen İsmail Karaman'lar, Silvan infazları bunun en açık kanıtlarıdır.

Tetikçilerin, emir verenleri adları değişti sadece. İbrahim Şahinler; Şefik Kullar oldu.

"Zirve"nin Her Şeyi Bilen Yöneticisi Konuşmalıdır

Susurluk politikalarının kararlarının alındığı "Zirve"yi yöneten ise; bu ülkedeki tüm katliamları, kayıpları, işkenceleri, infazları, kirli ilişkileri bilen **Süleyman Demirel'**dir.

Demirel'in konuşması demek; Gazi, Lice, Vedat Aydın cenazesi gibi onlarca kitle katliamının, binlerce infazın, suikastlerin, bombalamaların, sabotajların, Jitem'in, Özel Tim'in, polisin kaybettiklerinin, kumar-fuhuş-mafya-banka ilişkilerinin ortaya çıkması demektir.

Ağar'ın Siyasi Ranta Çevirme Hesabı

"Susurluk Davası" diye bir davanın açılıp, gösterme-

lik üç beş katilin yargılanmaya başlandığı günden bu yana konuşuyor, tehdit ediyor, Susurluk'un "deşifre olmayan" arkadaşlarının sürdürüldüğünü anlatıyor Ağar.

Açıktır Susurluk'u sahipleniyor. Generallerin konuştu- rulmasının arkasında da yine o ve doğan medya vardır.

Kahramanlaştırma kampanyasının nedeni; Susurluk'un "vatanı kurtarma, teröre karşı savaş" yalanıyla birlikte anlam kazanıyor.

"Terör... vatan..." edebiyatı ile gerici, şovenist kesimler üzerinden katliamlarını, cinayetlerini siyasi ranta dönüştürmek istiyor. Vatan dediği de ranttan başka bir şey değildir; **katillerin vatanı olmaz.**

Susurluk Sürüyor; Halk Temizler

Susurluk'un bu düzen içinde yargılanmayacağı, pisliklerin temizlenmeyeceği açıktır. Ağar'a bile dokunamayanlar hiçbir şeyi çözemez. Çünkü Ağar'a dokunduklarında tuğlalar yerinden oynayacak, ve o tuğlaların altında tüm devlet mekanizması kalacaktır. Bu nedenle çözemezler.

Bu nedenle; **Susurluk'u çözecek tek güç halkın örgütlü gücüdür.** Tüm pislikleri ortaya çıkaracak olan; halkın devrimci iktidarındır.

SUSURLUK NOTLARI

Numaracı Susurlukçular: "Kahraman" Susurlukçular ilk günden numaralara başladılar; **İbrahim Şahin "hastayım"** diyerek Sami Hoştan gibi "hapishane yatamaz" raporu almaya, bu olmazsa hortumcular gibi hastanedeki özel odasından işlerini yürüterek yatmaya çalışıyor.

Hani bu vatan için öldürdünüz; bir kaç yıl yatmayı bile beceremiyorsunuz. "Terörist" diye hapse attığınız 15 yaşında gençlerimiz yatıyor aslanlar gibi... Kahramanlarmış...

...

Korku mu Dostluk mu? Sami Türk; herkesi tehdit ediyor, Susurlukçulara, suçunu itiraf eden generallere lafı yok mu? Yoktur, yoktur... Onlar F tiplerine karşı çıkmıyor ya; F tiplerindekileri katlediyorlar. "Dostluk" mu korku mu suskunluğunun nedeni? Yoksa "elleri soğumasın" politikası mı? Konuş Sami Türk!

Susurluk Yatakçısı İslamcı: Mehmet Ağar'ın mafyacılarla, Susurlukçularla görüşme yerlerinden birinin **Fetullah'ın Samanyolu TV'si** olduğu ortaya çıktı.

İslamcılık adına, Susurluk yatakçılığı yapan Samanyolu TV'lerin, Fetullah'ın Aksiyon'un kontra yayınları; **"Susurluk'un sol eli"** diye devrimcileri şaibe altında bırakmaya çalışmasının nedeni şimdi daha iyi anlaşılıyor; kendi Susurluk'a yardım-yatakçı olmuş, bunu gizlemeye çalışıyor. Susurlukçulardan ders almışlar ne de olsa.

Ucuz Kahramanlar ve Halkın Kahramanları

Biz
emir verdik...
(İki gün sonra)
Bilmiyoruz...
Görmedik...
Duymadık...
Hatırlamıyoruz...

"O bir kahraman" dedi generaller Korkut Eken için. Ve böyle olduğu için de tutuklanmamalı, madalya takılmıymış O'na.

Korkut Eken'e "kahraman" diyenlerin, "en büyük kahraman" olarak da kendilerini gördüklerinden emin olabilirsiniz. "Kahraman"a emir verenler de elbette "en büyük kahraman" olur.

Sadece Korkut Eken, sadece emir veren generaller mi? Öteki Susurlukçuları da en az onun kadar "kahraman" ilan etti bu düzen.

Kahramanlara Bakın!

Bakalım şu "kahramanlara", bu ülke için, halk için ne yapmışlar da, nasıl kahraman olmuşlar?

Siyonist İsrail'den, emperyalist Amerika'dan eğitim, Almanya ve ABD'den tanklar, arkalarında Susurluk düzeninin bürokrasisi, mahkemeleri, askeri gücü... vurup katletmişler, kaçırpı kaybetmişler, kulak kesip koleksiyon yapmışlar, halkın üzerine bombalar atmış, kurşunlar yağdırmışlar, sokak ortasında silahsız savunmasız insanlara pusular kurmuşlar... Tüm bu kan deryasının karşılığı olarak; uyuşturucu ticareti, kadın pazarlamacılığı yapmalarına, kumarhaneciliklerine, mafyacılıklarına, panzerlerle eroin taşımalarına, pezevenklik yapmalarına izin verilmiş.

Koca koca "kahraman" laflarının yaldızlı örtüleri kaldırdığında göreceğiniz bu tablodur. Kan, pislik, irin...

Ne kahramanı; katliamcı ve zavallıdır.

Vahşet, öldürme, katliamcılık beyinlerini o hale getirmiş ki, Ayhan Çarkın gibi karısının, çocuklarının yanına yaklaşamayacak kadar psikopatlaşmışlardır.

Gelelim meşhur "paşalar"ın kahramanlıklarına; biz onların kalıplarının içinde, kocaman bir boşluk olduğunu biliyorduk, ancak gören "adam" zannediyordu.

Emir verdiklerine sahip çıkamayacak kadar onursuz, çıkarıcı ve korkaktırlar. Her biri için emeklilikleri öncesinde konuşuklarında basında atılan "Paşa konuştu, dedi ki..." diye başlayan manşetleri düşünün; tümünün yalan, palavra olduğunu, konuşturulduklarını biz biliyorduk, ama "milli ordu" soytarlığına aldananlar farkında değildi. Şimdi açık.

Bırakın "milli" olmayı, o generallerin bir teki bile, bir tek tırnağını bu ülke için kanatamaz. Emir verir katlettirirler, gençlerimizin beyinlerini faşist ideolojiyle zehirlerler, sonra kendileri holding yönetimlerine, Oyak patronluğuna oturup lüks ve sefa içinde yaşarlar; düzenin komutanlarının kahramanlığı dolar kahramanlığıdır.

Ölüm mangalarından, ölüm mangalarına yoketmeyi öğreten Eken'lerine, emir veren yüreksiz generallere kadar tümü bir alay paralı katil, bir alay ucuz kahramandır.

Bizim Kahraman larımız Halkın Kahramanları

Evet bu ülkede kahramanlar var; halkın kahramanları, bizim kahramanlarımız var.

Onlar kendisi için, kendi yaşamları, gelecekleri için bir tek çöp dahi istemeden ölümü gülerek kucaklıyorlar, hapislerde onlarca yıl, "karartmadan sol memelerinin altındaki cevahiri" yatıyorlar. Zulümler, işkenceler vatan ve halk sevdasının yanında bir sıvrisineğin ısırması kadar acıtmıyor tenlerini.

Kiminin maddi anlamda hiçbir gelecek kaygısı yokken, kimi çoluk çocuğa karışmışken, kimi üniversitelerde okurken, kiminin düzen içinde "parlak" denilebilecek bir işi varken hiçbir kaygıları olmadan itiyorlar tüm bunları bir kenara. Bir kenara itecek hiçbir şeyi olmayan binlercesi ise, vurgun, hırsızlık yapmayı aklından geçirmeden, kurtuluşumuz bu köhne düzenin değişmesinde, vatanımızın bağımsızlığında deyip giriyor kavgaya, atıyorlar canlarını en ön siperlere.

Çocuk yaşta evladını geride bırakıp, "halkımız özgür olsun, ekmek bulsun" diye bir gecekondu evinde ölüme yatan **Gülsümanlar**, çocuklarına son mektubunda, "sizin ve insanlarımızın gelecek güzel günlerde yaşaması için her şey. Bu vatana uğruna ölecek kadar değer veriyoruz" diyen **Şenaylar**... "Canım halkıma ve vatanıma feda olsun" diyen **Uğur Türkmenler**.... 25 yıllık devrimci yaşamını büyük direnişte şehitlikle noktalarken, "feda ediyorsunuz kendinizi, çünkü halk gerçeği var, çocuk-

Sizin ve insanlarımızın gelecek güzel günlerde yaşaması için her şey. Bu vatana uğruna ölecek kadar değer veriyoruz..

lara mutlu bir dünyayı armağan etme gerçeği var” diyen Sevgi Erdoğanlar... “Canım feda olsun, yeter ki, vatan topraklarımız üzerinde gerçek bayram olsun” diyen Ali Koçlar... “Ülkemizi emperyalistler yönetiyor. Atamışlar bir bakan, bizse insanların eşit olduğu bağımsız bir ülke için direniyoruz” diyen Gülay Kavaklar... “Ben burada bireysel çıkarlarım için direnmiyorum” diyen Ayşe Baştımurlar... “Bunca zulmün, işkencenin, yoksulluğun, işsizliğin, horgörülmenin, onursuzluğun, adaletsizliğin, namussuzluğun, çürümüşlüğü, çirkefliğin sunulduğu sofraya oturmak insan olana yakışmaz dedik.” deyip ölüme yatan Osman Osmanağaoğlular....

Ve daha onlarcası yüzlerce gün aç kalarak ölmü kucaklıyorlar. Yüzlercesi özgür vatan sloganlarıyla kurşunlar, bombalar altında direniyorlar.

Susurluk’un kahramanları bırakın yüzlerce günü, bu ülke için bir gün aç kalabilir mi? Anında midesinin sesine kulak verip her şeyi satacaklarından emin olabilirsiniz. Satmışlardır çünkü defalarca.

Binlerce insanın katledilmesi emrini veren “kahramanlar”dan bir tanesi, aynı siperdeki arkadaşını korumak için kurşunların önüne dikilebilir mi? 7 yıldır susan “komutanlar”, devrimci komutanlar gibi hasmına karşı göğsünü açıp; “öldürecek misiniz? İşte buradayım, öldürün” diye yoldaşlarından önce ölüme gönüllü olabilir mi?

Hiçbirini yapamazlar. Tanklarla, skorskylerle bir tek insanın üzerine gider katlederler. Onların kahramanlıkları bu.

Halkın kahramanlarının tutuşan bedenlerinden yükselen son sloganları **“yaşasın bağımsız Türkiye”** oluyor, alev olup göğü tutuşturuyor bağımsız vatan özlemi.

Ucuz kahramanların son sözü **kokain, kadın, fuhuş** ve “ben yapmadım, o yaptı” olur. Susurluk mercedesi’nin içinde kokainler, hayat kadınları çıkıyor adları kahraman oluyor. Mesela şimdiki “kahramanlardan” Şefik Kul’u düşünün; bir infaz davası görülüyor, bir devrimciyi infaz etmiş, merminin onun silahından çıktığı raporlarla belgelenmiş, o ne yapıyor; eceliyle ölen arkadaşının üzerine atıyor suç! Alın size bir kahraman, alın size bir vatansever! Tıpkı emir veren generaller gibi; satıyor. Hem de ölmüş arkadaşını satıyor. Ahlakı olmayanın vatani olur mu?

Vatan nedir, halk nedir bilmedikleri için en büyük vatanseverlere “vatan haini” diyerek hainliklerini gizlemek istiyorlar. Holdingçi, Susurlukçu generallerin açıklamalarını, devrimcileri katlettikten sonraki konuşmalarını hatırlayın; ağızlarından “vatan hainleri, teröristler” lafları eksik olmazdı. Şimdikiler de böyledir.

Kim vatan için her şeyini feda ediyor, kim tırnağını dahi feda edemeyecek kadar bencil, korkak; herkes görüyor.

Kahramanlar

Kurtuluşun Yolunu Gösteriyor

Düzen diyor ki; alın size kahramanlar. Uyuşturucuyu, fuhuşu, üzerinde oturdıkları kan gölünü görmeyin, bir elleri silahta, bir elleri dolar’da, holdinglerde, bankalarda olduğuna bakmayın; kahraman kabul edin onları. Kabul edin ki, o kahramanlar kan dökmeye, uyuşturucuları panzerler içinde taşımaya devam etsinler.

Biz diyoruz ki; bu halk için, vatan için ölümünü gülerek kucaklayan kahramanları vardır halkımızın. Bedrettin’lere, Kurtuluş savaşının isimsiz kahramanlarına uzanır onların nesli; kökleri bir çınar gibi derinlerindedir Anadolu’nun.

Sökülüp atılamaz kahramanlar o köklerinden. O köklerden beslenir, o köklere can olsun diye kanlarını akıtırlar; vatan topraklarımızın kahramanlık damarını beslerler.

Biz diyoruz ki halkımıza; Alın kahramanlarınızı bağrınıza basın. Kurtuluşunuz kahramanlarımızın, sizin evlatlarınızın gösterdiği yoldur.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

"Susurluk Davası" Görüldü mü?

"Kahraman Korkut Yarbay" ve bir grup katil tutuklandı. Yıllar süren yargılanmalarının adına "**Susurluk Davası**" dendi.

"Susurluk Davası" Susurluk'u yargılayan, Susurluk'un tüm ilişkilerini, işlerini ortaya çıkaran bir dava mıydı? Eğer iflah olmaz bir Susurluk savunuculuğu yoksa, herkesin cevabı "hayır" olacaktır. Böyle bir dava hiç olmadı. "Susurluk davası" denen davada Susurluk yargılanmadı.

Önce "**Susurluk**" neydi bakalım. Susurluk, bir politikanın adıdır. **Politikanın özü**; devletin hukuk, yasa kural tanımaksızın, "rutin dışına çıkarak" muhalif güçleri yok etmesidir, sindirmesidir. Bu güçler başta devrimciler ve Kürt milliyetçi hareketidir. Kullanılan yöntemler: katliamlar, işkenceler, infazlar, kayıplar, faili meçhuller, köy yakmalar... ve her türlü kirli iştir.

Peki o davada görülen neydi? Kumarhaneci Ömer Lütfi Topal'ı öldürdünüz mü, öldürmediniz mi? Şu kumarhane, bu mafya, öteki banka... Oysa bunlar, Susurluk'un asıl işlevinin yanında, katillere hediye olarak sunulmuştu. Katiliğin olduğu yerde her türlü kirli iş de olur. Ölüm mangaları katliamlar yapmış, cinayetler işlemiş, binlerce infaz, kayıp gerçekleştirmiş ve tüm bunların karşılığında da mafya, kadın, fuhuş, kumar, ihalecilik işlerine gözyumulmuştu. "Vatanseverlik" dedikleri de bunlar değil miydi zaten. Yargıtay kararında da altı çizildiği gibi "**hukuk dışı bir oluşum**" tartışıldı, ama bu "oluşum" ne yapmış, cinayetler, katliamlar, infazlar... emirleri kimler vermiş, kim organize etmiş hiç tartışılmadı.

Hukuken de, halkın vicdanında da yok hükmünde bir davadır, Susurluk davası.

Şimdi **bu dava yeniden görülmek zorundadır**. Susurluk'un önemli bir parçasını oluşturan generaller konuşmuş, suçlarını itiraf etmişlerdir.

Generallerin Suçu!

Generallerin, "emri biz verdik" demesinin, hukuken "**suç olan bir fiili övmek**" anlamına geldiği söyleniyor.

Hayır, yanlış! Bu "**azmettirmektir**". Yani, Suçun emrini vermektedir. "Suç olan fiili övmek" generallerin Susurluk'un tam da ortasında olduğu gerçeğini gizlemeye hizmet edebilir ancak.

TAYAD'lı Aileler: "ZİRVE"DE KARAR ALANLAR; EMİR VEREN TÜM KOMUTA KADEMESİ; TETİK ÇEKEN ÖLÜM MANGALARI; TÜM SUSURLUKÇULAR YARGILANSIN

16 Mart'da bir açıklama yapan TAYAD'lı Aileler, "**Susurluk Davası**" diye bir davanın hiçbir zaman olmadığına, Susurluk'un sürdüğünün bizzat Susurluk'un karar mekanizmasındaki kişiler, komuta kademesindeki kişiler tarafından itiraf edildiğini söyleyerek; **Susurlukçuların yargılanmasını, beraatle sonuçlandırılan infaz ve katliam davalarının yeniden görülmesini** istediler.

Generaller'in, "**Her şey bilginiz dahilinde yapıldı**" sözünü hatırlatan TAYAD'lılar, bunun öncesinde de, Ağar'ın, "**Bin operasyon yaptık... Deşifre olmayan arkadaşlarımız görevlerinin başında...**" itiraflarında bulunduğunu, "**Tüm kararların ZİRVE'de alındığını**" söylediğini belirterek, **Susurluk sürüyor** dediler ve 19 Aralık "hayata dönüş" operasyonunu, infazları, kayıpları hatırlattılar.

TAYAD'lılar Generallerin, Ağar'ın itirafları dikkate alınarak:

Demirel'ler, Güreş'ler, Çiller'ler, Ağar'lar, Mit müsteşarları...Yani "zirve" dedikleri **MGK'nın TÜM ÜYELERİNİN**;

Kundakçı'lar, Koman'lar, kuvvet komutanları, özel tim komutanları, polis şefleri... Yani emir veren **TÜM KOMUTA KADEMESİNİN**;

Binlerce katliam ve infazda tetik çeken, bombalayan, kaybeden **TÜM ÖLÜM MANGALARININ**;

DERHAL TUTUKLANMASINI ve YARGILANMASINI istediler.

SUSURLUKÇULARA SUÇ DUYURULARI

Dört büyük ilin baro başkanları bir araya gelerek yaptıkları açıklama ile, "**generallerin yargılanması gerektiğini**" söylemesinden sonra İzmir barosu; generaller, komuta kademesindeki subaylar, polis şefleri, içişleri bakanları, Ohal Valileri hakkında suç duyurusunda bulundular. Generallerin azmettirme suçu işlediklerini söyledi.

ÇHD ve İHD de suç duyuruları ile Susurlukçuların yargılanmasını istedi.

Ölüm Orucu Direnişçileri Doğan Tokmak ve Tuncay Yıldırım Şehit Düştü

89 Şehit!

20 Ekim 2000'de hapishanelerde başlayan direniş, 2002 Mart'ında iki şehit daha verdi.

"*Basın yazmazsa ölüm orucu direnişi altı aya, bir yıla biter*" demişti Sami Türk. Direnişe Sami Türk'ün kafasıyla bakanlar sevinebilir: iki daha eksildi direnişçiler.

Doğan Tokmak, zorla tıbbi müdahale işkencesiyle sakat bırakılmak için kaldırıl-

dığı Şişli Etfal Hastanesi'nde, 15 Mart'ta,

Tuncay Yıldırım ise, 14 Şubat'ta tahliye edildikten sonra direnişini sürdürdüğü İzmir'de 21 Mart'ta şehit düştü.

Doğan 3 Haziran 2001'den, Tuncay ise 20 Mayıs 2001'den bu yana ölüm yürüyüşündeydiler. Ne hücreler, ne zorla müdahaleler, ne tahliye rüşveti, onları direnişten vazgeçiremedi.

Zulmün hesapları şimdiden bozulmuştur!

Bu irade, bu inanç, bu kararlılık karşısında Sami Türk'lerin tüm "matematik" hesapları boşa çıkacaktır. Zulüm devam ettiği müddetçe, şu veya bu biçimde direniş mutlaka olacak. Ölenlerin yerini başkaları dolduracak. Öldürerek, halkların mücadelesini direnişini bitirme hesapları yapan kimlerin hesabı bozulmadı ki?

İki tutsak daha şehit düştü. **522 gündür** süren Ölüm Orucu direnişinde şehit düşenlerin sayısı, **89'a** ulaştı. Her biri binlerce tohum şimdi. Doğan Tokmak, tutsak düşmeden önce halkının içinde mücadelesini sürdürürken, 1996 ölüm orucuna ilişkin şöyle diyordu: "*1996 Ölüm Orucu şehitlerimizin gün gün erimleri, kan kusmaları ama aynı zamanda zafere kilitlenmeleri beni güçlendirmiştir. Bugün onlardan aldığım güçle daha güçlüyüm...*"

Şimdi toprağa düşenler de, yüzlerce, binlerce Doğan'a, Tuncay'a güç verecekler. Binlerce Doğan, Tuncay olup bu kavgaya karışacaklar.

İki direnişçi daha eksildi diye sevinenler, boşuna sevinmesin!

Doğan Tokmak, beyaz önlüklü işkencecilerin elinde **katledildi!**

Doğan şehit düştüğünde bir hastanedeydi.

Peki, onun iyiliği, sağlığı için mi kaldırılmıştı hastaneye?

Hayır!

3 Haziran 2002'de ölüm orucuna başlayan Doğan Tokmak, Aralık ayında Kandıra F Tipinden **zorla müdahale için** hastaneye sevk edilmişlerdi. Doğan Tokmak ve ondan fazla ölüm orucu direnişçisi, evvelki hafta da, bulundukları Sağmalcılar Devlet Hastanesi'nden alınıp Şişli Etfal Hastanesi'ne sevk edildiler.

Sevkin amacı, direnişçileri Şişli Etfal'deki Mengele'lerin eline teslim etmektir.

Ölüm orucu direnişçileri ölmemeli, ama yaşayan ölümlere çevrilmeliydiler. Devletin hastanelerdeki politikası bu.

Beyaz önlüklü işkenceciler, direnişçilerin başında akbabalar gibi bekliyorlar. Ve biraz kendinden geçer gibi olan direnişçiye müdahale ediyorlar. Müdahale edilebilecek noktaya çabuk gelsinler diye, Doğan şehit düşmeden önceki üç-dört gün direnişçilere su bile vermediler.

Doğan, Şişli Etfal'de zorla tıbbi müdahale işkencesinde katledildi. Doğan Tokmak'ın katili, Mengeleler'dir.

F Tiplerinde Sürdürülen Katliam, Susurluk Devleti'nin Politikasıdır

Tutsakların, en meşru, en doğal, en haklı taleplerini kabul etmiyor devlet. Çünkü devlet, herşeyden önce, bir imha politikası sürdürüyor. Ya beyinlerini, ya da tümünden bedenlerini yokedeceğim diyor.

"**Ya düşünce değişikliği ya ölüm**"dür bu politikanın adı. NATO'nun resmi belgelerinde aynen böyle adlandırılmıştır. NATO'cu generaller, 19 Aralık'ta başladıkları bu

katliamı, sürdürüyorlar. "AB'ciler" ve sözde "AB karşıtları" F tiplerindeki katliamı sürdürmekte hemfikirler.

Eski Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş daha geçenlerde açıkladı: **"Herşey Bilgimiz Dahilindedir!"**

Öyledir; 19/22 Aralık Katliamı da, Bayrampaşa'da 6 Kadının Diri Diri Yakılması da, F tiplerindeki zulüm de, hepsi bilgileri dahilindedir.

Onlardan izin ve onay olmadan, bu katliamı kim yapabiliirdi?

Doğan Güreş'lerin, Korkut Eken'lerin, Ayhan Çarkın'ların yeri boş kalmamıştır. Onların yaptıklarının aynısını yapanlar "görev" başındadır.

F Tipi hapishanelerde tutsaklar, Susurluk Devleti'ne karşı direniyorlar. Susurluk'un katliamcılara karşı, asgari anlamda can güvenlikleri için direniyorlar.

Tecritin kalkması, tutsakların can güvenliği için "olmazsa olmaz"dır.

Susurluk tartışmalarında, herkes nasıl bir ülkede yaşadığımızı bir kez daha gördü, anladı. Ne işkenceler, ne infazlar, ne kaybetmeler, ne hapishane katliamları, hiç biri münferit de değildir, "zirve"nin bilgisi dışında da değildir.

F tipleri gerçeğini anlamak istemeyenler; bir an orada, tutsakların her an Ayhan Çarkın'larla, Korkut Eken'lerle karşı karşıya olduğunu düşünsün. Tecritin kaldırılması, tutsaklar açısından aynı zamanda bir **CAN GÜVENLİĞİ** meselesidir.

Elbette, Susurluk devleti işbaşındayken, "koğuş"lar dahi can güvenliğini tam sağlamaz. Buca'da, Ümraniye'de, Ulucanlar'da "koğuş"larda katledilmişlerdi tutsaklar.

Ama, tutsakların birlikteliği asgari de olsa, katliamcılara, işkencecilere, pervasızlığa ve keyfiliğe karşı bir güvencedir. Tutsaklar, aylardır tecrite karşı işte bunun için de direniyorlar.

Doğan Tokmak:

"Bundan sonraki yolum da Erhan'ların, Mehmet'lerin, Sadık'ların ve şehitlerimizin yolu olacaktır."

Doğan Tokmak, 1972, Sivas Hafik Emre Köyü doğumludur. Devrimci hareketli örgütlü ilişkileri 1989'da başladı. Genç yaşta halkının sorunlarının çözümünü omuzladı, ülkesinin bağımsızlığı idealine bağlandı.

İstanbul Okmeydanı bölgesinde çeşitli sorumluluklar üstlendi. Milis örgütlenmesinde yer aldı.

Yoldaşlarının cenazesinde, emperyalist savaşa karşı gösterilerde, semtin sorunları için yapılan eylemlerde defalarca gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi. Kısa süreli tutsaklıklar dışında 1994-99 arasında 5 yıl tutsak kaldı.

99'ta tahliye oldu, tekrar sıcak mücade- lenin içerisine dönme coşkusuyla görev üstlenmeye hazır. *"Bundan sonraki hayatım da Parti'ye aittir"* diyordu.

19-22 Aralık'ta Ümraniye Hapishane- si'ndeydi. Ölüm mangalarına karşı, yoldaş- larıyla omuz omuza direndi.

Ölüm Orucunda düşenlerin bayrağını devraldı bir Haziran günü. O bayrağı bü- yük bir coşkuyla, kararlılıkla taşıyarak 15 Mart'ta yoldaşlarına devretti. *"Ben varken yoldaşlarımın beyinlerini yokedemeyecek- siniz, halkımızı teslim alamayacaksınız, yurdumuzu emperyalistlere satamayacak- sınız"* dedi.

HALKIN HUKUK BÜROSU:

"BAKAN KAÇ ÖLÜ BEKLEDİĞİNİ AÇIKLAMALIDIR"

Halkın Hukuk Bürosu avukatları yaptığı açıklama ile **Doğan Tokmak'ın zorla mü- dahale esnasında öldüğünü**, İbrahim Ayhan Özgül ve Hasan Aydoğan'a da müdahale edildiğini söyledi.

"Doğan Tokmak'a iradesine aykırı olarak zorla ve yanlış müdahale edildi. Serum verildikten sonra vefat etti." denilen açıklamada avukatlar **Sami Türk'e sordu** ; **"BA- KAN KAÇ ÖLÜ BEKLEDİĞİNİ AÇIKLAMALIDIR. KAÇ ÖLÜ SON DERECE HAKLI, MEŞRU BİR ÖNERİ OLAN, TECRİTİ ORTADAN KALDIRMANIN İLK ADIMI OLAN 3 KAPI 3 KİLİT ÖNERİSİNİN KABUL EDİLMESİNİ SAĞLAYACAK?"**

Haykırdı Bin yürek: Kavga sürececek!

Doğan Tokmak, halkının omuzlarında ölümsüzlüğe uğurlandı

Okmeydanı, onun hemen tüm devrimci yaşamının geçtiği yerd. Bu sokaklarda, sloganlarla dolaşmış, halkını örgütlemiş, düşmanla çatışmış. 17 Mart'ta yine işte o çok iyi bildiği Okmeydanı sokaklarındaydı.

Doğan Tokmak'ın cenazesi, ailesi ve arkadaşları tarafından adli tiptan alındıktan sonra Okmeydanı Cemevine getirildi. Cemeviden sevdiklerinin omuzunda son yolculuğuna çıktı.

En önde, istediği gibi, "**Kahramanlar Ölmez, Halk Yenilmez**" pankartı vardı, pankartta yazan, onun sarsılmaz inancıydı aynı zamanda.

Pankartın arkasında yaklaşık 1200 kişi, ellerinde Doğan'ın resimleri, dillerinde yine aynı sloganla yürüyüşe geçiyorlar. Okmeydanı halkı sarıp sarmalıyor Doğan'ı. Sloganlar eşliğinde Doğan'ın evinin önüne varılıyor. Yürüyüşü engellemek isteyen polis kitlenin önüne geçiyor. Tartışmalardan sonra Doğan son yolculuğuna çıkmak, diğer şehitlerle kucaklaşmak için Cebeci Mezarlığı'na yola çıkarılıyor.

Otobüslerin yetersizliğinden dolayı geride kalan yaklaşık 600 kişi yürüyüşünü diğer gidenlere katarak uğurladı Doğan'ı. Gazi'deki Cebeci mezarlığında tekrar "**KAHRAMANLAR ÖLMEZ HALK YENİLMEZ**" pankartı açıldı. Kortejler oluşturuldu. Sloganlarla ona ayrılan yere gelindi. Fırat, Aşur, ilker, Seyhan, Osman,

Gülsüman, Şenay... oradaydılar. Onu kucklamaya hazırıldılar.

Yoldaşlarının ellerinde Cephe Bayrağına sarılarak toprağa verildi Doğan. Ölüm orucu gazisi İhsan Cibelik, Doğan'ı anlattı oradakilere. İnancın adıydı Doğan Tokmak, yoldaşlarına halkına bağlılığın adı. Sevddiği türküler, Kozanoğlu, Hekimoğlu söylendi. Daha sonra hep birlikte "bize ölüm yok" marşıyla 700 kişi veda etti Doğan'a. Onu artık gittiğimiz her yerde bir bayrak olarak taşıyacaktık.

YUSUF KUTLU 7. GÜNÜNDE ANILDI

Ölüm Orucu direnişinin 86. şehidi olan Yusuf Kutlu toprağa verildiği Antakya Ekinci Beldesi'nde ölümünün 7.gününde anıldı. 16 Mart'ta yapılan anmaya ailesi, yoldaşları, Sosyalist Basın çalışanları, tutuklu aileleri katıldı.

Kutlu'nun evinin önünde toplanan kitle Yusuf'un resmi ve "**YUSUF KUTLU ONURUMUZDUR ONURUMUZA SAHİP ÇIKALIM**" pankartı eşliğinde mezarlığa yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca, "*Yusuf Kutlu Ölümsüzdür*", "*Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz*", "*Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez*", "*Katil Devlet Hesap Verecek*", "*Haklıyız Kaznacağız*", "*Erdinç, Yusuf, Yunus Onurumuzdur*", "*Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş*" ve "*Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz*" sloganları atıldı. Mezarın başında yapılan saygı duruşunun ardından Erdinç Aslan'ın annesi Hatice ana; **tüm dünya devrim şehitleri için bir ağıt yak-tı**. Dini geleneklerin yerine getirilmesinden sonra Yusuf için yoldaşları türküler ve marşlar söyledi. Ölüm orucu direnişçisi Fatma Bilgin'in gönderdiği mektubun okunmasının ardından anma yine türküler ve marşlarla bitirildi. Eve geri dönerken yine alkışlarla, sloganlarla ve türkülerle yüründü.

Yaklaşık **400 kişinin katıldığı** anma dağıtılan yemekle son buldu.

Petrol Tekellerinin Irak Operasyonunda Görüşülen Ayrıntılar, Tebliğler, Aşağılama, Satılık Asker Kanı, Kiralık Topraklar, Kaale Alınmayan Hükümet, Genelkurmayla Özel Görüşmeler....

ABD başkan yardımcısı Dick Cheney'in 9 Arap ülkesi, İsrail, İngiltere ve Türkiye'yi kapsayan gezisindeki son durağı Türkiye idi. Ülkemizdeki görüşmeleri; tam da sömürge bir ülkenin nasıl aşağılandığının, nasıl emirler verildiğinin, iktidarlarının nasıl kaale bile alınmadığının ve nasıl satın alınabileceğinin görüntüleriyle geçti. Basına yansıyanların ötesinde görüşmelerin özü, Irak'a operasyon olacak mı olmayacak mı değil, yapılacak operasyonun ayrıntıların görüşülmüş olmasıdır.

Ortadoğu Ülkelerine Bildirim

Cheney Türkiye'ye gelmeden önce gittiği tüm Ortadoğu ülkelerine esasında Irak ile ilgili destekten çok, "Saddam gidecek, bunu bilin" tebligatlarını yaptı. ABD karar vermiş, bildirim yapıyor. Bu, ABD'nin resmi devlet politikasıdır. Yasalarına dahi geçirilmiştir: 1998 yılında "**Irak Kurtuluş Yasası**" adında bir yasa çıkarılmış; Saddam'ın devrilmesi ABD'nin resmi devlet politikası haline getirilmiştir. Yani başkan kim olursa olsun, petrol tekellerinin bu isteği yerine getirilmek zorundadır. Sorun **zamanlama sorunudur**. Amerika'nın şu anda yaptığı da budur.

Cheney'in tüm Ortadoğu ülkelerinden aldığı cevap; "*önce Filistin sorununu çöz*" oldu. En azından basına böyle açıklandı. Ama bu kimseyi aldatmamalıdır. Filistin konusunda Arap halklarının duyarlılığı bilindiği için başka türlü bir açıklama yapmaları zordur. Ancak, görüşmelerin açıklanmayan kısımlarında **hangi pazarlık**ların yapıldığını önümüzdeki günler daha net gösterecektir. Arap iktidarlarının işbirlikçiliği, "Ortadoğu politikacılığı"nın yanar dönerliği bilinmeyen bir şey değildir.

Şaron ile birlikte yaptığı açıklamada Arafat'a "*şiddetle son ver*" çağrısı yapan Cheney, "Filistin sorunu"nu nasıl çözeceğini açık olarak ifade etmiş oldu.

Bunlara rağmen, Cheney'in Ortadoğu gezisi, Amerika'nın istediği Ortadoğu'yu yaratmasının o kadar kolay olmadığını da göstermiştir.

Amerika'nın bölgede temel ayakları Türkiye ve İsrail'dir. Bu artık tartışmasızdır. Halkların düşmanı üçgeni net; **ABD-İsrail-Türkiye üçgeni**.

CHENEY GELDİ, SATIN ALDI, EMİR VERDİ, GİTTİ

Türkiye'de Ayrıntılar Görüşüldü

Cheney'in Türkiye'deki görüşmelerinin odağı da kuşkusuz Irak idi. Ecevit; "*görünür gelecekte Irak operasyonu yok, dedi*" açıklaması yapsa da, Milliyet'in 21 Mart'daki manşetine taşıdığı gibi; "Ecevit Cheney'e *Irak çevresine zarar verecek durumda değil dedi*" haberleriyle Irak operasyonunun Saddam şu bu değil, petrol için olduğu gizlense de, halk aldatılmaya çalışılsa da;

Gerçek şudur; **Irak konusunda Amerika karar vermiştir**. Bunun için **ayrıntılar** görüşülüyor, zemin yaratılıyor, Amerika'nın kararı bildiriliyor, **zamanlama** yapılıyor. Bunun için Savunma Bakanı Sabahattin Çakmakoglu toplantılara alınmış, alınmamış önemi yoktur.

Niye alsın ki, tartışılacak hiçbir şey yoktur. Amerika, üsleri kullanma, operasyonun ayrıntıları, Kürt devleti konusunda teminat verme gibi ayrıntıları görüşmektedir. Yani Ecevit "Irak'a operasyon yok" diyerek halkımıza resmen **yalan söylüyor**. Tam tersidir. Amerika, *kim ne derse desin, ben Irak'a saldıracam* diyor.

Kukla hükümete düşen de, buna uymaktır. Oligarşi de bunu yapacaktır. İncirlik'i, üsleri de kullanır, topraklarımıza askerlerini de doldurur. Oligarşinin buna karşı çıkacak hiçbir gücü yoktur. Tek istedikleri zaten, Kürt devleti konusundaki teminatıdır. Amerika ona da "tamam" der, sonra politikası neyse onu uygular.

Bunun dışında söylenecek her şey, yapılan her açıklama aldatmadır, yalandır.

Cheney Kimin Yönettiğini Biliyor; Kıvrıkoğlu İle Görüşme

ABD bu ülkeyi kimin yönettiğini biliyor; programda olmamasına rağmen Genelkurmay başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu ile görüşmekte ısrar eden Cheney, ısrarının sonucunu aldı. Diplomatik kurallara karşı bu dayatmaya İsmail Cem **"bu ısrara hayır diyemeydik"** açıklaması yaptı.

Elbette diyemezler, hangi isteklerine hayır dediler ki? Siyasi, ekonomik, askeri her konuda Amerikancılıkları tesilli bir iktidar nasıl "hayır" diyebilir ki?

Cheney, Irak konusunda ordu'nun görüşünü direk öğrenmek istemiş. Genelkurmay başkanı ile bu nedenle görüşmüş... Hükümetin kukla olduğunu, ülkeyi yöneten MGK'da söz sahibinin ordu olduğunu bildiği için elbette Kıvrıkoğlu ile görüşür.

Peki bu görüşmede neler konuşulmuş? Basına bakarsanız Kıvrıkoğlu demiş ki; **"muhatabınız hükümettir"**... Bakın hele onurlu ve de pek milli komutana! Peki bunu söyleyen Kıvrıkoğlu neden kabul etti böyle bir görüşmeyi? Neden, hükümetle görüşün demedi? Diyemez, çünkü **"büyük patron"** çağırıyor. Orduyu onyıllardır eğiten, silahlarını, giydiği iç donunu veren Amerika çağırıyor; kolay mı reddetmek?

Silah tekellerinin temsilcisi Cheney, ülkemizin gelirinin büyük bölümünü silaha yatıran ordunun komutanı Kıvrıkoğlu'na aracısız olarak soruyor; **4 milyar dolarlık Kingx-Cobra helikopterlerinin alımı ne oldu?**

Tabi; ihaleler, pazarlıklar her şey böyle aleni olmalı. Biri satıcı, öteki alıcı. Halklar ölsün, Türkiye halkı aç kalsın, önemli mi? Ne güzel bir ikili olmuşlar ama.

Asker Kanı Satan Soysuzlar

Irak'ın dışındaki en önemli gündemlerden biri de **Afganistan'daki "barış gücü" ISAF'in komutanlığını** Türkiye'nin almasıydı.

Bir süredir gündemde olan, Türkiye'nin "lider ülke" havalarında heveslendiği ama, Afganistan'ın giderek emperyalizm için bir batağa dönüşme olasılığının artmasıyla tereddüt etmeye başladığı şu meşhur komutanlık konusu.

Türkiye komutanlığın karşılığında utanmadan açıkça para istediğini açıklamıştı. "Masraflarımız karşılanmalı" demişti. Bunun anlamı; **tamam canı tatlı Yankiler ölmesin bizim askerlerimiz sizin için ölür, siz para-dan haber verin** demektir.

Cheney de açtı dolar kesesinin ağzını, satın aldı "mili ordu"nun askerlerinin kanını; Medya, ABD'nin, Türkiye'ye 6 aylık komutanlığı karşılığında **228 milyon dolar vereceğini** yazdı.

Sudan ucuz asker kanı; **Amerika için paralı askerlik**

resmileşti. Bir "Mehmetin" kaç dolara satıldığını siz hesap edin artık.

Dolarla satılanların kimin için komutanlık yapacağı, kime hizmet edeceğini bilmek içinse kahin olmaya gerek yoktur. Elbette ABD için. Yok "Afgan kardeşler", yok "Afganistan'ın alt yapısı..." bunlar masal, demagoji. Gerçek; Yankiler ölmesin Anadolu çocukları ölsün.

"Pohpohla, Gaz Ver" Siyaseti

Cheney'in gezisinden bir ayrıntı, Amerika'nın bu iktidara ne kadar değer verdiğini, nasıl aşağılayıp, dalga geçtiğini gösteriyordu.

Cheney Türkiye'ye gelir gelmez, ABD elçisi tarafından "Türkleri övün" notu tutuşturuldu eline. Ve nasıl öveceğine ilişkin liste sıralandı:

"Türkiye çok güzel bir ülke."

"Türkiye model ülke."

"Türkiye stratejik bir ülke."

Elçinin bu notu vermesi "doğal", peki bugüne kadar Amerika'nın, Avrupa'nın pohpohlamalarını manşetlerine taşıyan medya, bu yağlamaları ciddi ciddi bir övünme meselesi yapan başbakanlar, siyasetçiler hiç utanmayacak mı?

Böylece "Türkiye iyi yolda", "Türkiye dostumuz" laflarının da ne kadar sahte ve yalan olduğu daha net açığa çıkmış oldu.

Türkiye halkı bu aşağılanmayı, bu aldatmayı kabul etmiyor. **Bu onursuzluk, bu soytarlık Amerikancı iktidarındır.** Beynini, sayfalarını Amerika'ya satmış, bu yalanları halka anlatan medyanındır.

Sezer; "Cheney Somut Bir Şey İstemedi" Sezer'den Niye İstesin ki

Cheney ile görüşenlerden biri de cumhurbaşkanı Sezer idi.

Sezergörüşme ile ilgili yaptığı açıklamada; **"Cheney'in somut bir talebi olmadı."** dedi.

Peki niye gelmiş binlerce kilometreden acaba? Yoksa akşam yemeğinde "kebab" yemek için mi? Sonra, "Türkîş kebab çok güzel" diye yağlamak için mi?

Ama doğrudur, Sezer'den bir şey istemez. Onlar da kimden ne isteyeceğini, bu ülkeyi kimin yönettiğini bilir. Onun için genelkurmay ile program dışında görüşür. Etkisiz ve yetkisiz bir cumhurbaşkanından somut bir şey istemesinin ne anlamı varki.

Türkülerle ve taşlarla Saldırıyla ve direnişle **NEWROZ KUTLANDI**

- ❖ *Meydanlar onbinlerle, yüzbinlerle doldu*
- ❖ *Zulüm kan döktü yine; 2 şehit, yüzlerce yaralı*
- ❖ *Zulüm işkencehanelerinin kapısını ardına kadar açtı yine; binlerce gözaltı*
- ❖ *Devletin panzerlerine, bombalarına, kurşunlarına karşı, halkın taşları vardı*
- ❖ *Kürt halkı; zulmeden, yasaklayan bir devletle "barışmayacağını" gösterdi*
- ❖ *Gördüler, gösterdiler; zulmün olduğu her yer, "Filistin gibi" olacaktır.*

Newroz kutlamaları, ne meydanlara sığıdı, ne de devletin yasaklarına. Gösterilerin, mitinglerin yasaklandığı tüm illerde de, Newroz çeşitli biçimlerde kutlandı.

Büyük çoğunluğu HADEP tarafından organize edilen Newroz gösterilerinde, Diyarbakır'dan İstanbul'a, Adana'dan Bursa'ya, Mersin'den Van'a ve onlarca ilde, yüzlerce ilçe ve beldede Newroz halayları çekildi.

HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak'ın da katıldığı Diyarbakır'daki Newroz kutlaması, ABD konsoloslarının davetiyle, Sezen Aksu'lu bir konserle, esnafın kepenk kapatmaması tavrıyla, "devletin çizdiği sınırlara" çekilmişti. Ama halkın coşkusu, bu sınırları aştı yine.

Mersin, Adana ve İstanbul'da ise, Newroz, polis saldırısı altında kutlandı. Bu üç il, Newroz kutlamalarında "olay" çıkan iller olarak sayıldı.

"Olay", baskının, yasağın,

zulmün olduğu yerde çıkıyor.

Devletin saldırmadığı her yerde olaysız, sakin kutlandı Newroz. "Olay" denilen, zulüm devletin saldırılarından başka bir şey değildi. "Olay" denilen, saldırının olduğu yerlerde, halkın kendini ve Newroz'u kutlama hakkını savunmasıydı.

Mersin'de, Adana'da, İstanbul'da panzerlere karşı taşların savaşı

Mersin'de gösteriler diğer pek çok yerde olduğu gibi, bir önceki gün akşamından başladı. Küçük çaplı polis müdahaleleri oldu. Ancak asıl "savaş" Newroz günüydü.

Peşpeşe yapılan saldırılar, halkın Newroz'u kutlama kararlılığını kıramadı. Bir sokakta dağılanlar, öteki sokakta toplandılar, barikatlar kurarak polisin panzerli saldırısına karşı direndiler. Mersin polisi, göstericilerin ısrarı, kararlılığı karşısında, iyice vahşileşti. Doğrudan kitlenin üzerine ateş açılmaya, panzerler kitlenin doğrudan üzerine sürülmeye başlandı.

İşte bu saldırı sonucunda iki kişi öldü. Hastanelere kaldırılan yaralı sayısı 23'tü. Yüzden fazla kişi gözaltına alındı.

İstanbul'da ise, Abide-i Hürriyet'teki mitingi yasaklayan polis, bir başka kutlama yeri olan Topkapı'ya giden bütün yolları kesti. Kitle, çeşitli biçimlerde ablukayı aşarak Topkapı'ya ulaşmaya çalıştı. Polis saldırılarında 400'ü aşkın kişi gözaltına alındı.

Resmi "Nevroz" kutlamaları!

Resmi "Nevroz" törenleri vardı bir de. Yüzbinlerin katıldığı gösterilerin yanında, bir tür şaklabanlık gösterisi olarak kaldı.

Yumurta tokuşturan valiler, halkların dillerini, kültürlerini inkar etmenin bir devleti nasıl komik durumlara düşürebileceğinin ibret belgesi olarak tarihe geçti.

Kısacası, "w"yi, "v" yapamadılar.

Tarihine sahip çıkan halk buna izin vermedi.

Düzenin başına daha çok taş yağacak!

Düzenin medyası, özellikle Mersin'de halkın gösterdiği direniş ve öfke karşısında şaşkıncı. "Filistin sokakları gibi" başlıklarıyla duyurdular halkın direnişini.

Mersin'deki çatışmalardan TV ekranlarına yansıyan bir görüntüydü; 3-5 yaşındaki bir küçük kız çocuğu, havaya kaldırmakta güçlük çektiği küçük bir taşı alıp fırlatıyordu katiller gürhunun üstüne.

Medya ise, bu sahnenin ne anlattığını anlamaktan uzak, "Mersin'de güvenlik zaafı mı... acaba emniyet müdürü yeni değiştiği için mi böyle oldu" gibi, sorunun aslından esasından uzak tartışıyordu.

Bir halkın dilini, kültürünü yasaklamış, toprağını ilhak etmişsiniz, asıl sorun bu taş kafalıdır.

O küçük kızın, panzerlerinize taş yağdıran çocukların, delikanlıların, yaşlı başlı insanların öfkesinin kaynağı bu.

Düzeninizin başına yağın taşlar bu yüzden.

Ve bu zulüm düzeni sürdükçe, bu baskıcı, yasakçı faşizm sürdükçe, halk taşlarla ve başka her türlü yolla direnecek.

Dün Armutlu "Filistin gibi"ydi, sonra Esenler... Şimdi Mersin... Yarın?

Yarın tüm Türkiye Filistin olacak!

21 Mart'ta şehit düştü... Cemrenin düşüşü gibi...

19-22 Aralık katliamının ardından F tiplerine sevkedilmişti tutsaklar. Ölüm orucu direnişçileri, demir kapılar, taş duvarlar ardından, hücrelere atılmışlardı.

Artık ölüm orucu diye bir şey yok diyordu Dehak'ın yeryüzündeki temsilcileri.

Artık ölüm yok!

Direnin toprağı çoraklaşmıştı sanki. Sanki çağılamıyordu direniş nehri.

Hayır! diye güçleri yettiğince bağırıyordu dışarıdaki direnişçiler, hayır, direniş içeride ve dışarıda sürüyor...

Ama adeta susmuştu direniş. Çünkü direniş, artık sadece ölümleriyle konuşacaktı. Ve ölüm, tutsakların, ölüm orucu direnişçilerinin o kadar peşine düşmesine rağmen, gelmiyordu bir türlü.

21 Mart'ta bozuldu suskunluk.

21 Mart'ta yere serildi ölüm.

21 Mart'ta konuştu direniş.

Direnin alevi, 21 Mart'ta yükseldi F tiplerinden. Kawa'nın dağlarda yakıtı ateş gibi.

21 Mart'ta, Sincan F Tipinde şehit düştü Cengiz Soydaş.

F tiplerinde ilk ölüm orucu şehidiydi.

Parçalandı yalan, yıkıldı F tipi duvarlarını saran sansür.

Duydu herkes; duydu, zulüm, dize getirememiştii özgür tutsakları. Gördü herkes, gördü, direniş ateşleri sönmemişti; Kawa'nın dağda yakıtı ateşlerinin özgürlük müjdesini duyurduğu gibi, direnişin zaferinin müjdesini duyurdu Cengiz'in şehit bedeni.

Direnin "yenigün"ü başlamıştı.

Cemre toprağa, suya ve havaya düştüğünde, nasıl canlanırsa doğa, öyle canlandı direniş.

Cemre düştüğünde nasıl ısırırsa her yer, öyle ısındı yürekler.

Cemre suya düştüğünde nasıl coşarsa su, öyle coştı direnişçiler.

F tiplerinde "Yenigün" Cengiz'le başlamıştı. Cengiz Newroz olmuştu, Newroz da Cengiz....

Mitingde "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" Sloganları

YÖK'e karşı hayır de örgütlen." pankartıyla HÖP ve Adana Dayanışma-Der de yer aldı.

Adana'da 9 Mart'ta KESK'in düzenlediği 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü mitinginde "F tipi hücrelere IMF'ye, Tecrit'e, emperyalist savaşa,

mak istiyoruz ama onlar, 'bugün sendikadan ayrılın yarın işe başlayın' diyorlar. Eğer sendikadan ayrılırsak onlar bu mücadeleyi kazanmış olacak ve haklarımızı gaspedecekler" dediler.

TÜRKİYE'NİN SAĞLIK POLİTİKASI:

Küvözde 10 Bebek Öldü

Geçtiğimiz hafta sonu Trabzon KTÜ Farabi Hastanesi yeni doğan yoğun bakım Servisinde toplam 10 bebek küvezlerde zehirlenerek öldü. Bebeklerin ölümünde odanın doğu cephesindeki oksijen depolarına dolum yapılmamasının, cihazların bakımsız olmasının rol oynadığı ilk yapılan incelemelerde söylenenlerdi.

KTÜ Tıp Fakültesi dekanı Prof Dr. İbrahim Özen ise tüm suçlular ve devletin tüm bürokratları gibi, büyük bir pıskınlıkla bebek ölümlerinin normal olduğu ve dünyanın sayılı tıp merkezlerinde benzer vakaların görüldüğünü söyledi. Ne kadar suç varsa, bu devlet hep aynı şeyi söyler; "Avrupa'da da böyle... dünyanın her yerinde böyle..."

Geçen yıldan bu yana öğrencileri fişlemesiyle, ihale skandallarıyla gündeme gelen rektör Türkay Türdeş ise suskun... **Bebek katilleri** soruşturma açılacak devrimci öğrenci olunca hiç susmazlar.

SİVAS'TA NEWROZ KUTLAMASI

Sivas'ta Newroz büyük bir coşkuyla kutlandı. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylemde büyük çoğunluğu üniversite öğrencileri oluşturdu. Ali-baba Mahallesi'nde kutlanan Newroz'da ateş yakıp etrafında toplanan kitle halaylar, marşlar ve sloganlar eşliğinde zulme karşı öfkelerini haykırdılar.

Newroz kutlamasında "Biji Newroz, Anadile Kelepçe Vurulmaz, Kapılar Açılsın Tutsaklara Özgürlük, Savaşa Hayır Herkese Ekmek ve Adalet" sloganları atıldı.

OKMEYDANI'NDA NEWROZ KUTLAMASI

İstanbul Valiliği'nin Newroz kutlamalarını yasaklamasına rağmen isyan ateşinin yakılması engel olamadı. Okmeydanı'nda TAYAD'lı Aileler coşkuyla kutladı. Polis daha önceden mahalleye yığınak yaptı. Fatma Girik parkında toplanan aileler ve gençler saat 19.30'da ortaya bir ateş yaktilar. Grup Özgürlük Türküsü'nün söylediği parçalarla halay çekildi. **"YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DIRENİŞİMİZ, MAHİR HÜSEYİN ULAŞ KURTULUŞA KADAR SAVAŞ"** sloganları atıldı. Sloganlar ve marşlar eşliğinde saat 20.00'da dağıldı.

ÜMRANIYE ŞEHİTLERİ ANILDI

Gazi katliamını protesto etmek için sokağa dökülen halkın üzerine ateş açan polislerin katlettiği 1 Mayıs mahallesi şehitleri yemek verilmesinden sonra düzenlenen yürüyüşle anıldı, şehit düştükleri yere karanfiller bırakıldı.

15 Mart'ta şehitler için verilen yemeğe 300 kişi katılırken polisin yürüyüş yapılmaması için sürekli baskısı ve panzerlerle mahalleyi kuşatması 1 Mayıs halkının şehitlerini sahiplenmesini engelleyemedi. Pankartlar, dövizler ve sloganlarla yürüyen kitle devletin katliamını unutmadığını bir kez daha gösterdi.

GÜNEŞ TV'YE KAPATMA

Malatya'da yerel yayın yapan Güneş TV'nin düzenlediği bir etkinlikte konuşan CHP gençlik kolları başkanının, "Biz Mustafa Kemal'in gençleri olarak 12 Eylül gibi anti-demokratik uygulamaları ülkemizde istemiyoruz." sözlerinden dolayı; Güneş TV'ye 12 Eylül'ü eleştirmekten dava açıldı ve 1 günlük kapatma cezası verildi.

MAÇKA FINDIK İŞÇİLERİ EYLEMDE

Bir süre önce üretimi durdurulan ve işçilerini sendikasıylaştırmak için baskı yapan Maçka Esiroğlu'nda kurulu **Ohan Fındık Fabrikası**'nda işçiler eylemdeydi.

Öz Gıda İş Sendikası'na üye 60 kadar işçi Trabzon Şube Başkanı Neşat Reis ile birlikte fabrikanın önünde toplandı. İşverenle konuşan sendika yetkilileri bir sonuç alamazken, beraberinde getirdikleri dilekçeleri fabrika müdürlüğüne teslim ettiler.

İşçiler yaptığı açıklamada, sendikasıylaştırmaya karşı direneceklerini söylediler. İşsiz kalan bayanlar işçiler ise; "sendikadan ayrılmamız için her türlü baskıyı gösterdiler, hatta daha da ileri giderek tuvalet saatlerimize bile karıştılar. Sendikalı ile sendikasızlara farklı muamele yaptılar. Biz sadece çalış-

TAYAD'dan İmza Kampanyası:

20 Ekim 2000 tarihinde yola çıktıklarından bugüne 88 genç, yaşlı, kadın, erkek şehit düştü. Altı ay değil, bir yıl değil tam 522 gündür ölüm orucundalar. Her an yeni ölüm haberleri, hastanelerde sakat bırakılanların haberleri geliyor. Sakatların sayısı üç yüzlerle ifade ediliyor. 300 insan geçmişleri çalınmış, gelecekleri yok edilmiş olarak tahliye edildiler F tipi hücrelerden.

Aylardır bıkmadan, yorulmadan hücreleri tüm dünyaya anlatan, meydanlarda, Ankara yollarında coplanan, dernekleri kapatılan, ölüme yatan ama susmayan TAYAD'lı aileler şimdi de düzenledikleri imza kampanyası ile **TECRİTE HAYIR** diyorlar.

TAYAD'lı Aileler imza kampanyasına ilişkin yaptıkları açıklamada baroların **"3 Kapı 3 Kilit"** önerisini, tutukluların bu öneriyi kabul ettiklerini açıklamalarına rağmen Sami Türk'ün öneriyi reddetmesini hatırlatarak tüm halka şöyle sesleniyorlar;

"3 Kapı 3 Kilit önerisi Adalet Bakanı dışında halkın hemen her kesimi tarafından benimsendi... Tecritin hala neden kaldırılmadığı konusunda kimseyi ikna edemeyen Adalet Bakanı.. 'Basın ilgi göstermezse ölüm oruçları en geç bir yıl içinde biter' diyor. Lafa bak, yani basın yazmayınca tecrit kalkmış mı olacak? Ölümler duracak mı? Adalet Bakanının sözlerinin anlamı şudur: 'F tiplerinde tecrit sürsün, insanlar ölmeye devam etsin, sakat kalsın, ama kimse sesini çıkarmasın.'

Analar, babalar, kardeşler... olarak bu durumu kabul etmemiz mümkün değildir. Herkesi, kendisine insan nım diyen, tecrite karşı olan herkesi **TBMM'ye sunmak üzere başlattığımız İMZA KAMPANYASINI desteklemeye çağırıyoruz."**

BU ÇAĞRI; 88 evladını kaybeden, 300 yakını gözleri önünde ihtiyacını karşılayamamak halde izlemek zorunda kalan anaların, babaların, kardeşlerin, eşlerin, nişanlıların, tüm tutuklu yakınlarının çağrısıdır.

"TECRİTE HAYIR" İMZA METNİ

Bu çağrıya kulak veren herkesin, Türkiye'nin her ilinde, ilçesinde, köyünde imza toplaması için **aşağıdaki imza metnini** de açıklamasında duruyan Tayad'ın bu çağrısına biz de katılıyor ve tüm okurlarımızı, bu metni çoğaltarak, altına yüzlerce imza toplamaya, TAYAD'a ulaştırmaya çağırıyoruz.

İMZA METNİ

TBMM BAŞKANLIĞI'NA / ANKARA

F Tipi hapisanelerde tecrit uygulamasına karşı siyasi tutuklular 20 Ekim 2000 tarihinde ölüm orucuna başladılar. Şimdiye kadar 88 insan öldü, yüzlerce insan sakat kaldı.

F Tiplerinde tecrit hala sürüyor. Yeni ölümler ve sakatlıklarla karşı karşıyayız.

Bizler aşağıda imzası olanlar diyoruz ki;

TECRİTE HAYIR ÖLÜMLERİ DURDURUN!

SAMİ TÜRK'ÜN "ÖLDÜR, SAKAT BIRAK" YASASI UYGULANIYOR

Ölüm orucunu yasaklayan ve direnişçilere zorla müdahaleyi yasal hale getiren yasa uygulanıyor. Sonuç mu? **Doğan Tokmak** bu müdahale sonucunda yaşamını yitirdi. Aynı günlerde, Haseki'de Aydan Odabaş'a zorla müdahale edilirken; Kocaeli Devlet Hastanesi'nde **İbrahim Ayhan Özgül** de sakat bırakılan 300'den fazla insandan biri haline getirildi. 1988 yılından sonrasını hatırlamayan Özgül'ün geçmişini çalanların doktor olduğunu kim söyleyebilir? Hangi hekim, "yasa, tıp etiği" diye kendini savunabilir? Savunamazlar.

TAYAD'lı Aileler Çağrı Yaptı:

Halkın Hukuk Bürosu, "Şişli Etfal Hastanesi'nde eylemciler tek kişilik hücrelere konuldu, en temel ihtiyaçlarının karşılanması engellendi. Kadın eylemcilerin odasında güvenlik gerekçesiyle askerler bekledi." açıklamasıyla hastanelerdeki durumu özetlerken, Doğan Tokmak'ın şehit düşmesinden, zorla müdahaleler yaşanmadan günler öncesinden TAYAD'lılar 13 Mart günü yaptıkları açıklama ile çağrı yapmışlardı: "Yeni sakatlıklarla karşı karşıyayız. Herkesi zorla müdahale işkencesine karşı çıkmaya ve duyarlı olmaya çağırıyoruz." Tayad'lılar bu açıklamada zorla müdahale için hastanelere kaldırılanların isimlerini sayıyorlardı: "Erkan Altun, Ahmet Özdemir, **Doğan Tokmak**, Berkan Abatay ve Ramazan Öktülmüş Şişli Etfal Hastanesi'ne; Hasan Aydoğan, Murat Aslan ve Aydan Odabaş Haseki Devlet Hastanesi'ne; Meryem Altun ise Kartal Devlet Hastanesi'ne sevk edildiler." Önceki açıklamalarında ise Kocaeli Devlet Hastanesi'ne kaldırılanların adları şöyle sıralanmıştı: "**İbrahim Ayhan Özgül**, İrfan Aslan, Mehmet Avcı, Cihan Kaplan..."

Sonuç ölüm ve sakatlık; Çağrı hala geçerliliğini koruyor; imza kampanyası bu çağrıya verilecek cevaplardan sadece biridir.

"TECRİTE HAYIR"

Siz olsaydınız... direnmeyip ne yapardınız?

9 Mart'ta şehit düşen ölüm orucu direnişçisi Yusuf Kutlu, direnişin 86. şehidiydi. Kendisinden önce 85 insan, o zorlu yolculuğu katetmiş ve şehit düşmüştü. Gözünü kırpmadan yürümeye devam etti Yusuf.

Bu gözü karalık, bu kararlılık neden?

Farzedin ki... hücredeki sizsiniz... **Farzedin ki** ayrı kaldınız aylarca yıllarca en yakınlarınızdan... **Farzedin ki...** kapınızın önünde işkenceciler var... **Farzedin ki**, yanbaşınızda arkadaşlarınız katlediliyor... **Farzedin ki**, diri diri yakılıyor yakınlarınız...

"... koğuştta... ringte... çamurların içinde... hücrelerde... işkenceye devam edildi"

Aşağıdaki metin, ölüm orucunda şehit düşen Yusuf Kutlu'nun 16 Ocak 2001 tarihli dilekçesinden alındı. Yusuf, 19 Aralık 2000 katliamında ve ardından sevkolduğu Sincan F Tipinde yaşadıklarını anlatıyordu:

"19 Aralık saat 5'te koridordaki gürültüyle kalktım. Kapıya gittiğimde kasklı, kalkanlı, kalaslı askerlerle karşılaştım. Üzerimize sinir ve biber gazı sıkmaya başladılar. ... Ardından koğuşt duvarını kepeyle yıktılar. Askerler tarafından yıkılan duvardan çıkan tuğla ve taşlar üstümüze atılmaya başlandı. Bu esnada vücuduma ve kafama gelen taşlardan yaralandım. (Daha sonra hastanede kafama gelen taşlardan 22 dikiş atıldı).

... Yanlarından geçtiğimiz askerler tekme, yumruk veya elinde kalas ya da coplarla vuruyorlardı. Yaklaşık 50 metre düşe kalka yürüdük. Burada en az yirmi arkadaşı yarı baygın durumda yerde çamur içine yatmışlardı. Beni de çamura yatırdılar. Üzerimizdeki elbiselerin bir kısmını yırtarak aldılar. ... Ellerimi arkadan bileklerime oturacak şekilde kelepçeleri sıkıldılar. Ringe 30 metre kadar çamurda sürükleyerek götürdüler. Ringte yumruk ve tekmelerle işkenceye devam edildi.

... Sincan F tipi Hapishanesi'ne geldiğimizde, ringden iner inmez yirmi kadar asker beni bir odaya soktular. Burada iki de sivil vardı. Üzerimdeki elbiseleri parçalayacak şekilde zorla soyarak onursuzca arama yapıldı... Doktor uzaktan başımdaki dikişleri sayıp 'tamam bunu götürebilirsiniz' diye gönderdi. Karanlık bir hücreye konuldum.

Hücrede ilk on gün sürekli karanlıktı. Bunun gerekçesi ise, elektrikte arıza var deniliyordu. Özellikle bu ilk on gün içinde sabah ve akşam sayımlarında fiziki işkenceye maruz kaldım."

Gaz bombalarıyla boğulmaya çalışılan Yusuf... Taşlarla, coplarla kafası paramparça edilen Yusuf... çamurlarda sü-

rüklenen... hücrelere atılan... her allahın günü işkenceye maruz kalan Yusuf... Yusuf'lar, ya boyun eğecek, düşüncelerini, ideallerini inkar edecek, ya direnecekler.

Ölüm Orucunun 88. şehidi Doğan Tokmak da Kandıra F tipinden, A-12/35 nolu hücreden yazdığı mektupta şöyle diyordu:

"Birçoğumuz burada üç kişilik hücrelerde kalıyoruz... Başka kimsenin yüzünü göremiyoruz... Günlük basın dışında hiç bir yayın almıyorlar... Anlayacağın bedel ödeyerek aldığımız haklarımızı gaspetmeye çalışıyorlar... Bu sorunlar, direnişimizin zaferiyle çözümlenecek. Ya taleplerimizi kabul edecekler, ya da hepimizi öldürecekler. Başka alternatifi yok bunun. Bizler de 'ya zafer ya ölüm' diyoruz zaten."

"İnsanlık onurunun yok edilmeye çalışıldığı bu hücrelerden, insanlık onurumuzu koruyarak çıkacağız."

Yusuf yukarıda bir bölümünü aktardığımız dilekçesini, *"... Bu gördüğüm işkence ve baskıların emir verenler ile görev alan tüm sorumlular hakkında suç duyurusunda bulunuyorum"* diyerek bitirmişti.

Binlerce tutsağın suç duyurusuydu bu. Ama savcılar, hakimler kollarını kıpırdatmadılar. Katliamın, işkencenin emri verenler, takdimameler aldılar. İşkenceciler, "görevlerinin" başında bırakıldılar.

Bu tabutlukları yapan kafada, en küçük bir haktan yararlanmayı bile "treatman"a, türkçesi boyun eğmeye bağlayan kafada, insaf, ızan, merhamet, insan hakları aramak mümkün mü?

Bu kafa, zulmetmekten başka bir şey bilmez. Ve bu kafa, fayı dize getirecek tek şey de direniştir. Gerekğinde ölüme direniş.

Bir mektubunda da şöyle diyordu Yusuf; *"Bildiğiniz gibi ölüm orucu direnişimiz devam ediyor. Tüm baskılara, demagojilere, saldırılara ve karalamalara rağmen haklı olan taleplerimiz çerçevesinde sürdürüyoruz. ... İnsanlık onurunun yok edilmeye çalışıldığı bu hücrelerden, insanlık onurumuzu koruyarak çıkacağız."*

İşte kararlılığın kaynağı.

Farzedin bu zulüm altındaki sizsiniz.

Hatta... farzetmenize de gerek yok... çünkü zaten, bu zulüm **siz**el

YUSUF KUTLU

IMF'den 4 talimat 60 bin emekçi daha işsiz, ekmeksiz kalacak

Artık ne zaman gelip, ne zaman gittiklerinin dahi hesabı tutulamayan IMF ziyaretlerinden Kahkonen başkanlığındaki "birinci Gözden Geçirme Ziyareti" sona erdi.

Ziyaret sonunda IMF dört başlık altında uyarı ve talimatlarını iktidara bildirdi. Bu talimatlardan biri şuydu;

"Kamudaki istihdam fazlası sorununu hemen halledin." (18 Mart Milliyet)

Yani atıklarınız yetmez, 60 bin kişiyi daha işten atın diyor IMF.

Kahkonen, bu şartlar yerine getirilmezse 1.1 milyar dolarlık IMF kredi diliminin onaylanmayacağını da söylüyor. İktidar önceki talimatlar gibi, büyük bir onursuzlukla, büyük bir halk düşmanlığıyla bu talimatları aynen yerine getirecektir.

Ekmeği Çalan; IMF ve IMF İktidarındır

IMF ile anlaşma yapılmasından bu yana iş-ten atılanların sayısı milyonla ifade ediliyor. Aynı anlaşma sonucu kapanan işyerleri, buralardaki işlerini kaybeden emekçiler bu sayıya dahil bile değil.

Yetmemiş, emekçileri işsiz, aç bıraktıkları; yetmemiş ki, 60 bin kişi daha işsizler ordusuna katılacak talimatı veriyor IMF. İktidarın "zorunlu emeklilik", "gönüllü emeklilik" diye gizlemeye çalıştığını IMF daha açık ifade ediyor; **60 bin ailenin sofrasına bundan sonra ek-mek gitmeyecek** diyor.

Sendikalar suskun, Bayram Meral bildik tehditleri savuruyor, yine satacaktır. Öteki sendikaların da farkı yoktur. Emekçilerin işinden olması, IMF'nin yönetmesi onları ilgilendirmiyor.

Geriye bir tek yol kalıyor; IMF'ye, IMF iktidarına karşı örgütlenmek, mücadele etmek. **Ekmeği kaybettikten sonra kaybedilecek bir şey kalıyor mu?**

YAKIŞIR... YAKIŞIR...

"AB'ye girecek Türkiye'ye bunlar yakışıyor mu?"... AB'den demokrasi, insan hakları bekleyen, Türkiye gerçeğini görmekten ısrarla kaçanların ağızlarından düşmez bu söz.

Ulucanlar katliamı olur, sanki bu ülkenin tarihi kan ve katliamla dolu değilmiş gibi *"AB yolundaki bir ülkeye bunlar yakışıyor mu"* denir. Bir kitap toplatılır, "ya düşünce değişikliği ya ölüm" diyen bu düzen değilmiş gibi, *"AB'ye böyle mi girecek"* denir. Polis meydanlarda hak arayanları coplar, sanki polisin, ordunun onyıllardır en iyi yaptığı zulüm değilmiş gibi, *"AB'ye girecek bir ülkeye yakışıyor mu"* laflarından geçilmez. Hatta kurbanlar uluorta kesiliyor, kediler köpekler sokakta geziyor diye, halkın en büyük sorunları bunlarmış gibi, *"AB yolunda vahşet, dehşet manzaraları"* başlıkları atılır.

Her konuda sakız gibi çiğnenip durur; *"AB'ye girecek Türkiye'ye bunlar yakışıyor mu?"*

YAKIŞIR YAKIŞIR!

AB'ye aday olundu diye ne bu ülkenin sistemi değişir, ne de zulüm ve açlık düzeni reformlarla düzeltilebilir.

"UYUM"UN BAŞLADIĞI VE BİTTİĞİ YER

İktidar "AB'ye uyum" diyerek binbir yaygara içinde yasalar çıkarıyor. Her bir yasanın varolanı daha da geriye götürmesi, *"işkencecilikten mahkum olan polislerin para cezalarını kendilerinin ödemesi yasasına"* dahi *"görev yapacak polis bulamayız"* diye itiraz ederek "görevin" işkence olduğunun itiraf edilmesi bir yana; AB'yle Türkiye arasındaki **uyum ve uyumsuzluk nerede başlayıp bittiği?**

Avrupa'nın yaptırdığı **F tiplerinde "uyum" varsa**, emperyalist tekellerin örgütü **IMF'nin programlarında "uyum" varsa**, gayrisi bellidir. Avrupa tekellerinin en temel talepleri bunlardır. Devrimci mücadelenin yok edilmesi ve IMF programlarının kesintisiz uygulanması. Bu konularda AB'ye karşı çıkan da, taraftar olan da hemfikirdir.

Ötesi teferruattır. Avrupa'nın kendi kamuoyuna, demokrasi, insan hakları görüntüsüne uygun düzenlemelerde söylenen; "siz de görüntüyü kur-tarın" dır.

İç çatışmalar, iktidar kavgaları, Genelkurmay'ın şantajla iktidardaki gücünü kaybetmeme hesapları oligarşinin bu düzenlemeleri yapmasını dahi zorluyor. "Uyum" tartışmaları bu çatışmanın yansımasından ibarettir.

IMF İktidarları Yönettikçe Bu Tablo Sürer Halk Yönetirse Bu Topraklar Bizim Olur

"Nasıl bir ülkede yaşıyoruz?" sorusunun cevabı; Türkiye tablosudur. Bu tabloda; siyasi, ekonomik, kültürel olarak emperyalizme göbeğinden bağımlılık var. Bu tabloda; iç politikada, dış politikada IMF'cilik, Amerikancılık vardır. Bu tabloda hukuksuzluk, adaletsizlik vardır. Bu tabloda; açlık ve zulüm deryasında boğulmak istenen halk var, halkın umutları var...

Nasıl bir ülkede yaşıyoruz ki, bu ülkede halkın en önemli sorunu Ekmek ve adalet oluyor? Ekmeğin ve adaletin kavgasını vermek, Türkiye ekonomisini, siyasal rejimini, ordu ve polislinin işlevini, Parlamentosu, partileri ve parlamentelerinin ne işe yaradıklarını, Türkiye'nin kültürünü bilmekle mümkündür. Bu tablo, neden örgütlenmemiz, mücadele etmemiz gerektiğinin de cevabıdır aynı zamanda.

Ekonomi IMF'den;

Tekeller Kazansın, Halk Aç Kalsın

Ekonomi; bir ülkenin siyasetini de, iktidarını da belirler, onca anlaşılmaz rakamlara boğulsa da halkın nasıl yaşamaya mahkum edildiğini de anlatır.

Türkiye'nin ekonomik sistemi; kimilerinin "serbest piyasa ekonomisi" de dediği kapitalist sistemdir. Bu sistemin özü; zenginin daha da zenginleşmesi, yoksulun açlığa mahkum edilmesi, yasa ve kuralların tekellerin çıkarlarını korumak için uygulanmasıdır.

Türkiye'de kapitalist sistem kendi iç dinamikleriyle gelişmediği için, başından itibaren dışa bağımlıdır, çarpıktır. "Türkiye'nin gururu" diye anlatılan tekeller, yani Koçlar, Sabancılar, Karamahmetler, Şarik Taralar, Eczacıbaşılar da hiçbir milli özelliği bulunmayan **işbirlikçilerdir**. Emperyalist tekellerin temsilcileri, ortaklarıdır.

Yine çarpık gelişimin sonucu olarak, özünde soygun ve vurgun düzeni olan kapitalizm, bizim ülkemizde yolsuzluklarla, mafyacılıkla, hortumculukla içiçedir. Vergi kaçırmayan, hayali ihracat yapmayan, yolsuzluk yapmayan, kendi bankasını dolandırmayan, mafyaya iş yaptırmayan

ya da kendisi mafya olmayan "işadamı" yok gibidir.

Tarihi bu çarpık gelişmeye dayanan IMF ilişkileri ise, özellikle son yıllarda pervasız bir şekilde gelişmekte. IMF heyetlerinin geliş gidişleri, iktidara; **"şunu yapacaksınız, şu kadar emekçiyi sokağa atacaksınız, memura-işçiye bu kadar maaş vereceksiniz, şu KİT'i satacaksınız, köylülüğü tasfiye edeceksiniz, yabancı tekellerin çıkarları için şu yasaları çıkaracaksınız..."** emirleri artık **"IMF'nin talimatları", "IMF'ye verilen sözler"** diye diye alenileştirilmiş durumdadır.

Faiziyle birlikte halkımızın sırtına yüklenen borçların ne anlama geldiğini ise herkes bilir; **borçları ödemek için daha fazla borç**, sonucunda daha fazla bağımlılık...

İktidarın bir bütçesi dahi yoktur. Sözde yapılan bütçelerde, IMF'den alınan borçlar, ödenecek borçlar ve silahlanma dışında hiçbir şey yoktur. Bu bütçe de IMF'nin istekleri doğrultusunda durmadan bozulur, yeniden yapılır.

IMF'nin isteklerinin özü özeti ise; emperyalist tekellerin ülkemizi **daha fazla yağmalaması, daha fazla işsizlik, açlık demektir**.

Bir avuç işbirlikçiyi bir kenara bırakırsak, bu ekonomik sistemin yarattığı Türkiye tablosunda; işsizlik, açlık, sefalet, yoksulluk, iflas eden esnaf, toprağını kaybeden köylüler, açlıktan ölen bebekler, sokaklarda yaşayan onbinler, kahveleri dolduran işsizler, ekmek kuyrukları, yardımlarla yaşamaya alıştırılmak istenen milyonlar var.

Türkiye'nin ekonomik sisteminde; Emperyalist tekellere ve işbirlikçilerine düşen **ağzına kadar doldurulmuş kasalar**; halka düşen **boş miğdelerdir**.

BU EKONOMİK YAPİYİ DEĞİŞTİRMEK İÇİN MÜCADELE EDİYORUZ; ÖRGÜTLENMEYE, MÜCADELEYE ÇAĞIRIYORUZ.

Siyasal Rejimi Ayakta Tutan Baskı ve Zor

Cuntaların birbirini kovaladığı, sivil iktidarların cuntacıların politikalarını sürdürdüğü bir ülkeyiz. Bu politikaların özünde ise, halka, düzene muhalif olanlara karşı uygulanan baskı, zor ve dizginsiz bir şiddet vardır.

Tekellerin çıkarlarına göre örgütlenen bu rejimin niteliği; **faşizmdir**. Bir yandan “demokrasi, hukuk, insan hakları” sözlerinin eksik olmadığı ama bunların esamesinin okunmadığı, parlamentonun olduğu ama hiçbir işlevinin olmadığı bir faşizm. Emperyalizmin, sömürge ülkelerde şekillendirdiği “sömürge tipi faşizm”dir bu.

İnfazlar, cinayetler, katliamlar, kaybetmeler, en demokratik hakkın kullanılmasına karşı estirilen terör, yerlebir edilen hapisaneler, kuşatılan gecekondu, yasaklanan diller, kültürler, inançlar faşizm gerçeği içinde anlamını bulur.

Faşizm, tekellerin çıkarlarının dışında halkın hiçbir kesiminin çıkarlarını düşünmez, yaşam hakkı tanımaz. Her türlü muhalefeti, hak aramayı zor ve şiddet yoluyla, kontrgerilla yöntemleriyle bastırmayı, yoketmeyi düşünür. **Susurluklar** bunun için organize edilir.

Faşizm; Susurluk devletinde yaşıyor. Susurluk sistemin temel politikasının adıdır.

IMF'nin, Amerika'nın isteklerine göre tüm **kararlar MGK'da alınır**. Hükümetler birer kukla, demokrasicilik oyununun parçalarıdır.

Bugün, baskının, şiddetin, yasakların çok daha yoğun olarak yaşandığı bir süreçteyiz. Çünkü IMF politikaları başka türlü uygulanamaz. Böyle bir sömürü, böyle bir talan halk susturulmadan, örgütsüzleştirilmeden yaşama geçirilemez. Bu nedenle bu rejimin değişmesi demek; IMF politikalarıyla açlığa mahkum edilenlerin ekmeğe kavuşması demektir aynı zamanda.

BU SİSTEMİ DEĞİŞTİRMEK İÇİN MÜCADELE EDİYORUZ.

RUZ; SİSTEM DEĞİŞMELİ DİYENLERİ ÖRGÜTLENMEYE, MÜCADELEYE ÇAĞIRIYORUZ.

Emperyalizmin Hizmetinde Dış Politika

İç Politika İçin Körüklenen Şovenizm

İktidarların esas olarak hiçbir dış politikası yoktur. Her şey emperyalistlere göre belirlenir. Ya Amerika ya da Avrupa ne diyor o yapılır. Askeri, siyasi, ekonomik her alandaki **emperyalist kuruluşların direktifleri, Nato, IMF, Dünya Bankası...** Türkiye'nin dış politikasını belirler. Afganistan'a asker göndermek, ABD dolarıyla “komutanlık” üstlenmek bunun bir örneğidir sadece.

Balkanlar'da, Kafkaslar'da, Ortadoğu'da tarihi, kültürel bağlar emperyalist tekellerin hizmetindedir. Türkiye onlar adına bu bölgelerin pazarlarına girer, operasyonlara katılır, Azarbaycan'da olduğu gibi darbeler tezgahlar.

Dış politikadaki bu onursuzluk; “Türkiye'nin çıkarları”, “onurlu dış politika” lafları arkasına gizlenmek istenir. Özü itibarıyla halkımızın çıkarlarıyla hiçbir ilgisi olmayan kimi konularda estirilen şovenizm de oy hesabıyla birlikte bu gerçeği gizlemenin de aracıdır aynı zamanda. Fransa'ya karşı kampanyalar, İtalya'ya karşı kampanyalar, kendi halkının sırtından copu eksik etmeyenlerin bir futbol maçı etrafından kopardıkları fırtınalar hep bu içeriktedir. Gerçekte ise ne bu ülkelerin ne de başka emperyalist ülkelerin tekellerinin karşısına çıkabilecek ne gücü vardır, ne de bağımsız bir politikası.

TÜRKİYE BAĞIMSIZ OLMADAN “ONURLU DİŞ POLİTİKA” OLMAZ. BAĞIMSIZ TÜRKİYE İÇİN MÜCADELE EDİYOR; BAĞIMSIZLIK İSTEYEN HERKESİ BU MÜCADELEYE ÇAĞIRIYORUZ.

Ordu- Polis Ne İşe Yarar?

Her devletin ordusu, polisi vardır; ülke güvenliği için gereklidir. Ülkemizdeki ordu ve polis “ülke güvenliği” diyerek yaptıklarına bakıyorsunuz; katliamlar, infazlar, işkenceler, kayıplar.... ve Susurluk.

Ne ilgisi vardır, ülke güvenliği ile bunların?

Yoktur elbette. Ancak, ordu-polis örgütlenmesi halka karşı, halkın mücadelesine karşı olunca ilgisi vardır. Onların “güvenlik”ten anladıkları tekellerin düzeninin sürmesi, IMF iktidarlarının ülkemizi yönetmeye devam etmesidir. Bunun için halk susturulmalıdır, devrimciler yokedilmelidir. Ordu-polis'in yaptığı da budur.

Ordu, siyasette, günlük politikada, ekonomide, kültürde, hak ve özgürlüklerin yokedilmesinde, Susurluk'un örgütlenmesinde belirleyici güçtür.

Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar'da halklara karşı kulanılan taşeron orduların başında gelir. Ülkemizdeki en temel görevi de zaten emperyalistler adına topraklarımızın işgalidir. Emperyalizm ile geliştirilen ilişkilerden bu yana “milli” hiçbir özelliği kalmamıştır. Ordunun bağındaki generallerin “IMF bizi yarı yolda bırakmaz” di-

yebildiği bir ordu'nun milliliği olur mu? Susurlukçulara "emri biz verdik" diyen generaller halkımızın güvenini, huzurunu sağlayabilir mi?

Polis'in, her türlü pislikle, halka karşı uygulanan terörle adı özdeşleşmiştir. Rüşvet, uyuşturucu, fuhuş, kumar polis olmadan yürümez; meydanlarda hak arayan işçinin, memurun, öğrencinin karşısına coplarla biber gazlarıyla panzerlerle onlar çıkar. Infazlarda Susurlukçu Ağar'lar onların gözlerinden öper, en iyi bildikleri öldürmek, yoketmektir.

Böyle bir ordu, böyle bir polis, hiçbir "eğitim programı"yla, reformlarla ıslah edilemez. Onyıllardır katliamdan, yoketmekten, emperyalistler için, tekeller için halka zulmetmekten başka bir şey yapmayanlar iflah olmaz.

SUSURLUK DÜZENİNİ SİLAHLARIYLA, ZORLA SÜRDÜRENLERE KARŞI MÜCADELE EDİYORUZ; SUSURLUK'A KARŞI ÖRGÜTLENMEYE ÇAĞIRIYORUZ.

Yalancı ve IMF'ci Partiler,

Onaycı Parlamenterler

Tüm anketlerin ortak bir noktası var; **hiçbir partiye halkın güveni kalmadı.**

Halk neden güvensin ki? Onyıllardır bu ülkeyi yöneten, her seferinde iktidara gelmek için türlü yalanlarla halkı aldatan onlar. Seçimlerde verdikleri tek bir vaadi yerine getirmeyen onlar; neden güvensinler ki?

Kimisi parlatılır, kimisi kapatılır, kimini tek başına iktidar yapmak için genelkurmayından, medyasına kadar kampanyalar yapılır. Hiçbiri halkın çıkarlarını temsil edemez. Bu düzen sürdükçe, **hangi parti iktidara gelirse gelsin uygulayacağı IMF politikalarıdır, MGK talimatlarıdır.**

Parlamenterler ise, bu oyunun basit, etkisiz ve yetkisiz figüranlarıdır. Halkmış, vatanmış onların umurunda da değildir zaten. Parti liderleri ne derse, IMF neyi isterse onlar kaldır parmakları, indir parmakları usulü yasal kılıf hazırlarlar. Tüm hedefleri bakanlık koltuğu, iş takibinden, ihalelerden alacakları paralarıdır.

DÜZEN PARTİLERİNİN HALKIMIZI ALDATMASINA, YALANLARINA KARŞI MÜCADELE EDİYORUZ; HALK ÖRGÜTLÜLÜKLERİMİZİ YARATMAYA ÇAĞIRIYORUZ.

Halkın Hak ve Özgürlükleri Yoktur

Halkın hiçbir kesiminin ülkemizde hak ve özgürlükleri yoktur. İslamcısı, alevisi, devrimcisi, demokrasi, aydını, bilim adamı, işçisi, köylüsü, memuru, öğrencisi... kimse hak ve özgürlüklere sahip değildir. Düşünce, inanç, ifade özgürlüğünü bir kenara bırakın; "öldürün, vurun, yokedin..." mantığının hakim olduğu bir düzende kimsenin yaşam hakkı yoktur.

Haklarını isteyen herkes anında "terörist" damgası yer. Sonrası ise, her türlü zor, baskı, yasak mubah de-

mektir. **"Terör" dedikleri hak ve özgürlükler mücadelesidir.**

Hak ve özgürlüklerin yasalarda yazılmış olmasının, Avrupa istiyor diye yeni yasalar çıkarılmasının hiçbir anlamı ve önemi yoktur. Geçerli olan polis devletin uygulamalarıdır. Geçerli yasa; polisin yasalarıdır. Bürokrasisinden, mahkemelerine kadar düzenin tüm kurumları polis direktifleri ile hareket eder.

HAK VE ÖZGÜRLÜKLER İÇİN MÜCADELE EDİYORUZ; HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİMİZ İÇİN ÖRGÜTLENMEYE, MÜCADELEYE ÇAĞIRIYORUZ.

Bu Kültür Bize Ait Değildir

Amerika'dan başlayıp, tüm dünyaya, ülkemize hakim kılınmak istenen kültür; yoz, bencil, ahlaksızlığı baştacı eden, halkın tüm geleneklerini "geri" diye tutup bir kenara atan, gençliğin beynini çıkarıcı düşüncelerle dolduran, birliği, dayanışmayı yokeden kültürdür.

Bu kültürde bize ait hiçbir şey yoktur. "Çağdaşlık, batı medeniyeti, uygarlık" diye yutturulmaya çalışılan bu kültürün Anadolu toprakları ile hiçbir ilgisi yoktur.

"Gemisini kurtaran kaptan" denilerek, halkımızın dayanışma, fedakarlık gelenekleri çürütülmek isteniyor. Bunda epey bir yol aldıklarını söylemek yanlış olmaz, ama yokedememişlerdir.

Bu kültürü henüz hakim kılamadılar. Kendi öz kültürümüze, değerlerimize sahip çıkmazsak, hakim kılacaklardır.

EMPERYALİST KÜLTÜRE KARŞI HALKIN KÜLTÜRÜNÜ, DEVRİMCİ KÜLTÜRÜ SAVUNUYORUZ; KÜLTÜRÜ-MÜZE, DEĞERLERİMİZE SAHİP ÇIKMAYA ÇAĞIRIYORUZ.

Türkiye'nin Baş Belaları

Halkın karnı tok, sırtı pek yaşamasının önündeki engeller, halkın sorunları bunlardır. Bunlar değişmeden halk mutlu olamaz, özgür yaşayamaz. Faşizmin zulmü, kapitalist sistemin yarattığı açlık düzeni, halka yalandan başka söyleyecek hiçbir şeyi olmayan düzen partileri, tanklarını, coplarını halkın üstünden eksik etmeyen silahlı güçleri, dayanışmayı, halkın birliğini yokeden emperyalist kültür, milyonlarca insanımızın ekmeğini kasalarına akıtan tekeller... işte ayak bağlarımız, baş belalarımız bunlardır. Ekmeğimizin, adaletin önündeki engeller bunlardır.

Bu Tablo Mücadeleyle Değişir

Türkiye tablosunu değiştirmek elimizdedir. Değiştirmek için mahallemizde, fabrikalarda, işyerlerinde, köylerde, okullarda yaşamın her alanında **örgütlenmek, örgütlenmek, örgütlenmek** zorundayız.

Değiştirmek için örgütlü gücümüzle kavgayı büyütmek, ekmek ve adalet talebiyle mücadele etmek zorundayız.

IMF'nin atın, satın, kesin talimatları devam ediyor!

Artık “bakılacak” ne var?

Bayram Meral 17 Mart'ta Adana'da yapılan Türk-İş bölge toplantısında “*Haklı taleplerimiz ciddiye alınmazsa önce 800 profesyonel sendikacıyla Ankara'da toplanacağız. Yine çözüm bulamazsak onbinlerce üyemizle Kızılay Meydanı'na taşınacağız*” dedi.

Ne yapacaktı Bayram Meral?

Önce haklı taleplerinin ciddiye alınıp alınmayacağını görmek için bekleyecek.

Oysa, ciddiye alınmayacağı baştan belli.

Sonra, 800 profesyonel sendikacıyla Ankara'da toplanacak... Bununla da çözüm bulunmayacağı baştan belli.

Sonra, onbinlerle Kızılay'a taşınacak.

Bundan çözüm bulunacağı da şüpheli.

Peki o zaman niye böyle yapıyor Bayram Meral? Eşeği yokuşa sürüyor.

Direnmeye, mücadeleye niyeti yok. Dolandırıyor, oyalıyor...

Reformist sendikacılık da Bayram Meral taktiklemini(!) çoktan öğrenmiş durumda.

1-3 Mart'ta yapılan Eğitim-Sen Genel Kurulu'nda Alaaddin Dinçer de şöyle diyor:

“*Toplu sözleşme sürecinde onbinler ellerinde maaş bordosuyla Ankara'da olacak. Olmadı dönüp ne yapacağımıza bakacağız.*”

Daha ne yapacağına, ondan sonra bakacak.

Emek Platformu'nun geçen yılın sonundaki programını hatırlayın.

Şehirlerde basın açıklamaları yapacağız... **Olmazsa...** Ankara'ya gideceğiz... **Olmazsa** mitingler yapacağız... **Olmazsa**, o zaman başka şeyler düşüneceğiz...

Olmadı! “Başka şeyler”den hala haber yok.

Düzen sendikacıları, aslında işçiye, memura şunu diyorlar: Size bizden hayır yok... Kendi başınızın çaresine bakın.

Evet, böyle. İşçiler, memurlar, kendi çarelerini yaratmak, bulmak zorunda. Bu da, düzen sendikacılarına bağımlı olmayan, işçinin, memurun, yani lafı da, eylemi de sündürüp dolandırmayacak olanların, yani sorunları en yakıcı biçimde yaşayanların kendi söz ve karar haklarını kullanacakları, örgütlenmeleri yaratmaktır.

Kızılay'a da yürünür elbette. Onun da mücadeleye, haklar ve özgürlüklerin kazanılmasına hizmeti olur? Ama o yürüyüşe Bayram Meral kafası hakimse, yine bir şey çıkmaz. Klavuzu Bayram Meral olanın artık nereye, ne kadar gidebileceği bellidir.

Klavuzları değiştirmek gerek.

“Eşit işe eşit ücret!”

Hükümet, “Kamu Görevlilerinin Mali ve Sosyal Hakları”na ilişkin bir kararnameyle yeni bazı düzenlemeler yaptı. Bu kararname de “Eşit işe eşit ücret kararnamesi” olarak adlandırıldı.

Her türlü zulmün, haksızlığın, baskı ve yasağın, demokratikleşme, reform kelimelerinin ardına gizlenmesinin yeni bir örneği daha!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne kaynaklık eden Newyork'lu kadın dokuma işçilerinin mücadelesinin en temel taleplerinden biriydi “eşit işe eşit ücret” talebi.

Kadınların, erkeklerle aynı işi yapmalarına karşın çok daha düşük ücretlerle çalıştırılmalarına karşı ileri sürülen bir talepti.

Hükümetin “eşit işe eşit ücret” kararnamesinin ise bununla ilgisi yok. Kararname sadece 30 bin çalışanı kapsıyor, milyonlarca çalışan kapsam dışı.

Bununla sadece bir kesim profesörlerin, doçentlerin, hakim ve savcıların ücretlerinde kısmı bir artış sağlanmış oluyor.

Elbette bu kesimlerin de ücreti düşük. Ama kararname, asıl olarak bu kesimlere bir “sus payı” niteliği taşıyor. Milyonlarca işçinin, memurun, diğer çalışanların taleplerini yok sayan iktidarın durduk yerde böyle bir kararname çıkarmasının başka bir anlamı yok.

“BANANECİLİK” NEREYE KADAR?

Yeni bir YÖK Yasası hazırlanıyor.

Yasanın en önemli özelliği, harçların astronomik ölçülere çıkarılması.

Yeni yasada öngörülen harçlar, hemen hiç bir işçinin, memurun ödeyemeyeceği büyüklükte.

F Tiplerine “Bana Ne” diyen işçiler, memurlar, sendikacılar,

YÖK Yasası'na da “bize ne” mi diyeceksiniz?

Siz, işçi, memur anne ve babalar, herşeyi çoluk çocuğunuz için yaptığınızı söylemiyor musunuz?

Bakin, çocuklarınızın elinden öğrenim hakkını alıyorlar. Seyirci mi kalınacak?

Öğrenci gençliğin YÖK Yasasına karşı mücadelesine omuz vermeyecek misiniz?

“Bananeciliğin” sonu yok.

Çünkü sıra sana, senin oğluna, kızına geliyor eninde sonunda.

Bir önder Bir parti Bir tarih

Otuzbir yıl önceydi.

12 Mart paşaları bir "muhtıra" vererek yönetime el koymuşlardı. Nihat Erim başbakanlığındaki hükümet devrimciler ve aydınlar başta olmak üzere, tüm halk üzerinde bir "**balyoz hareketi**" yürütüyordu. Bu adı biz-zat kendileri koymuşlardı. Bu yüzden Erim'in adı tarihe de "**balyozcu Erim**" olarak geçecekti.

Kitleler halinde gözaltılar, tutuklamalar birbirini izliyordu. Askeri cemseler, durmadan o semtten başka semte operasyon timlerini taşıyordu.

İşte o günlerden birinde, Karadeniz'in bir köyü kuşatıldı. Telsizler çalıştı, Genelkurmay, Başbakanlık, ordu komutanlıkları harekete geçti. Neydi onları bu kadar heyecanlandıran? Köyde kuşatılan evde bir elin parmakları kadar devrimci vardı. Onları bu kadar önemli kılan neydi?

Köyün adı **Kızıldere**'ydi. Tokat'ın Niksar ilçesine bağlı kendi halinde bir köydü. O gün, o evdeki devrimcilerin kanyla kızışacağı köyün toprakları. Adının **Kızıldere** olması, bir rastlantıydı belki, ama tarihsel bir rastlantı olduğuna kuşku yok. Çünkü bu ülkede artık Kızıldere bir köyün adı olmanın çok ötesinde şeyler anlatan bir anlam kazanacaktı. Dökülen kanı, kanlarla kızışan bir yolu, bir manifestoyu anlatacaktı.

O gün köyün evlerinden birinde, ellerindeki üç İngiliz rehineyle birlikte onbir THKP-C ve THKO savaşçısı bulunuyordu. Oligarşi, aylardır peşindeydi onların. O dönemlerde oluşturulmuş bulunan kontrgerillaya bağlı infaz timleri, hemen Kızıldere'ye "intikal" ettirildiler.

Operasyon, on devrimcinin katledilmesiyle sona erdi. Ordu, hükümet, burjuva medya, Kızıldere'yi "son" olarak ilan etti. Devrimci mücadele, devrimci örgüt, yok edilmişti!

Oysa yanılıyorlardı. "**Son**" dedikleri bir "**başlan-ğıç**"tı. Denilebilirdi ki, herşey yeni başlıyordu...

Manşetler, dökülen kanımızı yazıyordu.
Manşetler, bittiler diye seviniyordu.
Yanıldılar. Çayanların yolundan gidenleri
"terör listesine" aldirmaya çalışıyorlar hala!

Devrim bir mecburiyetti!

Kızıldere'yi ortaya çıkaran gelişmeler, 60'lı yılların ikinci yarısında olgunlaştı, şekillendi.

Genç adamlar; toplandılar, bağımsızlık isteyip yürüdüler yankilerin üzerine. Toplandılar, yürüdüler meydanlarda hak hukuk diye. Toplandılar, sordular, sorguladılar, tartıştılar, ülkenin dağ gibi sorunlarına kafa yordular.

Doğruydı; "**masum öğrenci hareketleri** olarak" başlamıştı mücadelenin bir yanı. Eğitimde reform istiyorlardı. Ama gördüler ki, mümkün değil! Düzen baştan ayağa bozukkken sadece ve tek başına eğitim sisteminin düzeltilmesi mümkün değildi. Bozuk düzende sağlam çark olmazdı. Sistemi sorguladılar.

İşte buradan hareket ettiler.

Devrim hareketi şekilleniyor

Burjuvazinin ideologları, o dönemde ortaya çıkan hareketi küçümsemek, çarpıtmak için sık sık onun bir "**öğrenci gençlik hareketi**" olduğunu söylerler. Gerçek farklıdır.

1968'de, 69'da önce tek tek okullarda Fikir Kulüplerini, ardından **Fikir Kulüpleri Federasyonu**'nu kurdular.

İlk örgütlenmeleri okullardaydı, ama onlara "öğrenci gençlik hareketi" denilemezdi yine de. Baştan, kendi sorunlarının halkın sorunlarıyla iç içe olduğunun ayırına varmışlardı. Örgütlendiler, omuzlarını nerede direnen bir işçi, nerede toprak işgal eden bir köylü varsa, onların omuzbaşına koydular. 1965 Martında Kozlu'da direnişe geçen maden işçilerine polis saldırmış, iki işçi katledilmişti. Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun ilk kitlesel eylemlerinden biri bu saldırıyı protesto için düzenlenen eylemdir.

Bu çizgi giderek gelişti, hayatın içinde ete kemiğe büründü. Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun adı, 1969'daki 4. Kurultayı'nda Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu, kısaca Dev-Genç olarak değiştirildi. Bu, sadece bir ad değişikliği değildi. Devrimci bir çizginin giderek netleşmesi, bu çizginin Türkiye devrimine yönelmesi demekti. Kısa sürede Dev-Genç adı bir "öğrenci gençlik örgütlenmesini" ifade etmekten çıktı; "**İşçi, köylü gençlik, Dev-**

Genç'te birleştik" sloganı, o günkü durumu özetliyordu.

Hareketin önder kadrolarının ufku da, örgütlenme ve mücadele pratiği de çoktan üniversite sınırlarını aşmıştır. Devrimci Gençlik içindeki çeşitli gruplar, bir yandan köylere fabrikalara gidip çalışmalar yaparken, bir yandan da gruplar halinde gerilla eğitimi için kimi dağlara, kimi Filistin'e gidiyordu. Anadolu'nun her yanında, tüm halk kesimleri içinde uzun vadede bir bakış açısıyla örgütleniliyordu. "Uzun vade" devrimden başka bir şey değildi.

"Anarşist"liklerinden, Ya da "gençlik heyecanlarından" değil; Türkiye'nin koşullarından dolayı Bu yolu seçtiler!

Ne işleri vardı Filistin'de? Ne işleri vardı dağlarda? Ne işleri vardı silahlarla?

Bu soruların cevabı da, bütün bu yıllar boyunca yaşanan ideolojik mücadelede ve Türkiye'nin politik ortamındaydı.

Evet, onlar, sonuçta Türkiye'de devrim için temel mücadele metodunun silahlı mücadele olduğunda karar kılmışlardı. Türkiye devrimi, ancak uzun süreli bir halk savaşıyla zafere ulaşabilirdi.

Hareketin önder kadrolarının bir çoğu, başlangıç-

Kızıldere; Yalnız devrimin yolunun değil, devrimci dayanışmanın da manifestosu

Mahir başta olmak üzere, THKP-C'nin bir çok yöneticisi, savaşçısı o dönem aranır durumdaydı. Ama aynı günlerde, THKO önderleri Hüseyin İnan, Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan'ın idamı gündemdeydi.

Deniz'lerin idamını, oligarşinin devrimci harekete ve devrimin prestijine karşı bir saldırı olarak gören Mahir'ler, içinde bulundukları tüm güçlüklerle ve olumsuzluklara rağmen, idamları engellemek için bir eylem kararı alırlar ve NATO'nun Ünye Radar Üssü'ndeki üç İngiliz teknisyen bu amaçla kaçırılır... Mahir'leri Kızıldere'ye götüren de işte bu eylemdir.

"Aynı örgütten değiliz" diye düşünmediler. "Bize ne, ne halleri varsa görsünler" demediler. Kendilerine eylem önerisi getiren THKO savaşçılarına "bizi cepte keklik mi sandınız" cevabı vermediler. Onlar devrimciydiler.

ta TİP üyesiydi. Bizzat TİP'in pratiğinden ve programından çıkardıkları sonuç, TİP'in önerdiği **"parlamentar yoldan"** sosyalizme varılmasının mümkün olamayacağıydı. Hem TİP içinde, hem FKF bünyesinde TİP parlamenterizmine, reformizmine, o dönem YÖN'cüler olarak bilinen cuntacılar karşı yoğun bir ideolojik mücadele dönemi yaşandı.

61'den sonraki nisbi demokratik ortamın "geçici-liği" de çok geçmeden görülmeye başlanmıştı zaten. İşçi grevlerinde, yurtlarda insanlar katlediliyor, polis terörü tırmanıyordu.

"Emperyalizmin işgalinin varlığı bizzat karşı tarafın zora başvurusu demektir. Karşı taraf zora başvurduğu için, devrimci temel politika, askeri mücadeleyi esas alır" diyordu Mahir.

İşte bu anlayışla, 1970 Aralık ayında THKP-C (Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi) kuruldu. Cephe, tekelci burjuvalardan Mete Has'ın rehin alınıp günlük kazancına el konulması, İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'un cezalandırılması gibi eylemler gerçekleştirdi. Bu nedenle 12 Mart cuntasının da baş hedefi oldu.

"Devrim için savaşanlar" devam etti

12 Mart cuntası, estirdiği terörle, devrimci örgütlerle büyük darbeler vurdu. Ama devrimci hareketin cuntanın terörü karşısındaki kahramanca direnişi, fiziki yenilgiyi, bir siyasi zafere dönüştürdü. Mahir'ler öldü, yüzbinler Mahir'lerin yoluna atıldı.

12 Mart'ı izleyen 1974-75 döneminde hızlı bir örgütlenme sürecine girildi. Artık, 70 öncesinden farklı olarak gidilecek yol da belliydi.

THKP-C sempatisini istismar etmek isteyen bir çok eski tüfek vardı ortada. İncarcılar, TKP'li revizyonistler de ortalıktaydılar. Kızıldere'de örgütsel yapısı dağılan partinin yeniden oluşturulması, sapmalara karşı mücadele, ve faşist saldırılara karşı pratik görevlerin yerine getirilmesine paralel bir süreç izlenecekti. Zamana ihtiyaç vardı.

Oligarşinin ise, zamanı yoktu. Adım adım halkın devrimci mücadelesi geliyordu. Önce MHP'li sivil faşist çeteleri, kontrgerillanın örgütlediği "komando"ları saldırılar halkın üstüne. Ardından devlet terörü tüm vahşiliğiyle çıktı sahneye. Kitle katliamları gerçekleştirildi, sıkıyönetimler ilan edildi.

İşte bu koşullarda, Parti-Cephe'nin genç savunucuları, inkarcılığı, yılgınlığı, sağcılığı, tasfiyeciliği adım adım aşarak ve faşist terörü göğüsleyerek 1978'de Devrimci Sol hareketini oluşturdular.

Hayatın hakemliğine çarpıcı bir örnektir; 1974 sonrası THKP-C'nin keskin savunucusu görünüp, sinsice, alıştırma alıştırma Parti-Cephe çizgisini tasfiyeye soyunan Devrimci Yol önderliği, 1990'larda ÖDP adını alan legalizm batağına varırken, 1978'de Devrimci Yol tasfiyeciliğini deşifre edip Devrimci Sol'u oluşturanlar, 1994'te DHKP-C adıyla parti-cepheyi yeniden yarattırlardı.

32 yıllık kesintisizliğin sırrı

Türkiye solunda, sınıflar mücadelesinde, Parti-Cephe gibi kesintisizliğini korumuş hiç bir hareket yoktur. Bunun bir çok nedeni vardır.

En başta gelen nedenleri, Cephelilerin, teorisi, ülke gerçekliğini kavrayışları, asla bu topraklara ve halka yabancılaşmamalarıdır.

Mahir, teorinin kendileri için ne ifade ettiğini o günlerde şöyle anlatıyordu: *"Biz Marksizmi entellektüel gevezelik ve dünya devrimci hareketinin trafik polisliğini yapmak için okuyup öğrenmiyoruz. Biz dünyayı değiştirmek için, dünyanın Türkiye'sinde devrim yapmak için*

Marksizmi öğreniyoruz."

Parti-Cepheliler, teorisi, devrimci ideolojiyi böyle kavradıkları için, ne Marksizm-Leninizmden koptular, ne dogmatikliğe düştüler. İktidar iddiası ve hedefi, Cephelilerin ufkundan hiç silinmedi. Ki bu iddia, bir örgütün ciddiyetinin, tutarlılığının ana kaynağıdır.

Cephe, daha Mahir'in teorik netleşme sürecinden başlayarak, dünya devrim deneylerinden hep yararlanmış ama asla onları taklit etmeye kalkmamıştır. Cephe, şu veya bu ülkenin komünist partisine tabi olmamış, kendi beyniyle düşünüp, ayağını kendi topraklarına basmıştır.

Kısacası, Parti-Cephe ideolojisi, Anadolu ihtilalinin ideolojisidir. Savaş içinde kendini yeniden üreten, yenileyen bir ideolojidir. Bunlara, siyasal cüretini, atılğanlığını, gelenekler yaratan direnişçiliğini de eklemeliyiz.

Kahramanlıkların kaynağı, kurtuluşun ışığı

Bu çizgi, THKP-C önderlerinin kuşatma altında direnerek ölümsüzleştikleri Maltepe, Arnavutköy, Kızıldere direnişlerinden bu yana, Türkiye solunda sayısız geleneğin yaratıcısı olmuştur. Kızıldere'den 19 Aralık katliamı karşısındaki bedenini tutuşturanlara, feda eylemlerine, ölüm oruçlarına uzanan kahramanlıkların Cephe çizgisinde hayat bulması rastlantı değildir.

Her koşul altında devrimci düşüncelerini savunma kararlılığıyla direnen, "devrim için savaşmaya sosyalist denemez" şiarıyla savaşan, halka, vatana bağlılığını hiç bir koşulda kaybetmeyen, halkçı, vatansever ve sosyalist olmakla övünen bu çizgi, Türkiye'nin geleceğini temsil ediyor.

Mahir'lerin döneminden sözedilirken 68'liler diyorlar. 68'li denilince ne geliyor herkesin aklına? Yorgun, yılgın entellektüeller... Ama Mahir'lerin açtığı yol hala ışıklı bir aydınlık yol gibi. Halkın en yiğitleri hiç eksik olmadılar bu yolda. Mahirlerin başlattığı yolculuk sürüyor.

Bu yol, kurtuluş yolu.

Mahir ÇAYAN

15 Mart 1946'da Samsun'da doğdu.

1964'te Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne kaydoldu. Bu tarih aynı zamanda onun siyasal yaşamının da başlangıcı sayılır.

8 Kasım 1965'te SBF Fikir Kulübü'nün ikinci başkanı seçilir. 19 yaşındadır. Gençlik eylemlerinde ve ideolojik-teorik tartışmalarda öne çıkmaya başlar. Ne siyasal, ne

örgütsel, ne ideolojik, hiç bir engele teslim olmaz. Kopuşlarla, ayrışmalarla netleşme bir arada gider. Türkiye devriminin yolunun netleştirilmesinin politik öncüsüdür. Ve savaşan bir liderdir. 1970'te kurulan THKP-C'nin önderidir.

Kızıldere'ye giden yolda, savaşçıların en önünde o vardır. Kızıldere'nin yolunda yürüyenlerin önünde hala o var.

Ölen Kim? Yenilen Kim?

12 Mart'ın ardından şöyle yazıyordu Mahir:

"Bütün bunların anlamı, kaba deyişle, ülkemizin Latin-Amerika ülkelerinden farksız bir ülke haline gelmesidir. Artık ... emperyalist işgalin ve istismarın Türk Ordusu aracılığıyla sürdürüldüğü, ekonomik ve demokratik amaçlı her çeşit kıpırdanmanın terörle susturulduğu, legal bütün yolların tıkandığı, devrimci politikanın silahla susturulduğu bir ülke haline gelmiştir Türkiye."

Bu satırlar, günümüzü de anlatmıyor mu?

Türkiye sonunda, siyasi arenaya yeni çıkan herkes, önce uzun uzadıya bir "THKP-C eleştirisi" yapar. Çünkü Parti-Cephe, Türkiye soluna 30 yıldır damgasını vuran bir çizgidir. Devrimci gelenekler, onun açtığı yoldan hayat bulmuştur. Parti-Cephe çizgisi, aynı zamanda soldaki tüm kaçışları, ilkesizlikleri, tutarsızlıkları açığa çıkaran bir ayna olmuştur. Cephe ve Cepheliler varken, reformizmi, pasifizmi, kaçkınlığı, devrimcilik diye yutturmak zordur.

Belki de her türlü sapmayı, kaçmayı açığa çıkaran bu "ayna"dan kurtulmak için, solda, hemen her vesileyle "THKP-C çizgisinin" bittiğini, iflas ettiğini ilan etmek alışkanlık haline gelmiştir.

Kızıldere'nin hemen ardından ortalığı dolduran inkarcıların da, TKP'li revizyonistlerin de söylediği buydu; Parti-Cephe bitmişti. Kızıldere, bu yolun "çıkamaz" olduğunu göstermişti.

12 Temmuz'lardan, 16-17 Nisanlardan, darbe ihanetinden sonra söylenen de buydu... Ulucanlar katliamının, 19 Aralık katliamının ardından da "devrimci demokrasinin bittiğini" ilan ettiler.

Oysa, siyasi tesbitleriyle, ülke gerçeğini tahliliyle, formüle ettiği kurtuluşun yoluyla ve bu yolda savaşanlarıyla hep yaşamaya devam ediyordu Cephe.

Parti-Cephe çizgisinin Türkiye'nin sosyo-ekonomik koşullarına, siyasal rejimine ilişkin tesbitleri, emperyalizmin ülkemizdeki varlığına ilişkin tesbitleri, bırakın eskimeyi, her geçen gün yeniden kanıtlanan tesbitler olmuştur.

Mahir'in faşizme, emperyalizme ilişkin tesbit ettiği her olgu, geçen süreçler boyunca, değişmek şöyle

dursun, daha da pekişmiştir.

"Emperyalizmin bizim gibi ülkelerde içsel bir olgu haline dönüştüğünü" söylemişti Mahir, **"emperyalizmin gizli işgali"** tanımını kullanmıştı. Emperyalizm-Türkiye ilişkilerini bugün "işgal"den daha iyi ne anlatabilir ki?

Ülkemizdeki baskı rejimini **"sürekli faşizm"** olarak adlandırmıştır Mahir. Bu faşizmin, gizli ya da açık icra edilişi, özünü değiştirmiyordu. Oligarşinin demokrasicilik oyununu da açığa çıkarmış, buna "Filipin tipi demokrasi" demişti.

Biten, faşizm tesbitini yapan Parti-Cephe değil, artık burjuva muhalefetin bile faşizm tanımını kullanma ihtiyacı duyduğu bir ülkede, "burjuva demokrasisi" rüyaları görenlerdir.

Parti-Cephe, ideolojisiyle ve yarattığı gelenekleriyle yaşayandır. Kızıldere'de "biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik" diyebilenler, ölmeleriyle bu çizginin bitmeyeceğinden çok emindiler.

Ölmesini bilenlerin değil, ölmeyi göze almayanların yenilgisini yazmaya devam ediyor tarih.

Üniversitelerde IMF Programı: **YÖK YASA TASARISI**

**Parası olan okusun diyen
bir YÖK yasası...**
**YÖK yasaları uygulanabilsin diye
disiplin soruşturmaları...**

Bir devletin "devlet" olmasının temel işlevlerinden olması gereken "herkese eğitim hakkı", ülkemizde parası olana eğitim hakkıdır.

Eğitimin paralılaştırılması, üniversitelerin ticarileştirilmesi devleti yıllardır gündemindedir. Yıllardır çeşitli uygulamalarla gençlik buna uyuşturucu ya alıştırılır gibi alıştırılmaya çalışıldı. Bunda gençliğin mücadele geleneği, tepkisinin düzenin de beklemediği boyutlarda ortaya çıkma "riski" ve halkın tepkisi etkindir.

Ancak düzen artık alıştıra alıştıra yapacak durumda dahi değildir. Hızla eğitimi tam anlamıyla paralı hale getirme hazırlığı artık somut hale geliyor. TBMM'deki yeni "YÖK yasa tasarısı" işte bu ihtiyacın ürünüdür. IMF yasalarını gözü kapalı onaylayan Milletvekillerinin dahi "zengin-fakir ayrımını körüklemektedir" diyerek karşı çıkmak zorunda kaldığı bu yasa tasarısı açıkça **üniversiteler paralılaşsın, parası olan okusun, yoksul hatta orta gelirli ailelerin çocukları okumasın** demektedir.

YENİ "YÖK YASA TASARISI" NE DİYOR?

Yeni "YÖK yasa tasarısı" nasıl okulları bir ticarethane, öğrenciyi de müşteri olarak görüyor, tasarıdan bir kaç maddeye bakmak yeterli:

- "Öğrenciler **cari hizmet giderlerinin yarısını geçmemek üzere katkı payı ödemekle yükümlü olacaklar...**"

- "Öğrencilere istekleri halinde katkı payı kredisi ve/veya öğrenim kredisi verilecek... Kredi için başvuran

her öğrencinin **vergi numarası alması** bir zorunluluk. Bu öğrenciler borç veya kefalet senedi imzalamak zorunda. Borçlu öğrenciler krediyi **yıllık toptan eşya fiyat endeksinde göre hesaplanacak faizle** birlikte işletmeye (yani üniversiteye BN) ödemek zorundalar."

- "İşletme.. borçluların hesaplarını takip etmek ve/veya para toplamak üzere **özel bir banka veya finans kurumuyla anlaşılabilir.**"

- "Ön lisans ve yüksek lisans programlarını normal süre içinde tamamlamayan öğrenciler, **birinci yıl için 50%, ikinci yıl için 100% fazlasıyla katkı payı** ödemek zorundalar..."

- "Herhangi bir öğrenim yılı için katkı payı ödemeyen öğrencilerin yeni kayıtları ve kayıt yenilemeleri yapılmayacak."

Haraçların yüzde 400 artırıldığı yasaya bakın: Vergi numaraları, faizler, holding bankalarına aktarılan

karlar... Ve Türkiye'de eğitim gerçeği: **PARASI OLAN OKURI!**

Bu yasanın mantığı IMF'nin ülkemize dayattığı mantığın yansımasıdır: Parası olan yaşar, olmayan aç kalsın, ölsün. IMF halkımıza bunu söylüyor, YÖK de kendi alanına uyarlıyor.

Paralı eğitimi savunuların sık sık dile getirdiği bir şey vardır; öğrenciler kendilerine harcanan miktarın yüzde 5'ini ödüyor... Yani çok azını ödüyormuşuz. O zaman ödesin yarısını! Söylenen bu. Peki bu devlet gencine eğitim vermeyecekse, parasız sağlık hizmeti sunamayacaksa, ne işe yarar, kimin devletidir?

YÖK YASASININ TEMİNATI: SORUŞTIRMALAR

Buraya bir kaç maddesini aldığımız böyle pervasız bir YÖK yasası nasıl uygulanabilir peki? Bırakalım üniversiteye girecek olanları, şu andaki öğrencilerden kaç bu miktarda bir haracı ödeyebilir? O zaman gençliğin

örgütlenmesi, paralı eğitime karşı mücadelenin yükselişi gündeme gelecek çaresiz olarak.

Akademik-demokratik mücadeleye karşı özellikle son yıllarda yeniden yoğun olarak kullanılmaya başlanan soruşturmalar, işte tam da burada gençliğin başında kılıç gibi sallanıp duruyor.

Bir öğrencinin soruşturmaya uğraması için aslında çok şey yapmasına gerek yok. Bu terör aygıtı, disiplin yönetmenlikleriyle öyle bir düzenlenmiştir ki, her hareketimiz soruşturma sebebi sayılabilir. Bu **yönetmenliklere** hukuki açıdan değerlendirdiğinizde göreceğiniz tek şey hukuksuzluktur.

İşte en sık karşımıza çıkan maddelerden biri; "*öğrenci hal ve davranışlarıyla bağdaşmayan hareketlerde bulunmak*". Bu madde bu haliyle somut hiçbir suç tanımı yapmamaktadır. Madde özellikle **muğlak** bırakılmıştır ki, her istendiğinde rahatlıkla soruşturma açılabilir. Yine böyle maddelerden bir tanesi olan "*üniversitenin düzenini bozucu yönde faaliyet yürütmek*" de aynı çerçevededir.

Soruşturma konusu olabilecek bir çok eylem, etkinlik, afiş asmak, açık toplantılar yapmak, basın açıklamaları yapmak, bildiri dağıtmak vb. mücadelenin gelişkin olduğu üniversitelerde kazanılmış (devletin bugün geri almaya çalıştığı) haklardır. Bir Anadolu üniversitesinde bırakın bu etkinliklerin yapılmasını, öğrenciler çantalarında yasal gençlik dergisi taşıdıkları için dahi soruşturmaya tabi tutulmaktadırlar.

Soruşturma terörünün neden son iki yıldır bu derece yoğun kullanıldığının cevabı çok açık. Düzen büyük bir kriz içindedir. Dolayısıyla **baskı ve şiddetten başka** ülkeyi ve üniversiteyi yönetebilecek başka **yolu-yöntemi kalmadı**.

BÖL-PARÇALA-SORUŞTURMA AÇ

Soruşturmaların nelerin üzerinden açıldığına baktığımızda birinci sırayı "*Kürtçe seçmeli ders eğitim*" talebinin aldığını görüyoruz. Bunun dışında **YÖK'e ve paralı eğitime karşı** gerçekleştirilen çeşitli eylemliliklerden dolayı, üniversitelerdeki **türban sorunundan dolayı** da çeşitli soruşturmanın açıldığını biliyoruz. Yani **farklı siyasi görüşlerden değişik muhalefet odakları**. Disiplin yönetmenlikleri esas olarak devrimci, demokrat muhalefeti susturma için oluşturulup kullanılsa da nihai anlamda amaç; hiçbir şeye ses çıkarmayan, her denilene uyan tek tipleştirilmiş bir gençliğin yaratılmasıdır. İşte son soruşturmalarla başarılmaya çalışılan tam da budur. Bunun için de her kesimi ayrı ayrı soruşturma terörüyle susturmaya çalışıyor. Nasıl ki, iktidar tüm halk kesimlerini bölüp, parçalayıp, kimini birbirine düşman edip daha kolay yönetiyorsa, gençliğe karşı da aynı politikayı izliyor.

Her kesim, diğerinin sorununa, soruşturmalarla sus-

turulmasına "*bana ne*" dedikçe, YÖK soruşturma terörünü, polis baskısını daha da yoğunlaştırıyor. Ve sonuçta baskı herkese yöneliyor. Oysa soruşturmalara uğrayanların tümü yoksul halk çocuklarıdır. Dinci de olsanız, Kürt de olsanız, devrimci-demokrat da olsanız iktidarın gözünde susturulması gerekenlersiniz. Böl parçala yönet politikalarına alet olunmamalıdır.

TERCİHİMİZ NE OLACAK?

EVİMİZE Mİ DÖNECEĞİZ? PARALI

EĞİTİME DİRENECEK MİYİZ?

Eğer zengin değilseniz **eğitim hakkınız elinizden alan** yeni YÖK yasasına itiraz edersiniz. Ya susup evinize geri döneceksiniz ya da eğitim hakkınız için mücadele edeceksiniz. YÖK'ün elindeki silah soruşturmalarsa; o zaman buna karşı da direneceksiniz demektir.

Gençlik YÖK'ün saldırılarına karşı eğitim hakkını savunmak zorundadır. Kimse **ben okulumu bitiririm, işime bakırım** diyemez. Bunun duyarsızlık, bencillik olması bir yana, bu yasa uygulandığında **parası olmayan okulumu da bitiremez**. Diyelim ki bitirdi, bu kez de bu IMF düzeninde iş bulamaz. Paralı eğitim, bir avuç IMF işbirlikçisi dışında herkesin sorunudur. Gerekirse bedel de ödeyeceğiz, haraç ödeyemeyip okulumuzu kaybetmek de bir "bedel" değil mi? Oysa bunun karşısında örgütlendikçe, direndikçe bu yasayı püskürtme dinamiğine sahibiz.

Gençlik direnmek zorundadır, **yaşamak için okumak için mücadele etmek zorundadır**. Gençliğin her kesimi bu mücadele içinde birleşmek zorundadır. Başka bir yol var mı?

Bunlar da "Soruşturma Nedeni"

Öğrenci gençliğin demokratik-akademik mücadelesinin daha geri olduğu üniversitelerde, baskının daha da yoğunlaştığı bugünlerde bakın neler soruşturma ve cezalandırma konusu oluyor:

- "Belirlenen yerlerin dışında sigara içmek"
- "Derste hocayla tartışmak",
- "Koridorda kalabalık yapmak",
- "İdeolojik halay çekmek",
- "Okul dışında gözaltına alınmak",
- "İdeolojik konuşmu yapmak",
- "5-10 kişi bir araya gelip saz çalıp türkü söylemek",
- "Pikniğe gitmek",
- "İdeolojik halay çekmek",
- "Toplu dilekçe vermek"...

11 Eylül öncesi ve sonrası Dünya

Zulüm de var, direniş de Zorluklar da var, umut da

Dünyanın 1990'lara kadar ki "dengesini", sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimlerle birlikte bozuldu. Bu değişiklik, o dönemde tüm dünyaya "olumlu" bir değişiklik gibi yansıtıldı. Ama geçen yaklaşık on yıllık süreçte görüldü ki, bu değişim halkların aleyhinedir. Dünyanın dengesi, halkların zararına olacak biçimde bozulmuştur. Siyasal ve askeri anlamda Amerikan emperyalizmini dengeleyecek bir gücün kalmaması, Amerikan tekellerinin azgın sömürsünü ve Amerikan askeri gücünün saldırganlığını da beraberinde getirdi.

Amerika, halkların iradesinin yok edildiği, tek hakim tekeller olduğu bir dünya yaratmak istiyor. Bunun için tüm dünyaya "savaş" ilan etti. Ama bu savaş yeni değil; 11 Eylül'den sonra başlamış değil. Yüzyıldır emperyalizmle dünya halkları arasında süren savaşın sadece yeni bir aşaması.

SSCB yıkıldı, iyi mi oldu?

10 yıl öncesine göre, bugün dünyada açlık ve sefalet daha büyük boyutlarda değil mi?

10 yıl öncesine göre, dünya daha adaletsiz bir dünya değil mi?

10 yıl öncesine göre, emperyalist saldırganlık daha da pervasızlaşmış, ülkelerin, halkların haklarının, hukuklarının emperyalist zorbalık karşısında hükmü kalmamıştır.

Dünyanın dünü bugünü bu sorunun cevabını veriyor zaten.

Sosyalist ülkelerde, halkın yiyecek, konut, sağlık, eğitim gibi temel ihtiyaçları karşılanmıştı; emperyalist ülkeler de bu nedenle kendi ülkelerinde bu hakları tanımak zorunda kalıyor, kendilerine bağımlı sömürge ülkelerde ise, sömürüyü belli bir sınırdan tutuyorlardı.

Şimdi sömür ve saldırganlıkta tam bir pervasızlık hakim. Dünyayı ne hale getirdiklerini kendileri de itiraf ediyorlar zaten: *"Dünya genelinde zenginlerle yoksullar arasındaki fark gi-*

derek açılıyor. 6 milyara ulaşan dünya nüfusunun yarısını oluşturan 3 milyar insan, günde 2 doların altında bir gelirle yaşamaya çalışıyor." (Dünya Bankası Başkanı James Wolfensohn)

Başka bir itiraf: "Dünyada açlık, 1984'ten bu yana en yüksek düzeye çıktı. 35 ülkede açlık çekiliyor. 33 ülkede yiyecek kıtlığı ölümcül boyutlara ulaştı." (Dünya Tarım ve Gıda Örgütü (FAO))

Açlık, adaletsizlik ve imparatorluk dünyası!

Rakamlar, istatistikler diyor ki; dünyada 1.2 milyar insan **AÇI** 1 milyar 200 milyon insan günde sadece 1 ABD doları, yani 622 bin lira ile hayatta kalmaya çalışırken, dünyanın zenginleri sadece köpek mamasına yılda 17 milyon dolar, kozmetiğe ise 12 milyon dolar harcıyor.

Aslında, *"nasıl bir dünyada yaşıyoruz?"* sorusunun cevabı için belki daha fazla bilgiye de gerek yok. 1.2 milyar aç! Onların başka hakları, özgürlükleri var mı, yok mu tartışması bile anlamsız. Onlar aç, ekmekleri ve suları yok. Ve ölüyorlar. Böcekler gibi, sinekler gibi kırılıyorlar.

Yaklaşık 3 milyar insan içilebilir temiz suya sahip değil. Ve içme suyu kirliliğinden her yıl 3 milyon çocuk ölüyor. Tabii sömürge ülkelerin çocukları bunlar.

Dünyanın en zengin 3 tekelcisinin serveti 48 ülkenin milli gelirine eşit.

Afrika'da her çocukta biri 5 yaşına gelmeden ölüyor.

Dünya işgücünün yüzde 8'i çocuklardan oluşuyor, hiçbir sosyal güvenliği olmadan 700 milyon kişi kayıtdışı olarak çalışıyor.

Dünyada en üst gelir seviyesindeki yüzde 20'lik kesim toplam dünya gelirinin yüzde 83'ünü alırken, en alt gelir grubundaki yüzde 20'lik kesim toplam gelirlerin yalnızca yüzde 1,5'ine sahip. (BM Kalkınma ve Ticaret Örgütü İnsani Kalkınma Raporu-1998) ...

Bunlar, dünya halklarının nasıl bir adaletsizliğe mahkum edildiğinin rakamlarıdır. Dünya halklarına reva görülen bu.

**1.2 milyar
insan aç!**

**dünyanın zenginleri sadece
köpek mamasına
yılda 17 milyon
dolar harcıyor!**

Bu düzeni, emperyalistler kurdu. Ve bombaların, uçakların, tankların, topların gölgesinde sürdürüyor.

Bu düzene direnen halklar, ülkeler, örgütler, katliamlarla sindirilmeye çalışılıyor.

İmparatorluğun dünyası, imparatorluğa direnen dünya

Dünya, ikiye ayrılmış gibidir: Zenginler ve yoksullar. Bunu emperyalistler ve halklar diye de söyleyebiliriz. Bu ayrımın günümüz dünyasındaki siyasi yansıması ise **Amerikancılar** ve **Amerika'ya karşı olanlar** haline bürünmüştür. (Ve tabii her zaman olduğu gibi, bir de "aradakiler" vardır.)

Bu kesin ayrışma, saflaşma, hem dünyanın içinde bulunduğu ekonomik, siyasi, sosyal ayrımın, hem Amerikan emperyalizminin tüm dünyaya halklarına karşı açtığı savaşın bir sonucudur.

Amerikan emperyalizmi, bugün diğer emperyalistler de içinde olmak üzere, dünyaya kendi imparatorluğunu dayatmaktadır.

Dayatılan, Amerikan tekellerinin sınırsız, engelsiz yağma, talan ve sömürsüdür. Çünkü "ABD politikaları" denilen şeyin özü budur. ABD'nin "teröre karşı savaş"ının özü de, Amerikan tekellerinin önündeki engellerin temizlenmesi savaşıdır. Herşey öncelikle Amerikan tekellerinin çıkarına ve isteklerine göre biçimlenecektir.

11 Eylül bu açıdan bir "milad" mı? Aslında 11 Eylül eylemleri bir sonuçtur. Emperyalizm açısından da bir vesiledir. Bu anlamda bir milad olmaktan çok, mevcut durumu açığa çıkaran ve gelişmelere hız veren bir işleve sahiptir. Amerika, mesela Afganistan'a saldırıyı, yıllardır planlamaktadır zaten. Daha saldırıdan üç yıl önce, Amerikan petrol tekel-

leri, ABD yönetiminden bu istekte bulunmuştur.

Bugün hedefte Irak var. Çünkü Irak'ta petrol var. Amerikan sömürsünün ve çıkarlarının olduğu ve buna karşı da direnen güçlerin olduğu her yer, artık ABD'nin hedef listesinde.

**Tüm muhalif güçleri
sindirme**

ve yoketme planı

ABD'nin 11 Eylül'ün hemen ardından uygulamaya başladığı, daha doğru bir deyişle boyutlandırdığı politikanın özü, emperyalizm için tehlike olabilecek tüm direniş odaklarının yok edilmesi. Bu herhangi bir ülke de, bir örgüt de olabilir.

ABD bu doğrultuda ardarda "**hedef ülkeler**", "**hedef örgütler**" listeleri yayınladı. Afganistan'a karşı diye başlatılan saldırının, giderek onlarca ülkeyi kapsadığı görüldü.

Afganistan'ın ardından Irak, İran, Kuzey Kore, öncelikli hedefler olarak ilan edildi. Tabii, Vietnam, Küba, Libya, Sudan, Yemen gibi ülkeler de unutulmuyordu.

CIA her zamanki "terör listesi"nden ayrı olarak bir de "hedef örgütler" listesi oluşturdu; **FARC, DHKP-C, FHKC, İslami Cihad** ve **Hamas**'ın yer aldığı bu liste de, her an daha da genişleyebilir.

"Terör", "şiddet", "kitle imha silahı", "biyolojik silah" gibi demagogik gerekçeler ayıklandığında, ABD hedeflerinin tümünün ortak noktası açığa çıkıyor: *Amerikancı dünya düzenine tabi olmayı reddetmek.*

Emperyalizme direniş ve kurtuluş mücadeleleri sürüyor

ABD ve diğer emperyalistler, SSCB'nin yıkılmasının hemen ardından Irak'a ve daha sonra da Yugoslavya'ya gerçekleştirdikleri saldırılarla, gerçekte tüm dünyaya bir gözdağı vermeyi amaçladılar. Emperyalizme direnen ülkelerin, yönetimlerin "kaderi" bu olacaktı.

Aynı dönemde, tüm yeni sömürge ülkelerde, devrimci, ulusal kurtuluş hareketlerine karşı da siyasi ve askeri bir operasyon yürürlüğe konuldu, katliamlar ve barış manevraları birbirini izledi.

Ama işte, tüm bunlara rağmen, emperyalizm ne 11 Eylül'den korunabildi, ne de yeryüzünden anti-emperyalist, devrimci mücadeleyi silebildi. Bugün Kolombiya'dan, Nepal'a, Filistin'e, Filipinler'e, Sri Lanka'ya, Peru'ya, Türkiye'ye kadar dünyanın bir çok yerinde, devrimci, anti-emperyalist örgütler, emperyalizme karşı savaşılmaya, emperyalizme ve işbirlikçilerine darbe vurmaya devam ediyorlar.

Küba gibi, Kore, Vietnam gibi

**Dünya toplam
gelirinin yüzde
35'ine 490
emperyalist şirket
el koyuyor!**

**Dünya halkları
böyle bir
adaletsizliğe
tahammül
edebilir mi? Razi
olabilir mi?**

Dünyanın en zengin üç tekelcisinin toplam serveti, 48 ülkenin toplam yıllık gelirine eşit...

Dünyanın en zengin 227 kişinin serveti, dünya nüfusunun yüzde 45'ini oluşturan 2,5 milyar insanın yıllık gelirine eşit.

sosyalist ülkeler, Ortadoğu'daki, Afrika'daki çeşitli ülkeler, emperyalist sisteme karşı direnişlerini şu veya bu düzeyde sürdürüyorlar.

Yani kısacası, dünya bir türlü emperyalizmin istediği gibi "dikensiz gül bahçesi" olmuyor.

Olmayacaktır da.

Aç, adaletsiz bırakılan halkların, emperyalizme karşı savaşmaktan başka çaresi yoktur!

ABD'yi vuran 11 Eylül eylemlerinin asıl olarak gündeme getirdiği tartışma buydu. 200 küsur tekkelci burjuvanın gelirinin 2,5 milyar insanın gelirine eşit olduğu bir adaletsizliği emperyalizm dünyaya kabul ettirebilir mi?

1,2 milyarı açlığa, 3 milyarı sefaletle razı edebilir mi?

Kim "gönlüyle" kabul eder böyle bir düzeni?

Emperyalizm de bunun kabul edilmeyeceğini bildiği için, bombalamalara, yakıp yıkmaya başvuruyor. Ama bu da dünyanın adaletsizliğini, halkların acılarını ve öfkelerini büyütmekten başka bir sonuç vermiyor.

ABD emperyalizminin, açlığa, adaletsizliğe, sömürgeciliğe bir tepki olan 11 Eylül eylemlerine cevabı, açlığı, adaletsizliği, sömürgeciliği daha da pervasızlaştırmak oldu.

Savaş, işte bu noktada şiddetlenmiştir.

Halklar şu veya bu şekilde direnecektir.

Savaşın hangi şekli alacağını da emperyalizm çoktan belirlemiştir. Ülkelerin bombalarla yakılıp yıkıldığı, bağımsızlık isteyen, açlığa, sömürüye karşı devrim isteyen güçlerin katliamlarla imha edilmeye çalışıldığı bir dünyada, halkların şiddetten uzak durması mümkün müdür?

Askeri güçle açlığa boyun eğmeye zorlanan, hak istemesinin barışçıl, demokratik yolları bile tıkanan halklar, kendi şiddetleriyle savaşacaklardır. Dünyanın bugünkü adaletsizliğini değiştirmenin başka bir yolu yoktur.

Tarihe bakın; binyıllardır isyan ediyor halklar. İsyanların nedeni hep aynı değil mi; ya açlığa, ya zulme, ya ikisine birden isyan ediliyor.

Peki bugünkü dünya, insanlığa, dünya halklarına başka bir şey mi veriyor? Uygurluk masalları, "teröre karşı mücadele" masalları, neyi örtebilir ki?

Rakamlar ortada. Gerçekler ortada.

O halde;

Kim yarattıysa bu adaletsiz dünya düzenini, halklar ona karşı her yoldan savaşacaktır.

Hindistan Komünist Partisi(ML)'nin "Hindu-Müslüman çatışması"na ilişkin açıklama:

Böl, birbirine kırdır, sömür!

Mart ayı boyunca, Hindistan'da basına müslüman-Hindu çatışması olarak yansıtılan bir dizi katliam oldu. Çatışmaların hala yer yer sürdüğü Hindistan'daki gelişmeler, egemen sınıfların böl-yönet politikasının çarpıcı bir örneği.

Hindular yoksul, müslümanlar yoksul; Yoksulu birbirine düşüren Hindistan egemen kastları ve emperyalist tekeller, düzenlerini sürdürüyorlar.

Olayların kaynağı, "inanç çatışması" değil, ama farklı inançlardan halk kesimleri birbirine düşürülüyor. Kimin düşürdüğünü, katliamın sorumluluğunun kimlerde olduğunu **Hindistan Komünist Partisi(ML)**'nin yaptığı açıklamadan

özetleyerek aktarıyoruz:

"... Ahmedabad'ın metropollerinden seçkin yerleşim birimlerinden küçük şehirler ve etraftaki kasabalara kadar, müslüman bölgeler sistematik bir şekilde insansızlaştırıldı ve insanlar diri diri yakıldı.

Hükümet yalnızca geri çekildi ve bekledi, VHP'nin ve RSS'nin **ölüm mangalarının** kasaplık kampanyalarına seyirci kaldı. Narendra Modi Hükümetine kalan tek iş, katliamların üstünü örtmek oldu. ... **Ordu**, katliam sürerken devreye çok geç girdi, ağır aksak yürüyen müdahale de zaten çok sınırlı oldu... Gujarat hükümeti yalnızca hantallık suçuna sahip değildir.

Narendra Modi, onun yerel polisi ve bürokrasisi Sangh-led kıyımını **bizzat destekledi**...

CPI(ML)- Hindistan Komünist Partisi (Marksist Leninist)"

Faşist parti MHP ve ona göz yuman ordu, hükümet. Senaryo, ülkemizdeki kitle katliamlarıyla ne kadar benzer değil mi? Mesela Sivas'ı düşünün!

Dünyanın her yerinde aynı: Egemen sınıfların elinde oyuncak yapılmış inançlar, sömürü düzeninin de-ğirmenine su taşıyor.

Zimbabve: Toprak reformuna devam!

Zimbabve Devlet Başkanı Robert Mugabe, emperyalistlerin baskısına rağmen, geçen haftaki seçimleri kazandı. Emperyalizmin desteklediği işbirlikçiler, sandıktan bozgunla çıktılar.

Mugabe, seçim sonuçlarının belli olmasından sonra yaptığı açıklamalarda, "seçimleri kazanmasının, İngiliz sömürgeciliğine karşı kazanılan bir zafer olduğunu" belirterek, emperyalizme rağmen, toprak reformuna devam edeceğini açıkladı.

Bir Günlük Bebeği Öldüren Zulüm Ölümle Zulmü Teslim Alan Direniş

Zulüm ve ölüm bebek, genç, yaşlı dinlemiyor Filistin topraklarında.

Daha bir gün önce ateşin, acının ve direnişin topraklarında dünyaya merhaba diyen Filistinli **bir günlük bebek**, İsrail barikatında can verdi. Gazze'deki El Şifa Hastanesi'ne ambulansla götürülürken, İsrail askerlerinin ambulansı 2 saat bekletmesi sonucu katledildi. Aynı bölgede 3 Filistinli çocuk ve bir kadın da, İsrail mayınlarıyla Filistin kurtuluş mücadelesinin şehitler kervanına katıldı.

Bir günlük bebek; İsrail'in ABD destekli zulmünü, direnişin vatanında **ölüm-yaşam** gerçeğini dolaysız anlatmaya yeterlidir. Bir günlük bebek Filistinli analar için, vatanlarının kurtuluşunda bir savaşçı, İsrail için hesap soran bir bombanın fitili demektir. Savaş kurallarıymış, hukukmuş, tepkilermiş bunun için takmıyor İsrail. İntifadanın başladığı günden bu yana öldürülen hiçbir bebek, çocuk "kazayla, yanlışlıkla" öldürülmüyor. Vahşette sınır tanımayacağını anlatıyor İsrail. Filistin'in umut ve özgürlük taşıyan çocuklarından korkuyor. Her birinin zulmün beyninde patlayan, hesap soran bombalara dönüşeceğini tanklarını havaya uçuran savaşçılar olacağını biliyor.

İşgal, zulüm bitmedikçe; bu, İsrail için **kaçınılmazdır**. İşte geçen haftaki gelişmelere bakın her şey anlaşılır; ABD'nin Irak konusunda elini güçlendirmek için işgal ettiği topraklardan çekiliyor, aynı saatte Filistin'in başka mülteciler kamplarını, köylerini işgal ediyor. Tanklar Filistin sokaklarında ölüm sağıyor.

Bunun karşısında Filistin tarihinin en büyük acılarıyla birlikte en görkemli direnişini yaşıyor. Devrimciler, islamcılar, küçük burjuva milliyetçisi El Fetih tümü birlik içinde direniyorlar. Fedai savaşçıları tarakalarla inleyen bir makinalıdan çıkan mermiler gibi bir biri ardına gidip hedeflerini buluyor, vuruyor, zulmün karşılıksız kalmayacağını tüm dünyaya ilan ediyor. Filistinli örgütlerin eylem yapmadığı, fedai eylemi olmadığı gün geçmiyor. Bazen günde iki-üç fedai eylemi gerçekleşiyor.

Özgürlük ve kurtuluş; bu direniş, bu kararlılık sayesinde tüm dünyaya mesajlarını verebiliyor. Bu nedenle; İsrail Dışişleri Bakanı Şimon Peres'in, Cheney'i eleştirerek "*Arafat ile görüşmek için önşart koymayın. Arafat'ı aşagılılamamalıyız*" sözlerine karşılık, ABD başkan yardımcısı Dick Cheney'in, "*Arafat baskı yapılırsa yola gelir*" demesinin hiçbir anlamı yoktur. Filistin güçleri direnişte kararlılığını ortaya koymuştur.

"Filistin sorunu" denen özgür Filistin davası da, Cheney'in tehditleri, silahları, yaptırımları ile çözülemeyecek kadar büyük bir direnişi ortaya çıkarmıştır.

FHKC Bir İsrail Tankını Imha Etti

Geçtiğimiz hafta içinde İsrail işgaline karşı savaşan Filistinlilerin eylemlerinden biri de bir İsrail tankının havaya uçurulmasıydı. **Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin (FHKC)** üstlendiği bu eylem, hem askeri, hem de siyasi yanıyla devrimci bir eylemin farkını da gösteriyordu. 3 İsrail askerinin öldüğü, 4'ünün de yaralandığı eylem için bir bildiri yayınlayan FHKC'nin askeri kanadı "**Şehit Ebu Ali Mustafa Tugayları**" şöyle dedi:

"Filistin Halk Direniş Güçleri'nin Askeri Bildirisidir:

İşgalcilerin suçlarına, halkımıza yönelik Nazi saldırılarına, Filistin'in bütün şehirlerinde, köylerinde ve kamplarındaki savaşçılarımıza, evlerimize, topraklarımıza yöneltilen en kötü terör eylemlerine, yıkımlara ve savaşa cevap olarak;

Şehit Ebu Ali Mustafa Tugayları bir İsrail tankını içindeki korkak askerleriyle birlikte Selahattin Caddesi sapağında Elmigraka mescidinin doğusu civarlarında denen yerleşim biriminin yakınlarında bugün (14/3/2002 sabahı saat 7:00'de) imha ettiğini ilan eder.

"Cihat Elkassas Birliği", 50 kg patlayıcıyı mescidin 20 m. yakınlarına kadar yaklaşıp yerleştirmiş ve patlatmıştır. Tank yanmıştır.

Şehit Ebu Ali Mustafa Tugayları, düşmana, düşmanın askerlerine ve yerleşimci sürülere karşı saldırılarını devam ettirmeye, işgalcileri atana ve Filistin şehitlerinin temiz kanlarının intikamını alana kadar mücadelesini ve direnişini sürdürmeye and içer.

Şehitler Ölümsüzdür... İşgalciler Yenilecek...

Vatan Ya Da Ölüm"

Beyazıt Meydanında Faşizme Karşı Öfke; "16 Mart Şehitlerini Unutmayacağız"

15 Mart günü iki ayrı grup halinde Beyazıt Meydanı'nda toplanan 2 bin devrimci demokrat öğrenci karanfillerle sloganlarla 16 Mart şehitlerini andı, faşizme karşı öfke haykırıldı.

Öğrenciler Beyazıt tramvay durağından **"SORUŞTURMALAR KARŞI MÜCADELE EDECEĞİZ YENİ YÖK YASA TASARISI GERİ ÇEKİLSİ"** pankartını açarak ellerinde **"16 Mart, Halepçe'yi Unutmadık, Biz Değil Katiller Yargılsın"** dövizleri ile yürümeye başladılar. Polis köpekleri, panzerler, zırhlı araçlar, keskin nişancılar ve gaz bombalı özel timlerle meydanı ablukaya alan polisin yürüyüşü engelleme çabalarına, **"Faşizme Karşı Omuz Omuz"** sloganıyla cevap veren gençliğin kararlılığı geri adım attırdı ve polis yürüyüşe izin vermek zorunda kaldı.

"Soruşturmalar, Baskılar, Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarıyla yürüyen gençlik, Eczacılık Fakültesi önünde **"BEYAZIT VE HALEPÇE KATLIAMLARINA KARŞI VARDIK VARIZ VAROLACAĞIZ"** pankartı ve ellerinde şehitlerin resmi ile bekleyen başka bir öğrenci grubuyla birleşerek sayıları **2 bini** buldu.

Burada yapılan basın açıklamasında 16 Mart ve Halepçe katliamı anlatıldı, gençliğe yönelik saldırıların bugünün soruşturmalarla, yeni YÖK yasasıyla sürdüğü dile getirildi.

Daha sonra katliamın gerçekleştirildiği yere karanfil bırakılarak slogan ve marşlarla İstanbul Üniversitesi'ne kadar yüründü.

Malatya'da TÖDEF'li öğrencilerin yapmak istediği basın açıklamasına saldıran polis 25 öğrenciyi gözaltına aldı.

Adana'da TÖDEF'liler tarafından yapılan anmada, 12 Mart Gazi şehitleri de anıldı. 16 Mart şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından yapılan konuşmada F tipleri, Kürt halkına uygulanan baskı, türbana yasaklama konularına değinilirken, anma atılan sloganlarla son buldu.

Antalya'da 17 Mart'da Antalya Gençlik Platformu'nun Hadep il binasında düzenlediği, şiirlerin okunduğu, kaset ve dia gösteriminin yapıldığı bir etkinlikle 16 Mart, Halepçe ve Gazi şehitleri anıldı.

16 Mart'da Susurluk Vardı

16 Mart Faşizme Karşı Öfke Günü Oldu

16 Mart 78'de ordu-polis-MHP'li faşistlerin Beyazıt Meydanı'nda patlattığı bombalar, dökülen kan; Susurluk'da ortaya çıkan güçlerin ilk büyük eylemlerinden biridir. ABD yapımı bombalar Ordu'dan temin edilmiş; Susurlukçu Abdullah Çatlı tarafından bizzat organize edilmiş; Oral Çelik, Haluk Kırıcı ve Meral Çatlı, polis müdürü Murat Nebioğlu ve polis şefi Reşat Altay organizasyonun içinde yer almış; Beyazıt meydanını kan gölüne çeviren bombalar ise Ülkü Ocakları'ndan Zülfikar İso, Latif Aktı, polis memuru Mustafa Doğan ve Siddık Sıtkı Polat tarafından atılmıştı.

O gün Beyazıt Meydanı'nda kanlar içinde yatan Hatice Özen, Ahmet Turan Ören, Cemil Sönmez, Murat Kurt, Abdullah Şimşek, Hamit Akil, Baki Ekiz gençliğin faşizme, kontrgerillaya karşı öfkesinin simgesi haline geldiler. Her 16 Mart'da düzenlenen anmalarda alanlar **"Kahrolsun Faşizm"** sloganlarıyla inledi.

AKDENİZ ÜNİVERSİTESİ'NDE GENÇLİK ETKİNLİKLERİ

Faaliyetlerine polis-rektör işbirliği ile izin verilmeceği açıklanan Halk Bilim Kulübü düzenlediği bir müzik dinletisi ile yasağı protesto etti. **"Halk türkülerini ve öykülerini"** adıyla 8 Mart'da düzenlenen ve 100 kişinin katıldığı dinletide yapılan konuşmalarda kulübün faaliyetlerine devam edeceği açıklandı.

Antalya'daki bir başka gençlik etkinliği de düzenlenen **14 Mart tıp bayramı** kutlamalarına karşı TTB'ye bağlı **Tıp Öğrencileri Kolu**'nun düzenlediği alternatif etkinlik oldu.

12 Mart'da fakülte önünde yapılan konuşmaların ardından 200 kişinin katıldığı şenlik ile başlayan kutlamaların ilk gününde konferanslar yapıldı, Yılmaz Güney'in Yol filmi izlendi. 14 Mart'da ise, Tıp Öğrencileri Kolu Müzik Grubu yaklaşık 150 öğrenciye seslendi. Aynı günün akşamı, yazar Cezmi Ersöz'ün katıldığı bir imza günü ve konferans gerçekleştirildi. Konferansa 600 öğrenci katıldı.

15 Mart'ta final konseri olarak Grup Özgürlük Türküsü, Tıp Fakültesi önünde 400 öğrenciye seslendi.

Bu acıları yaşamamak için Sesimizi yükseltmek gerek

Geliyor diyorlar... Eli kulağında diyorlar... **Marmara depremi** bekleniyor. Gerçekte sadece Marmara da değil, Bursa'dan Erzincan'a bir çok yerde aynı tehlike kapıda...

Devlette bir hareket yok. Hazırlık yok, önlem yok... Çünkü bu devletin halkın canını düşündüğü yok... Ama daha vahimi, halkımızda da bir hareket yok.

40 bin insanımızı enkaz altına gömdüğümüz, sorumlularından hesap sormadığımız 17 Ağustos depremi, ne iz bıraktı bizde? Ölümle mi kanıksattı?.. Dünyaya mı küstürdü?.. Gelmekte olanı böyle sessizce, umursamazca bekleten ne? Belki çaresiz hissediyoruz kendimizi. Belki çoğumuz "ben tek başıma ne yapabilirim ki?" diyor. Ama unutma, ne yaparsan yine sen yapacaksın. **Tek başına yapamıyorsan, örgütlenip yapacaksın.** Ama sen yapacaksın. Ayağa kalkacak ve kendi dayanışmanı örgütleyip, öte tarafını da devlete halkın gücüyle **yaptırtacaksın!**

Bir örnek; daha geçen hafta, Kocaeli Elektrik Dağıtım Kurumu (KEDAŞ), prefabriklerde kalan depremzedelerin elektiriğini kesmeye kalktı. Prefabriklerde soba yakmayı yasakladılar ilkin. Şimdi elektiriği de kesiyor... 15 Mart'ta gecenin 11'inde eylemdeydi Kocaelili depremzedeler. Haberini oldu mu?

Üç yıldır depremzedelerin en küçük sorununu bile çözmeyen böyle bir devletten daha ne bekleyebilirsin? Gelmekte olan depreme karşı de ne yapılacaksa, sen yapacak, sen yaptırtacaksın.

Kumdan Kentler

Merhaba Sevgili Kardeşim;
Bugün görüş günümüzdü
selamını aldım bir dosttan
Sormuşsun: "Nasıl'dır durumum diye"
gözyaşının dili yok kardeşim
yaşanan acıları
tesbih taneleri gibi boynuma dizmekteyim
sorulacak hesapları hesaplara eklemekteyim

...
betondan bezler ile
demir çubuktan iğne ile
evlerden kefen diktiler bize güle-güle
Neden altımızdaki şu vatan toprağı oynar?
Ankara'daki koca cadı kazanında
hayata henüz merhaba diyen bebelerimizin
ölüm suyu kaynar.

...
Parababaları
kumdan kentler yaptılar
ardısıra... nice sesler geldi çılgık çılgıca
ölülerimiz sığmadı mezarlara
seslendik "nerde bu devlet" diye
can can'a baş baş'a kaldık...
daha nice kentler kuracaklar
Yoksul eti yiyen, çocuk kanı içen
ensesi kalın-göbekleri yağlı
akbabalar

...
Git kardeşim, git... Sakın ola
acıların gözyaşı olup akmasını yanaklarından
yaşanan acıları öfke yap taşı
sor hesabını bunca ölülerin
oğulsuz kalan ananın
babasız büyüyecek nice delikanlının
gülmeyi unutan ihtiyarların
sevdiğinin mezarını bulamayıp da
fesleğensiz bırakan
yolun yarısında
hayalleri yok olan nice sevdalının
sor hesabını
hatırlatayım sana bir daha
sakın ha darılma bana
unutma: eğer sol memenin altında
taşıyorsan bir yürek
o yürek
hesap sormadan ölmemeli
hesap sormayan yürek
anında ipe çekilmeli...

“Türban Savaşı” değil! Zulümle inançların, düşüncelerin savaşı?

“Türbanlının, giremezsin!” Binlerce genç kız, bu gerçekçeyle İmam Hatip Liseleri’nin kapısından içeri alınıyor. Haftalardır bu genç kızların okul önündeki direnişlerine, polislin saldırılarına, gözaltılara tanık oluyoruz.

“Türban yasağı” yeni değil tabii. İmam Hatip Liselerine sıra gelinceye kadar, onlarca üniversitede uygulanırdı. Ardından İlahiyat Fakültelerine yayıldı yasak. İslamcılar geriledikçe zulüm ileri adım attı. Daha da cüretlendi. Yasak İmam Hatip Liselerine dayandı. Sonrası?

“Ne istiyorlar genç kızların türbanından?” diye sormak safça olur. Yasaklarla yaşayan bir düzen bu. Düşünceleri, inançları yasaklıyor.

Örgütlenmeleri, hak aramayı yasaklıyor.

Düzen kendi güvenliğini halkın susturulmasında, sindirilmesinde, tek tipleştirilmesinde buluyor. Her türlü farklılığı, muhalifliği, düzen için en zararsız noktaya sıkıştırmaya çalışıyor.

Türban da, devletin islamcılarını geriletme, sınırlandırma, denetleme aracı durumundadır. Türban konusundaki geri adımlar, islamcı kesimler açısından aynı zamanda ideolojik bir geri adımdır. FP-SP çizgisindeki **islamcı partiler, tarikatlar** çoktan terkettikleri türban direnişini. Çünkü direnmeleri, düzen içindeki statükolarını sarsacak, din istismarı üzerine yükselttikleri holdinglerini veya meclisteki koltuklarını tehlikeye sokacaktır. Direnenleri yalnız bıraktılar. MGK’nın, emperyalizmin icazetini alabilmek için, türbanlarını çıkarttılar ve türban direnişçilerini sattılar.

Susurlukçular’dan, işkencecilerden mi merhamet bekleniyor?

Ne var ki, yer yer icazetçi, yer yer düzenden “hoşgörü” bekleyen tavırlar, bizzat direnişi sürdüren güçler açısından da geçerli. İşte geçen haftaki direnişlerden bir sahne:

“Dayak yiyen İHL’liler polise karanfil dağıttı... Polis tarafından önceki gün tartaklanan Eyüp İmam Hatip Lisesi öğrencileri, dün ;Eyüp Sultan Cami önünde polise karanfil dağıttı.” (16 Mart 2002, Zaman)

Yanılıyor islamcılar. Hem de çok. MGK’nın, katliamcı polisin hoşuna gitmek için şovenist sloganlar kullanmaları da, polise karanfil vermeler de, direnmenin değil, düzenin merhametine sığınmaktan başka anlam taşımaz.

Bir düşünün, kim o karanfil verdikleriniz? Sizi copleyanlar değil mi? O teşkilat, sayısız, infazların, kaybetmelerin, katliamların, meydanlarda estirilen terörün faili değil mi?

Karanfil verdiğiniz polisler belki de islamcı. Ama ne farkederek? Sizin karşınızda tek tek polisler yok; zulüm düzeni var. Onlar karşınızda zulüm düzenini temsil ediyorlar ve siz onlara karanfil veriyorsunuz. Verin. Ama yanılıyorsunuz. Bu düzenin merhameti, hoşgörüsü yoktur! Eğer, inançlarınızı terketmeyi reddedip, direnmeyi sürdürürseniz, görececek, yaşayacak, öğreneceksiniz.

“Evcil hayvanlar ve başörtülüler giremez!” diyebilen bir düzenin icazetine sığınmak, türban sorununu çözer mi?

Dünyada ırkçılığın sembolü olmuş bir slogan vardır: **“Buraya zenciler ve köpekler giremez.”**

Daha çok lokantaların, otellerin kapısında asılı bu levhalar, Amerikan ırkçılığının simgesi olarak hafızalarda yeretmiştir.

“Çinliler ve köpekler giremez.”

Bu ise, işgalci İngiliz sömürgecilerinin, Çin halkını

Yok Hayır!

Zulme karşı direnişin yolu bu değil.
Bu, icazetin yoludur. Bu, düzenden
merhamet dilenmenin yoludur.
Bu yoldan kimse özgürlüklerini
kazanamaz!

aşağılamak için başvurdukları bir uygulamaydı. Çin halkı, bağımsızlık savaşını kazanmadan önce kendi vatanlarında böyle aşağılanıyordu.

Ve Türkiye’den bir genelge:

“Evcil hayvanlar ve başörtülüler giremez!”

Hatırlanacaktır; Devlet Planlama Teşkilatı (DPT) Müsteşarlığı, 2000’de çıkardığı bir genelgeyle, DPT sosyal tesislerine, tatil ve kamp yerlerine başörtülü kadınların giremeyeceğini söylüyor ve ardından evcil hayvanların da bu yerlere giremeyeceğini ekliyordu.

Hem de bu genelge, “*Bize şu kadar milletvekili verin başörtüsü meselesini halledelim*” diyen, “**ürkek değil erkek parti**” diye propaganda yapan **MHP lideri Devlet Bahçeli**’ye bağlı bir kurumun genelgesiydi. Bunların dinle, imanla, inançla ne ilgisi olabilir? Yaptıklarının tek bir adı vardır. “**Din istismarcılığı**”.

Kurtuluş savaşının kahramanlarından **Sütçü İmam**’ı sahiplenirler bir de utanmadan. Maraş’ta kadınların başörtüsüne el uzatan Fransız subayına ilk kurşunu sıkarak işgalcilere karşı direnişi başlatan Sütçü İmam kim, bunlar kim?

İcazete değil, inancınıza ve iradenize güvenin!

Türban sorununun seçim dönemindeki iki “sahibi-ni” hatırlayın: **RP** ve **MHP**. Dindar kesim de bu ikisine güveniyordu. Güvendikleri dağlara kar yağdı. İkisi de iktidar koltuğuna oturdu, ikisi de iktidarlarında sorunu çözmediler.

Bu iki partiyi birleştiren tek bir şey vardır aslında: Din istismarcılığı. Bunun ötesinde “inanç özgürlüğünü” ne kadar savunup, savunmayacaklarına MGK karar verir.

İnançları için direnenler!

İnançlarının istismar edilmesine izin vermemek senin elinde. Senin örtünmeni seçim malzemeleri yapanlara, ve ilk dönemeçte seni satanlara artık inanmamak senin elinde.

Haklar ve özgürlükler mücadelesi, sırtını düzen güçlerine yaslayarak yürütülemez ve kazanılmaz. Bugüne kadarki pratiğiniz bunu yeterince kanıtlamıştır.

Direnış konusunda **devrimcilerden** öğrenebileceğiniz çok şey var. Eylemlerinizde, faşistlerin şovenist gösterilerine özenmek yerine, meydanlarda, hapishanelerde, okullarda, fabrikalarda devrimcilerin önderliğinde gerçekleştirilen direnişleri örnek alabilirsiniz. Elbette, layıkıyla direndiğinizde, düzenle ipleri koparttığınızda, maruz kalacağınız şiddet, bugünkünden çok daha fazla da olacaktır. Ama zaten, bel del ödemeyi göze alamayanlar, inançlarının **sonuna kadar** savunucusu olamazlar.

çözüm

Sorun varsa Çözümü de vardır

AÇLIK kader mi, nasıl önlenir?

Milyonların en büyük sorunu; AÇLIK.

Afrika’dan, Afganistan’dan değil, ülkemizden sözediyoruz. Bugün hala bir somun ekmeği bulanlar “*ben aç değilim*” diye düşünmesinler; yarın **o ekmeği de kaybedeceklerdir**.

Zaten, “insanca yaşam”dan söz etmek, eğitim, sağlık, konut gibi en temel haklarımızı istemek bile “lüks” kategorisinde değerlendiriliyor. Çıplak sorun; geçimini sağlama sorununa, **yaşama sorununa** dönüşmüştür.

Neden Bu Açlık, Yoksulluk?

Ülkemiz çok mu fakir? Yeraltında, yerüstünde hiçbir zenginliği mi yok?

Hayır, tam tersine **yeraltı madenleriyle, zengin tarım potansiyeliyle zengin bir ülkeyiz**. Zenginiz ama yoksulluğa mahkumuz. Çünkü ne ekeceğimiz, hangi madeni yerin üstüne çıkarıp işleyeceğimiz **em-peryalistler tarafından belirleniyor**. İktidarlar buna elleri mahkum uyuyorlar. Bunun sonucunda da IMF’den alınacak kredilerle, borçlarla, yalanla, dolanla günü kurtarmaya çalışıyorlar.

Kurtarılacak gün kalmamıştır gerçekte. Kemal Derviş’in “kriz bitti” açıklamasına, bırakın ekmecksizleri; sanayiciler bile feryat ediyor; yalan söyleme diye haykırıyorlar. Onların haykırmasının nedeni kasaları. Bizimse ekmek. Ama biz haykırmıyoruz, haykırışımızı birleştiremiyoruz.

“Neden” sorusunun cevabı; bu açlığın, yoksulluğun nasıl son bulacağının da yolunu açacaktır.

O zaman sıralamalıyız;

1- Açlık kader, kaçınılmaz değildir.

2- 75 milyonu doyuracak bir ülkeyiz.

3- Açlığın nedeni “açız” feryatlarının kopuk kopuk, bireysel yollardan çıkması.

4- Feryadımız birleşmeli, aç bırakanların kulaklarını çınlatmalı.

5- Açlık düzenini değiştirmek için halk kendi örgütlenmelerini yaratmalı, ekmek kavgasını bü-yütmeli.

Yalanlara, demagojilere, aldatmalara ve oyalamalara karşı

Söyleyecek sözümüz,

açlığı tokluğa, zulmü özgürlüğe, sömürgeliği bağımsızlığa çevirecek

çözümümüz var!

Ekmek ve Adalet'ten okurlarımıza, tüm halkımıza merhaba!

Zor zamandayız. Halk zorda.

Sorunlar dağ gibi, çözümler sanki dağın ardında.

50 yıldır aynı kadrolar, aynı partiler var ortada, alternatifler, adeta yerin altında.

Karanlık bir zamandayız.

Öncesi bir yana; 90'ların başından beri, hep daha koyulaşan bir karanlık... Açlık, sefalet, zulüm, yasaklar azalmıyor artıyor.

Belki; karanlığın en koyu olduğu anlardayız; yani başka açıdan baktığımızda şafağın en yakın olduğu anlarda.

Ancak yine de şafağın sökmesi kolay değil.

Karanlığı alabildiğine uzatmak

için ellerinden ne gelirse yapıyorlar ve yapacaklar.

Biz diyoruz ki;

Karanlığı aydınlığa, açlığı tokluğa, adaletsizliği adalete, sömürgeliği bağımsızlığa çevirmek zorunlu ve de mümkün!

Ekmek ve Adalet, bu zorunluluğu anlatmak,

nasıl mümkün olacağına dair düşüncelerini, önerilerini halkımızla paylaşmak için çıkıyor.

Ekmek ve Adalet; gelin, tartışalım, örgütlenelim, çıkış yolunu bulalım diyor.

Adalet, koyduk adını.

Şöyle bir bakın ülkemize; bugün Türkiye tablosunun en net resmi, **ekmek** etrafında dönüyor. Uzun giden halk ekmek kuyrukları, ekmek dağıtımındaki tablolar, ölüm kağıdında "açlıktan öldü" yazan insanlar, sofralarda küçülen lokmalar... var bu resimde.

Bu resim; hayatın her alanına yayılmış korkunç bir adaletsizlikle tamamlanıyor.

Adaletsizlik; birileri yiyor, 70 milyon bakıyor.

Adaletsizlik; işkencecilerin, katliamcılarının yaptıkları yanına kar kalıyor.

Adaletsizlik; açlığa ve katliamlara hükmeden "zirve"dekiler, hala zirvedeler.

Adaletsizlik; düzenin yargısı, bankaları hortumlayıp halkı aç bırakanları da, hapishanelerde, işkencehanelerde canlarımıza kıyanları da "beraat" ettiriyor.

İşte bunun için, ekmek ve adalet, en yakıcı sorununuz, en acil talebimiz hale gelmiş durum-

da.

Ekmek ve Adalet; ekmeksiz ve adaletsiz bırakılanların ve ekmeğin, adaletin kavgasını verenlerin sesi olmak için çıkıyor!

Adalet, sorunlarımızı ve çözümlerini tartışmaya çağrı olacak!

Gündemimiz halkın gündemidir... sorununuz halkın sorudur... Sorular soracağız... Otuz yıllık mücadele ve örgütlenme birikimimizin sonucu olan cevapları ortaya koyacağız... Sorunları ve çözümleri tartışmaya çağıracağız...

Düzen partilerinin artık söyleyecek tek bir yeni sözü yoktur.

Ne söyleyecekler?

Bu ülkeyi nasıl bu hale getirdiklerini mi anlatacaklar?

Günlük olaylar, gelişmeler dışında bu ülkenin ve halkın geleceğine dair tek bir ciddi söz, tek bir program duyuyor musunuz ağızlarından?

Duyamazsınız.

Çünkü ülkenin ve halkın geleceği artık, iktidar koltuğunda da olsalar, onların elinde değildir. Onlar sadece uyguluyor. IMF söylüyor, Amerika söylüyor, AB söylüyor, onlar yapıyor.

Hiçbir iradesi kalmayanların kendilerine ait sözleri olabilir mi?

Öyleyse, halk kendi tartışacak; nereye gidiyoruz, geleceğimiz ne olacak, yarınımız ne olacak? Tartışacak ve nasıl bir gelecek istediğini ortaya koyacak.

Ekmek ve Adalet; yalanla, demagojiyle perdelenmiş sahte çözümlere karşı halkın çözümünü, halkın sesinden duyurmak için çıkıyor.

Adalet, tartışıp çözüm yolları bulmaya, çözümü hayata geçirmek için örgütlenmeye çağrı olacak!

Fabrikalarda çalışan işçiler; söz hakkınız var mı bu topraklarda? Memurlar, söz hakkınız var mı? İşsizler, köylüler, esnaflar, sizlerin söz hakkı var mı? Yok, yok, yok!

İktidar nezdinde yok.

Az sayıda işçinin, memurun, köylünün örgütlü olduğu sözde işçi, köylü, memur örgütlenmelerinde bile söz hakkımız yok.

Düzenin kendisi gibi, sendikacısı, kooperatifişi de söz hakkımızı gasbediyor.

Sonuç; kitleler güdülecek koyun.

Böyle görüyorlar.

Örgütlenmek, böyle olmadığımızı göstermenin tek yoludur.

Örgütlenmek, düzen partilerinin, düzen örgütlerinin merhametine sığınmak dışındaki tek gerçek araçtır. Bu araca, bu silaha sahip olmadan, ne söz hakkımız olur, ne de haklar ve özgürlüklerimiz için mücadele edebiliriz.

O zaman örgütleneceğiz; ev ev, sokak sokak, mahalle mahalle, köy köy, örgütleneceğiz.

Ekmek ve Adalet; hak ve özgürlükler için, örgütlenme çağrısını Anadolu'ya yaymak için çıkıyor.

Adalet, yalanın en kaba haliyle hüküm sürdüğü ülkemizde gerçeğin en gür sesle haykırışı olacak!

İktidarlarından, bürokratlarına, basınından muhalefet partilerine kadar tümü, halkı ilgilendiren her konuda halkın gözünün içine bakarak yalan söylüyor. Yalanlarına "politika" adı veriyorlar, "vatanseverlik" diyorlar.

Açlık, sefalet kol geziyor; "iyiye gidiyoruz" diyorlar. Milyonlar ekmek derdinde, "borsa iyiye gidiş işareti verdi, IMF iyi yoldasınız dedi" diyorlar. Ha bu yaz, ha öbür kış düze çıkıyoruz diye yalan söylüyorlar.

Katlediyorlar, yakıyorlar, yıkıyorlar; "kendileri vurdu, kendileri yaktı" diyorlar.

Ekmek ve Adalet; yalanın saltanatına son verip, gerçeğin iktidarını kurmak için çıkıyor.

Adalet, vatanseverdir.

IMF'ye mahkum değiliz. IMF'yle ilişkimiz olsun ama, IMF paketleri daha insafli olsun diyenlerden değiliz.

Bir emperyalist birlik olan Avrupa Birliği'nin kapısına bağlanmaya karşıyız. AB'ye girelim ama "onurumuzla, eşit koşullarda" diyenlerden değiliz. Çünkü, sömürge olmanın onuru olmaz.

Amerikan imparatorluğuna karşıyız. "Ne ABD, ne Taliban" diyenlerden de değiliz; emperyalizmin karşısında, mazlumun, ezilenin ve direnenin yanındayız. Tarafız ezilen halklardan yana.

Tüm emperyalist güçlere karşı, vatanımızın bağımsızlığını savunuyoruz. Emperyalizm ülkemizi kelimenin gerçek anlamıyla işgal etmiştir. İşgal, işbirlikçileri vasıtasıyla sürdürülmektedir. Bağımsızlığımızı elde etmek için, Anadolu halkının emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı, yeni bir **kurtuluş savaşı** vermesinin zorunluluğuna inanıyoruz. Vatanseverliğimiz, kurtuluş savaşımızı savunmaktır.

Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı olmayan, vatansever de değildir.

Ekmek ve Adalet; "bu vatan bizim" diyenlerin, emperyalizme karşı bağımsızlık isteyenlerin, "IMF'ye hayır" diyenlerin sesi olmak için çıkıyor.

Adalet, demokrattır.

İnanç ve düşünce özgürlüğünün savunacağı.

F tipi hapishanelerdeki kilitli düşüncelerinin de, türbanlı genç kızlarımızın inançlarının da, alevi halkımızın ibadet özgürlüğünün de, Kürt halkının ulusal özgürlüğünün

de savunucusuyuz.

Nerede bir zulüm varsa "bizden, bizden değil" ayrımı yapmadan zulmün karşısındayız.

Zulüm düzenine karşı hakları ve özgürlükleri için mücadele edenlerin yanındayız.

Ekmek ve Adalet; inançların, hak ve özgürlüklerin savunucusu olmak için çıkıyor.

Adalet, devrimcidir.

Çünkü "ekmek ve adalet talebi"nin kendisi devrimcidir.

Mücadelesiz, devrimsiz ne herkese yetecek kadar ekmek, ne yüreklerimizi ferahlatacak kadar adalet, mümkün değildir.

Karanlık zamandayız. Karanlığı yaratan, düzenin kendisi. Karanlıktan kurtulmak, düzenden kurtulmak demektir.

Ekmek ve Adalet; sömürü ve zulüm üstüne kurulu düzenden kurtulmanın yolunu göstermek için çıkıyor.

Ekmek ve Adalet

“Küreselleşme Karşıtları”

İleriye ya da geriye
Reformlara ya da devrime
Bölünmeye ya da birleşmeye

Sömürünün, yoksulluğun 20. yüzyılın hemen hiç bir döneminde görülmedik ölçülerde boyutlanması, yoksulluğun Asya, Afrika ülkelerinde alenen açlık düzeyine varması, daha- sı, işsizliğin, yoksulluğun, sefaletin yeni-sömürgelerden çıkıp emperyalist ülkelerde de milyonların kapısını çalması, emperyalizmin “küreselleşme” adını verdiği bu ekonomik politikalara karşı mücadeleyi de, tüm halkların gündemine soktu.

Emperyalizm, “küreselleşme” adı altında IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla tüm ülkelere aleni soygun paketlerini dayatırken, emperyalist ülkelerin kendi içinde de mevcut ekonomik, sosyal hakların hızla gasbedildiği bir süreç başladı.

“**Küreselleşme karşıtları**” diye adlandırılan hareket de işte bu zeminde ortaya çıktı.

Halkların kapitalizme, emperyalizme öfkesi

Anti-emperyalist ve anti-kapitalist bir muhtevaya sahip olan bu halk tepkileri, emperyalizmin “küreselleşme” veya “globalizm” adını verdiği politikalarını hedeflediği için de “anti-küresel, anti-global” hareketler olarak adlandırıldı.

Burjuva medya, başlangıçta bunları daha çok marjinal guruplar gibi yansıtmaya çalıştı; örneğin gösterilerdeki anarşist gruplar öne çıkarıldı. Ama kısa sürede böyle olmadığı zaten yüzbinleri toplayan gösterilerle ortaya çıktı. Medyanın yansıttığının tersine, bu hareketlerin **kitle temelini** de genç çalışanlar, işsizler, hakları gasbedilenler oluşturmaktadır. Bu hareketlerin ilk önemli çıkışı sayılan Seattle’deki eylemlerde de en yoğun katılım sendikalı işçilerin katılımıydı.

Ama sendikaların bu hareket içindeki etkinliği, aynı zamanda “küreselleşme karşıtı hareket”in zayıf yanını da oluşturmaktadır.

Çünkü, sendikalar aynı zamanda büyük çoğunluğu itibarıyla, “küreselleşme karşıtı” hareket içinde

düzen içi eğilimi, mevcut emperyalist iktidarlara uzlaşma eğilimini de temsil ediyorlar.

Binlerce örgüt ve ayrımlar

“Küreselleşme karşıtı” tek, organik bir hareketten söz etmek mümkün değildir. Daha çok emperyalist ülkelerin ve kurumların “zirve” toplantılarına karşı eylemlerde bir araya gelen binlerce örgüt içinde, devrimcilerden reformistlere, dini örgütlenmelerden çevrecilere, anarşistlerden sendikalara kadar bir çok eğilim ve çevre yer alıyor. Sendikalar ve AT-TAC gibi kendilerini doğrudan “anti-küresel” olarak tanımlayan örgütlenmeler, şu an için bu eylemlerin organizasyonunda daha ağırlıklı bir yer tutuyorlar.

Bu binlerce örgüt, onlarca, yüzlerce siyasi görüş arasında temel ayrım, emperyalist-kapitalist düzeni kabul veya reddetmek noktasında ortaya çıkan ayrımdır. Başka ifadelerle, devrim ve reform, “insancıl kapitalizm” ve sosyalizm arasındaki ayrım.

Örneğin ATTAC, kendi amacını “*global emperyalist-kapitalist finans kuruluşları üzerinde, dünya emek cephesinin demokratik yaptırımlarını tesis etmek*” olarak açıklıyor.

Diyorlar ki, “**Başka bir dünya mümkün!**”

Ama nasıl bir dünya, adı ne? Bunu telaffuz etmekten bilinçli bir kaçış var. Belli kesimlerin “daha adil bir dünya” olarak dile getirdikleri formülasyonun içinde, adaletsizliğin köklü bir şekilde yokedilmesi hedefi yok.

Adaletsizliğin “**biraz**” azaltılması, eşitsizliğin “**biraz**” küçültülmesi isteniyor. Yani kısacası reformları esas alan bir çizgi bu. Emperyalizmin, egemen sınıfların icazetinde kalıyor.

Emperyalizm “küreselleşme karşıtlarını” ayırmaya zorluyor

Emperyalizm, başından itibaren **enternasyonal** bir biçim kazanarak ortaya çıkan, anti-emperyalist

bir muhteva taşıyan bu hareketi bölmeye yönelik bir çizgi izledi.

Düzen için tehlikeli olanlar ve olmayanlar, ayrıştırılmalıydı.

Sistemi değiştirmek istemeyenlerin, sisteme karşı örgütlenmeyenlerin varlığı, emperyalizm için sakıncalı değildir; tersine emperyalizm bunları "demokrasi şovu"nun bir parçası olarak vitrinde tutmakta da yarar görür. İşte bu nedenle, emperyalizm uzun süre, düzen içi kesimlerin "küreselleşme karşıtı" organizasyonlarına fazlaca bir engel çıkarmamıştır. Ama aynı zeminin devrimci, radikal güçlerin de yer alması karşısında baskılar da gündeme gelmiştir.

Çeşitli gösterilerde başlatılıp Cenova'da tırmandırılan açık polis terörü de, bir yanıyla kitleleri sindirmeye, ve aynı zamanda bu ayrıştırmayı hızlandırmaya yönelikti.

Kendilerini "küreselleşme karşıtı" olarak tanımlayan ama emperyalist-kapitalist düzene de temelden karşı olmayan kesimler, emperyalizmin icazetini kaybetmemek için kendileriyle devrimci, radikal kesimlerin "farklı" olduğunu kanıtlamaya çalışmış, kendilerinin "şiddete karşı olduğunu" açıklayarak emperyalizmin "bölme" planına destek vermişlerdir.

"Terör, şiddet" demagogilerine teslim olanlar "Küreselleşme karşıtı" niteliğini de kaybederler

Bu hareket içindeki saflaşma, çeşitli biçimlerde sürüyor.

Dünya Ekonomik Forumu'na alternatif olarak Brezilya'nın Porto Allegre kentinde yapılan Dünya Sosyal Forumu'nda, **FARC** ve **ETA**'nın foruma alınmaması, Castro'nun, çeşitli örgütler tarafından davet edilmesine rağmen, organizatörlerin veto haklarını kullanarak Castronun gelip konuşmasını engellemeleri, emperyalizmin baskısının "sonuç" vermeye başladığını gösteriyor.

Peki ne olacak?

"Küreselleşme karşıtları" da kendilerine göre bir "terör örgütleri listesi" mi oluşturacaklar?

Bundan kazançlı çıkacak olan ise sadece emperyalizmdir.

Terör, şiddet demagogileri altında devrimcilerden "fark"ını koyanlar, Bil Gates'lerle "aynı"laşırlar. Emperyalizmin şiddetine ve açlık dayatmasına karşı, tüm anti-emperyalistler birleşmelidir! Emperyalist küreselleşmeye karşı dünyanın tüm ezilen halkları, birleşelim!

ETA'yı, FARC'ı, Castro'yu kabul etmeyenler, Fransa devletinin temsilcilerini kabul etmekte bir sakınca görmemişlerdi. Fransa, Porto Allegre'deki toplantılara "devlet düzeyinde" en üst düzeyde ve en fazla yetkiliyle katılan ülke oldu. Bir emperyalist ülke olan Fransa'nın, "Küreselleşme karşıtları"nın Dünya Sosyal Forumu'nu desteklemesi, yine emperyalist çıkarlarından bağımsız olabilir mi?

Fransa'nın hesabı basit, böylece ABD'ye karşı elini güçlendirmiş oluyor. Ama emperyalistlerin devlet düzeyinde katılımını meşrulaştıranlar için sorun o kadar basit değil. Çelişkileri kullanmak farklı, devletle birlikte hareket etmek farklıdır.

Devrimcilerden uzaklaşıp, emperyalist devletlere yakınlaştıkça, o "küreselleşme karşıtlığı"nın içi boşaltılmış olacaktır.

Emperyalistlerin himayesinde paneller, formalar yapıp, tekellere öneriler yapan, halklara daha çok "sadaka" verilmesini öneren bir "küreselleşme karşıtlığı"ndan emperyalizmin rahatsız olmayacağı açıktır. Ama bu küreselleşme karşıtlığının, "yoksullara daha çok yardım edilmeli" diyen en büyük emperyalist tekellerden birinin sahibi olan **Bill Gates**'in "karşıtlığından" farkı da kalmaz.

Küreselleşmenin, aç, işsiz bıraktıkları birleşin! Anti-emperyalistler, birleşin!

Emperyalist saldırganlık, dizginsizce sürüyor. Ülkeleri yakıp yıktığı, katliamlar yaptığı gibi, emperyalist dünya düzenine karşı çıkan her kesimi, "küreselleşme" karşıtları da dahil olmak üzere "terörist"likle suçlayıp sindirmek istiyor.

Dev tekeller, IMF ve Dünya Bankası, ahtapot gibi kollarını her yana uzatıp, açlığa açlık, işsizliğe işsizlik ekliyorlar.

Emperyalizmin "küreselleşme" adını verdiği pervasız soygun ve sömürüsüne direnmek, yeni-sömürge halkları için de, emperyalist ülke halkları için de kaçınılmaz bir zorunluluk halini almıştır. "Kapitalizm öldürüyor"sa, gerçekten de, kapitalizmi öldürmekten başka yol yoktur.

Dünya halkları bunun için birleşmelidir.

İspanya'da Yüzbinler Emperyalizmi Lanetledi!

Avrupa Birliği zirvesine karşı 14-16 Mart tarihleri arasında Barcelona'da anti-emperyalist, anti-kapitalist güçlerin katıldığı büyük gösteriler yapıldı.

14 Mart öncesinden onbinler akmaya başladı İspanya'ya. İspanya hükümeti, emperyalistlerin lanetleneneği bu gösterileri engellemek için olağanüstü hal ilan etti.

İspanya ile Avrupa ülkeleri arasında daha önce yapılan Schengen anlaşması devreden çıkarılarak, sınırlarda kontroller, engellemeler yapıldı. "Sınırları kaldırıyoruz" diye ögünüyordu Avrupalı emperyalistler. Ama halkın mücadelesi sözkonusu olduğunda, sınırlar yeniden konuldu.

Onlarca otobüs, sınırda tutularak, İspanya'ya girmeleri engellendi. Bu yüzden yürüyüşe yetişemeyen ikibine yakın gösterici bu yasadışılığı protesto etmek ve İspanya'daki globalizm karşıtlarını desteklemek amacıyla Fransa-İspanya arasındaki

sınır şehri olan Perpignan'da gösteri yaptılar.

14 Mart'da sendikacılar ve öğrencilerden oluşan toplam **85 bin** gösterici Barcelona'nın sokaklarında. İşçiler, işsizliğe karşı, öğrenciler eğitimin özelleştirilmesini protesto etmek için alanlardaydı.

15 Mart'da ise Barselona'nın 15 farklı merkezinde **onbinlerce** "küreselleşme karşıtı" gösterilerde biraraya geldi. Bu gösteriler esnasında 36 kişi İspanya polisince gözaltına alındı.

En büyük gösteri 16 Mart'da gerçekleşti. Akşam saatlerinde yapılan gösteriye toplam **üç-yüzbin** anti-emperyalist katıldı. Gösterilere katılanların büyük çoğunluğu Bask Ülkesinin ve İspanya'nın Katalonya bölgesi halkından oluşuyordu. Barselona'da gösterilere Cepheliler de katıldı. Cephe'liler İspanyolca bildiriler dağıttılar.

Barselona'da herkes gördü ki, ABD'nin "teröre karşı savaş" tehditleri, yüzbinleri yıldırnamamıştı.

**CEZAEVİNDEKİ KORKUT EKEN'İ KAHRAMAN İLAN EDEN
GENERALLER "EMİRLERİ BİZ VERDİK" DEDİLER**

Solun Beyni

"Tek talep, tek slogan" ama hesap çok...

"Generaller tutuklansın!"

Bu talebe katılmayacak hiç bir sol, devrimci, demokrat, ilerici yoktur.

Ortada herkesin hemfikir olduğu bir talep varsa, bunun **mantıki sonucu**, o talebin etrafında bir birliği gerçekleştirmenin de mümkün olması gerektiğidir.

Ama işte tam bu noktada, solun gerçeğine bakıldığında, bunun o kadar da kolay olmadığı görülür.

Niye? Sol, mantıksız mı? Herhangi bir konuda mantıksal olan, solda niye hayat bulmuyor?

Çünkü, mantığın, mücadelenin ihtiyaçlarının ön plana alınması gereken yerde, solun büyük çoğunluğunda, küçük hesaplar ve subjektivizm öne çıkarılıyor.

"Generaller tutuklansın!"

Her türlü tartışmayı ve "anlaşamama ihtimalini" asgariye indirmek için tek talep, tek slogan! Diyelim ki, açıklamalar, afişler, mitingler, herşey bu çerçevede gelişsin.

Önerilerin ilk adımda çarptığı engeller

Bakın, hemen bundan sonra neler gündeme gelecek?

ÖDP ve diğer legal parti çevreleri... Muhtemeldir ki, slogan tamam, talep tamam ama, falanlarla yanyana görünmek, bizim açımızdan iyi olmaz, düzenin icazetini kaybedebiliriz hesaplarına girecekler.

Kürt milliyetçiliği... Muhtemeldir ki, Kürt sorunu başa alınsın... diye itiraz edecekler en başta... Tamam deseler de örneğin ortak eylemi, onlar "generaller tutuklansın" eylemi olmaktan başka her şeye benzetecekler...

Reformizm, genel olarak hemen ÖDP, HADEP, EMEP, SİP, KESK, DISK... diye her türlü birliği düzenin yasallığına sıkıştırmaya çalışacak... Solun "öteki" kesimini dışlayacak. Solun devrimci dinamiklerini temsil eden, faşizmle dışa dış çatışmayı

yürütenleri mesela "marjinal gruplar" deyip, baştan dışlayacak...

Bir çok devrimci grup, ya "talebi bununla sınırlamak yanlış" deyip, daha keskin öneriler getirecek, ya tamam deyip, imzam görünsün hesabının dışında, hiç bir emek sarfetmeyecek... "İşimiz var" deyip, başkalarının sırtından propaganda yapmayı düşünecek.

Sendikalar, Konfederasyonlar, Oda'lar, işin "merkezinde" olacakları oluşumlara yönelecekler. Bir "oluşum" oluşturduklarında da bir basın açıklaması, tamam... Sonrası olmayacak!

İslamcılar, yeni bir 28 Şubat yumruğuna maruz kalmamak için, ne generallere karşı açık cephe alacaklar, ne de devrimcilerle yanyana gelecekler.

Bütün bunlar, bir "**önyargı**" diyebilirsiniz. Hayır, biz sadece bugüne kadar yaşananları anlatıyoruz. Bugünden sonra **böyle olmaması için** bunları eleştiriyor, sorgulanmasını değiştirilmesini istiyoruz.

Sorgulama olmazsa, değişme olmaz.

Değişme olmazsa birlik olmaz.

Olur gibi gözükse dağılması üç vakti bulmaz.

"Önyargı"lar, son yargı olur yine. Tek talep, tek slogan da birleştiremez kimseyi.

Subjektif sınırlar çizmek, yan çizmektir

Birlik yapmak için, herkesle, her konuda anlaşmayı istemek, birliği istememekle aynı şeydir. Politikalarımız, önceliklerimiz, hatta devrim ve düzen karşıtlığı içindeki yerlerimiz farklı farklı olabilir. Öyledir de.

Açıkça ortaya koyuyoruz; mesela ÖDP çizgisi, kendi iç muhalefetini de tasfiye ederek, tümüyle **düzen içi** ve **Avrupacı** bir çizgiye oturmuştur. Bir düzen partisiyle arasında belli belirsiz farklar kalmıştır.

Kürt milliyetçiliği, ABD'nin Irak'a müdahalesi-ne onay veren son politikalarıyla, emperyalizm ve halklar saflaşmasında, karşı safta yer almaya yönelerek, **çok vahim** bir adım daha atmıştır.

Ama biz bütün bunlara rağmen, haklar ve özgürlükler mücadelesinde bunlarla da bir araya gelinebileceği düşüncesindeyiz.

Devrimde anlaşamayabiliriz, sosyalizmde anlaşamayabiliriz, şiddet'te anlaşamayabiliriz... Ama zaten tartışılan, olabilirliği olan ve gündemde olan devrim ve sosyalizm doğrultusunda bir birlik değil; haklar ve özgürlükler mücadelesinden sözediyoruz burada.

Kürt milliyetçiliği de, islamcılar da legal parti çevreleri de, illegal devrimci örgütler de bu mücadelenin şu veya bu ölçüde içindedir, parçasıdır. Ve

biz, işte bu noktada asgari birliktelik neden olmasın diye soruyoruz?

Bunun önündeki engelleri sorguluyoruz.

Birlikte iş yapmaya niyet varsa, biçim engel değildir!

Bu düzene, düzenin zulmüne, ekonomik politikalarına karşı olanlar, mutlaka dönüp, neden örneğin **IMF'ye ve F tiplerine karşı birlikte olunamadığını** sorgulamalıdır.

Bu ikisi, tarihi önemdedir. Bu ikisinde birlik olamamanın **nedenleri** açığa çıkarılıp aşılamazsa, birlik konusunda umutsuz olmak hiç de yanlış olmaz. Solun, muhalif güçlerin tüm ideolojik, pratik zaafı bu sorunlar özelinde açığa çıkmıştır. "Birlik olamama" sorununun nedenlerinin sanıldığından çok daha derinlerde ve kökle olduğunu göstermiştir.

"F tiplerine karşı birlik olamayanların, başka hiç bir şeyde birlik olmaları mümkün değildir" demek de mümkün. Ve kuşkusuz bunda bir gerçeklik payı da var. Ama işte tam da bu gerçekliği değiştirmek zorundayız.

Bunda bile birlikteliğe engel olan "beynimizin içindekileri" gözden geçirmeliyiz.

Bazı önerilerde deniliyor ki, devrimcilerin oluşturacağı birlik ayrı, düzen içinde olan çeşitli güçlerle birliktelik ayrıdır.

Elbette, birlik zeminleri, mutlaklaştırılmaz.

Düzene karşı devrimi savunmakta net olanların kendi aralarında birlikteliği olur, devrimden yana olmayan ama düzene şu veya bu oranda karşı olanların birlikteliği olur, bu iki kesimi yanyana getiren birliktelikler olur.

Yasal zeminlerde, veya illegalde olur.

İsmi "demokratik cephe" olsun deniyor bazı önerilerde. Mümkün. Haklar ve özgürlükler cephesi de olabilir, bir başkası da. Komite deyin, meclis deyin, bunlar da belirleyici değil.

Sorun işlevindedir. Tartışma hiç adsız da yürütülebilir, ne yapacak, nasıl yapacak anlaşılır, bunu ifade edecek bir ad konulur.

Haklar ve özgürlükler mücadelesinde yeterince somut talepler var ortada: Susurlukçu generalerin tutuklanmasından F tiplerine, Kürtçe eğitime, IMF paketlerine kadar... Biri için, bir kaç için, neden birlikte olunamamış?

Olunamıyorsa, küçük hesaplar, subjektif niyetler olduğu inkar edilebilir mi?

Solcu, "Zorunlu hizmet"e karşı çıkar mı?

1981'de çıkarılan ancak halen uygulanmayan ve Sağlık Bakanlığı'nın bugünlerde yürürlüğe koyacağını açıkladığı "Zorunlu Hizmet Yasası" ilginç bir tartışma ortaya çıkardı. Yasa, özellikle Doğu'da, Güneydoğu'da doktorsuz bölgelere doktor gönderilmesini öngörüyor. Tabib Odaları, uygulamaya karşı olduklarını açıkladılar.

Diyorlar ki, işte orada gerekli donanım yok, lojman yok, şu yok, bu yok... Doğru! doğru ama;

Idealist devrimci öğretmen öykülerini hatırlarız. Gittiği köyde okul bile yoktur, gider, köylüyü okula ikna eder, imeceyi örgütler...

Hayır, sol adına bu karşı çıkışı onaylamak mümkün değildir. Solcu, devrimci için, halkın derdini derdi saymak, olmazsa olmazdır.

TTB Başkanı Sayek'ler ne diyor peki? *"Orda imkanlar yok, onun için gitmek istemiyoruz."*

Peki bunun solculuğu nerede? Bu tavırda sadece "kendini düşünen" bir bencillik var.

Böyle sol olmaz, böyle solculuk olmaz.

MHP iktidarının "zorunlu hizmet yasası"nı bir sürgün aracı olarak kullanması ihtimal dahilinde değil mi? Elbette. Ama o noktada da mücadeleyi sürdürürsün. Buna engel olan bir şey yok. Devrimcilik odur ki, sürgünleri bile, düzenin aleyhine dönüştürmeyi bilir. Sürgünlerle devrimci düşünceler oradan oraya yayılır.

Ha, elbette zorunlu hizmetle sağlık sorunu çözülmez de. Sağlık sistemindeki bozukluklara, eksikliklere karşı mücadele sürecektir. Hatta gittiğin o imkansızlıklar içindeki yerlerde, halka, bu durumun sistemin bir sonucu olduğunu anlatarak, halkı bilinçlendirmek, örgütlemek de görevin değil mi?

İstanbul Tabip Odası, Sağlık Bakanlığı'nı **"popülizm"** yapmakla suçluyor.

Bakın, beyin burjuva politikadan, ideolojiden nasıl etkilenmiş. Biri işçiye, biraz daha yüksek maaş istiyor, ne diyor IMF'ciler, "popülizm" yapmayın. Halkın yarına olan her şeyin adı IMF'cilerin ağzında popülizm olmuş. Sen ne diye bu kavramı kullanıyorsun? MHP'li, katliamcı Sağlık Bakanı'nı eleştirecek kendine ait kavramların yok mu?

Sen, Tabipler Odası olarak, o bakanlığın dışında, doktorsuz bölgelere yönelik ne yaptın? Gecekondu-lara, köylere yönelik projeler mi geliştirip uyguladın? Yapmadıysan, sadece orada kendi rahatın olmayacağı için, karşı çıkman haksız, yersizdir.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

Medyanın kahramanları

Kontrgerilla şefi Korkut Eken'i aklayan röportajlarıyla önce **Star** gazetesi başladı.

Çok ama çok "duygulu" yazılardı doğrusu. Kontrgerillacı hapse girecekti, evinde bir matem havası vardı (çocukları çok ama çok üzgündü, acaba Korkut Eken, kelle kesip kulak koleksiyonu yaptığı dönemlerde, operasyonlardan eve döndüğünde o çocukları "canım babam, ellerine sağlık" diye mi karşılıyorlardı babalarını?..)

Star'ı, Hürriyet'te Ayşe Arman'ın Ayhan Çarkın röportajı, Ertuğrul Özkök'ün kahramanlık methiyeleri izledi. Ardından **Habertürk'te** "Basın Kulübü'nde izledik Susurlukçu kahramanları.

Kim bastı acaba medyanın düşmesine?

Medyanın iki düşmesi var; biri "Andıç"lar. Hatırlayacaksınız, hani şu Genelkurmay'ın meşhur "**hangi haberi nasıl yapacaksınız**" muhtevassındaki genelgeleri. Diğer düşme ise, **dolar** düşmesi. Ucunda dolar olan her şey onları harekete geçirir. Hükümetten bir ihale alınacak, alınmış krediler ertelettirilecek veya sildirilecekse, hemen iktidarın hoşuna gidecek bir kampanya başlatılır.

Ancak tüm bu kampanyaların hesap edemediği, yıkıp geçemediği bir de halk gerçeği, halkımızın Susurlukla ilgili verdiği karar vardır. Susurluk'u meşrulaştırma, katilleri kahramanlaştırma kampanyası da bu duvara çarpmıştır. Oligarşinin iç çatışmaları burada belirleyici etkenlerden biri olsa da, temelde onların karşı çıkışlarındaki meşruluğu, cüreti belirleyen de halkın Susurluk'a karşı oluşudur.

Zor iştir Susurluk'u aklamak!

Şimdi dönüp kendini vuran bumerang'ın kuralı işliyor.

CNN-Amerikan

Haber özetlerinden bir başlık: "**Irak gerginliği tırmandırıyor...**"

Yine ne yapmış acaba Irak?

Hangi ülkeyi ilhak etmiş?

Kime karşı "kitlesele imha silahları kullanmış" acaba?

Haberin ayrıntısını bekliyoruz merakla. Spiker konuşuyor.

Irak Dışişleri Bakanı Taha Yasin Ramazan 12 Mart'ta yaptığı açıklamada... "**Irak halkı ülkesini savunmaya hazır.**" dedi.

"**Kendimizi savunacağız**" diyor. Hepsini bu.

"**Saldıracağım...**" diyen ABD yönetimi, "**Irak yönetimini değiştireceğim**" diyen ABD, gerginliği tırmandırmış olmuyor da... Irak "**kendimizi savunacağız**" dediği için "gerginliği tırmandırmış oluyor!"

CNN Türk değil. CNN Amerikan.

Veya başka deyişle, **Amerikancı-Türk.**

Şimdi birçok köşebaşını onlar tutuyor bu ülkede. Ve onlar en az Yanki'lerin kendileri kadar **tehlikeli**, en az onlar kadar **suçlu** değil mi?

Hürriyet'in EREN KESKİN'i İhbar Ve Susturma Kampanyası

Susurluk aklayıcısı Hürriyet bu kez de İHD İstanbul şube başkanı Av. Eren Keskin'i ihbar ve susturma kampanyası yürütüyor.

Olayın özeti şu: Eren Keskin Almanya'da AABF tarafından düzenlenen "Kadın Hakları" konulu bir toplantıda demiş ki; "**Ordu bankalar satın alıyor. Silahla sermaye aynı elde toplanıyor...Parlamento etkili değil, faşizan militer yapı var... Askerler bölgede kadınlara şişeyle, copla tecavüz ediyor...**"

Aynı toplantıya katılan Prof. Necla Arat ve alevileri bölme kampanyasında da kullanılan AABF'nin eski bir iki yönetici dışında üçüncü bir isim geçmeyen "tepkiler çıkı gibi" başlıklı haberlerle açık bir ihbarcılık yapılmaktadır.

Eren Keskin'in söyledikleri tam da doğrudur: "**Taş gibi delikanlılarımız var, neden cop kullanalım**", "**Makadına süngü takar cepheleri gezdiririm**" diyen bu ordu'nun generalleri değil mi? Yüzlerce işkencede tecavüz davası mahkemelere yansımada mı?

"Kriz" günlerinde en büyük vurgunu vuran Oyak kimin? Oyak'ın bedavaya kapattığı batık bankalar ne?

Bu gerçekleri Hürriyet de bilir, **amaç**; muhalif olan herkesi, her kesimi susturmak, sindirmektir.

DEVİRİMCİ TUTSAKLARIN DİRENİŞİNE AVRUPA'DA DESTEK EYLEMLERİ

Avrupa'nın çeşitli kentlerinde düzenlenen gösteri ve etkinliklerle tecritin kaldırılması istendi, ölüm orucu direnişine destek verildi.

HOLLANDA: Rotterdam kentinde TAYAD Komite tarafından Türkiye Konsolosluğu önünde düzenlenen bir gösteriyle ölümlerin sorumlusunun devlet olduğu söylendi.

ALMANYA: Dünya tutsaklar günü nedeniyle **Hamburg'da** 16 Mart'ta Fuhlsbüttel Hapishanesi önünde bir miting düzenlendi. Tecrite karşı direnen İlhan Yelkovan'ın da bulunduğu hapishane önünde Rote Hilfe'nin düzenlediği mitinge katılan İKM üyeleri hapishanelerde direnen devrimci tutsakların ölüm orucu direnişi anlatıldı, bildiriler dağıtıldı.

ALMANYA: Hamburg İKM düzenlediği bir panelle Almanlar'a Armutlu katliamı anlatıldı. 17 Mart'daki panele,

geçen ay Türkiye'ye heyet olarak gelen iki Alman gözlemlerini anlattı.

Armutlu katliamını anlatan kasetin izlenmesinden sonra heyet üyeleri Armutlu'daki ablukadan ve halka karşı uygulanan baskılardan sözetti. Panele katılan 40 Alman katliam ve direnişle ilgili sorular sordu, panelistler cevap verdi.

ALMANYA: "Sessiz Ölüm" filmi Duisburg'da gösterildi. 16 ve 22 Mart'da Duisburg Anadolu Eğitim Kültür Merkezi'nde gösterilen film Avrupa hücrelerinden örneklerle tecriti anlatıyor.

YUNANİSTAN: 50 şehirden temsilcilerin yer aldığı "Barış Dernekleri"nin 10 Mart'daki Ulusal kongresinde Filistin ve İsrail'den gelen temsilciler Filistin direnişini değerlendirirken, Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi temsilcisi de yaptığı konuşmada Türkiye'de halen süren ölüm orucu direnişini anlatarak dayanışma çağrısında bulundu.

Yusuf KUTLU ve Yeter GÜZEL için Lavrion Mülteci kampında düzenlenen anmaya 200 kişi katıldı.

Roma-Galatasaray Maçındaki Koltuklar ve 8 Bin Bildiri

Geçtiğimiz hafta İtalya'da Roma-GS maçı vardı, maçtan çok, sonrasında çıkan olaylarla günlerce gündemde kaldı. İsmail Cem'den, medyasına kadar şovenizmi körüklemek aracı haline getirilen maçta başka şeyler de yaşanmıştı oysa.

O gün Roma Olimpik stadına giren Türk ve İtalyan seyirciler koltukların üzerinde İtalyanca ve İngilizce yazılmış **8 bin bildiri ile karşılaştılar**. Bildirileri **İtalyan devrimcileri** hazırlamıştı.

Bildiride, *Türkiye'nin ABD'nin hizmetinde olduğu, iktidarın açlık ve zulümden başka hiçbir şey üretmediği* söyleniyor ve *Türkiye halkını emperyalizme direnmeye çağırıyordu*. **Nasıl direnilmesi gerektiğinin adresini** de gösteriyordu bildiri; **Türkiye hapishanelerinde emperyalizmin tecrit politikasına karşı direnen devrimci tutsaklar**. Ölüm orucunun geniş olarak anlatıldığı bildiride, direniş selamlanıyordu.

İtalyan devrimcilerinin enternasyonal dayanışmasını gizleyen medya ve İsmail Cem şovenist kışkırtma yürüttüler. Ama onların sorunu şiddet, insan hakları değildir. Örneğin, o gün orada devrimciler bir pankart açsalar ve İtalyan polisi, Galatasaray'lılara değil de, pankart açan devrimcilere karşı o şiddeti uygulasaydı, basın da, İsmail Cem de hiç kuşunuz olmasın ki Mussoli'nin polisini takdir edeceklerdi.

Başlıklara bakın; "İt-alyan" (Star), "Barbar İtalyan" (Takvim), "Mussoli'nin torunları" (Akşam), "Çirkin İtalyan" (Sabah), "İtalyan usulü Rezalet" (Hürriyet)... Utanmazlar! O polis şiddetinin on, yirmi, kırk, yüz misli her gün bu topraklarda yaşanmıyor mu? Bu medya hangisinde buna benzer başlıklar atıyor; Cem hangisini protesto ediyor? Sahtekarlık ve ikiyezlülük miğde bulandırıyor.

Bunlar "Mussoli'nin Polisleri"yse Bunlar Kimin Polisleri acaba?

Hekimoğlu Türküsü ve Öyküsü

**Hekimoğlu derler benim aslıma
Aynalı martin yaptırdım da Narinim
kendi neslime**

Martin denilen eski bir tüfek, yani adalet. Martin taşırmış o da diğer yiğitler gibi. Üstelik de martinin aynalı. Öyle ki kundağına bak resmini gör, ayna gibi. Bir kere yaman şeydir martin. Omuzuna astın mı dehşeti yayılır, bastın mı tetiğine düşmanı serer. Gerçi Köroğlu "Tüfek icat oldu, mertlik bozuldu" demiş. Niye? Kim icat etmiş tüfeği? Bolu Beyi. Yeke yek Köroğlu'nun üstesinden gelemeyince, çıkıp da dağlara yaslanamayınca, işi tüfeğe dökmüş. Uzaktan, pusudan. İşte ne yapabilirse. Hoş Ordu'nun, Fatsa'nın ağaları da bundan farklı değil. Salihli'de, Bohçaarmut'ta, Çitlice'de ve öteki köyler de sarılmıştır silaha. Zülüm için, ha! Yoksul ağzını açmasın, hakkını istemesin. Ama tüfek icat olsa da, hak haktır. Hekimoğlu, "Aynalı martin kendi neslime yaptırdım" der. Nesli topraksız, kendi çoban, devir de eski. Hekimoğlu'nu 'hekimoğlu' yapan ağanın gaddarlığı, kendi yiğitliği.

*Hekimoğlu derler benim aslıma
Aynalı martin yaptırdım da Narinim kendi neslime
Hekimoğlu derler ufak bir uşak
Bir omuzdan bir omuza Narinim on arma fişek
Konaklar yaptırdım mermer direkli
Hekimoğlu dediğin de Narinim aslan yürekli
Konaklar yaptırdım döşeyemedim
Ünye Fatsa bir oldu da Narinim baş edemedim
Ünye Fatsa arası ordu da kuruldu
Hekimoğlu dediğin Narinim o da vuruldu*

Kim bu Hekimoğlu? Neden mi ortaya çıktı? Ağa kalıntılarına sorarsanız Hekimoğlu rezilin rüsvanın biridir. İffetsizin, kanun kaçağının biri.

Köylüye sorarsanız iş değişir. Hekimoğlu merttir, yiğittir, fukaranın malına dokunmaz, kimsenin ırzına el sürmez, hakkı hukuku gözetir.

Fatsa'nın Yassıtaş Köyü'ndendir. Sekiz on yaşlarında iken anası ölmüş, babası zaten kendi geçiminden aciz. Böyle olunca, yol ağa kapısına açılır, ağaya boyun eğecek, kulluk edecek. Babasının yürek bağı incelmıştır ama çare ne ola yok-sulluk bu. İşte Hekimoğlu, Hekimoğlu olmadan önce böyle bir çobandır. Onu "Hekimoğlu" yapan ağanın gaddarlığı ve bir de kendi yiğitliği

olur. Ağa katı yürekli, aksı, onu bir saniye bile boş koymaz. Tarlaya git, çift sür, darı çapala, davar güt, ağaç kes, atları yemle, yani nerede ne iş varsa koş hem de karın tokluğuna.

Hekimoğlu'nun içinde bir toprak özlemi "Ah be bir iki parça tarla da benim olsa, şöyle ekip dikip yetirsem, evim barkım olsa, çoluk çocuğa karışsam, ambarım dolu olsa" Böyle giderse sonu ayaz, ne evi olur ne karısı, ne ambarı. Kalkar bir gün "İsteyenin bir yüzü kara, vermeyenin iki yüzü" deyip toprağa olan hasretini ağaya çitlatır. Kıyamet kopar. Halis Ağa'nın zaten iki yüzü dünden kara, vermez toprağı ve araları daha bir bozulur. Halis Ağa dayağı çoğaltır, sesini yükseltir, işleri artırır. Yüreğindeki toprak özlemi daha da artar. Bir de Narin'in sevdası eklenir buna. Narin de Narin, güzel, sevimli, alımlı, çalımlı bir kız ki bir de alçak gönüllü. Tutar Hekimoğlu bir daha varır ağasının yanına "Ağam iki parça tarla ver bana, senin tarlan çok, malın mülkün gani ben dersen tarla takım hak getire". Ağanın tepesi atar; "sen kim tarla kim? Çoluk çocuk sana ne gerek, iki çıplak bir hamama yakışır" der. Ağzını açıp gözünü yumar. Çobanın sevdasına da kalayı basar. Tekme tokat kovarlar evden.

Hekimoğlu "yeter artık" deyip dağların yolunu tutar. Aynalı martini omzuna asar, tetiğe basar. Nice zalim haksız varsa köşe bucak kaçar Hekimoğlu'ndan. Halis Ağa'nın tepesi atar. Kese kese altınlar kiralık katillerin emrine yollar, öteden beriden adam aranır. Hekimoğlu'nun namı da dağları tutar. Çitlice'den Belalan'a, Sarıhalli'den Gürgent Yaylası'na kadar içindeki toprak hasreti Narin'in sevdasına karışır yoğrulur ve zalimlere olan kini bin beter büyür.

Bu sefer işi Aslan Ağa'ya havale ederler. Aslan Ağa dersiniz eli uzun **Zaptiye katında** hatırlı, bir dediği iki olmuyor, "Ne yapıp yap Hekimoğlu'nun işini bitir" derler. "Paraysa para, adamsa adam, malsa mal". Aslan Ağa'nın güveni ise Zaptiye'de. Kendi önde zaptiyeler arkada düşerler dağlara, şura senin bura benim deyip gezerler, ama boş. Köylerden adam tutarlar parayla. Ne zaman ki Hekimoğlu geçer oradan, haber uçar zaptiyeye. Zaptiyeler at kovar, haberin geldiği köye. Bir yandan Ünye tarafı tutulur, bir yandan Ordu. Bir kış gecesinde sararlar Hekimoğlu'nu. Sararlar ya Hekimoğlu vuruşa vuruşa yarar çemberi, ama yine de kurtulamaz. Ünye sırtında yeniden kısıtılır, vuruşur. Aynalı martini bir yana, kendi bir yana düşer kavga sonunda. Atın terkisine bağlayıp getirirler ölüsünü.

Düşmanları bayram yapar, halk sessiz. İçten içe üzülenler göz yaşı döker. Kimi de bir şeyler mırıldanır, **giderek büyür mırıldanmalar ve sonunda türkü olur**, dökülür dudaklardan.

kahramanlar Ölmez

Recai DİNÇEL

Şehitlik tarihi:
24 Mart 1993
Şehit düştüğü yer:
İstanbul Bahçelievler
Şehit düşme şekli:
Dillerinde sloganlarıyla
çatışarak şehit düştüler.

İbrahim Yalçın
ARIKAN

Şehitlik tarihi: 24 Mart 1993
Şehit düştüğü yer: İstanbul
Bahçelievler
Şehit düşme şekli: Dillerinde
sloganlarıyla çatışarak şehit
düşüler.

Avni TURAN

Şehitlik tarihi:
24 Mart 1993
Şehit düştüğü yer:
İstanbul Bahçelievler
Şehit düşme şekli:
Dillerinde sloganlarıyla
çatışarak şehit düştüler.

Kuşatıldılar. 4.5 saat boyunca marş ve slogan-
ları susmadı. İşkenceleri, uzun tutsaklık yıllarını aşır
gelmişlerdi... Devrimci hareket içinde komutanlık,
yöneticilik görevlerini üstlenmişlerdi. Zalimlerin karşı-
sında teslim olmayan iradeyi destanlaştırdılar.

**30 Mart -17 Nisan
Devrim Şehitlerini
Anma ve Parti
Kuruluşunu
Kutlama Günleri**

Onyıllardır kanımız dökülüyor bu topraklarda.

Ne dökülen kanımızı, ne düşen canlarımızı unutmuyoruz. Her yıl
30 Mart -17 Nisan arasının **Devrim Şehitlerini Anma ve Parti
Kuruluşunu Kutlama Günleri** olarak ilan edilşinin nedeni de bu.
Anma ve kutlama birlikte. Çünkü ölüm ve doğuş birlikte.
Böyledir bizim ölümlerimiz.

Son denileni başlangıç yapmak, yenilgilerden zaferler yaratmak,
küllerinden yeniden doğmaktır bizim kavgamızın esası.

Kurtuluş uğruna, devrim ve sosyalizm uğruna can veren yiğitler-
imizi, yüreklerimizdeki silinmez hatıraları, tarihimizdeki silinmez
izleriyle anıyoruz. Umut, onlar sayesinde var.

